

БАРБАРА МАКОЛИ

ЖЕНАТА НА БЕЛИЯ РОГ

Превод от английски: Ирина Казакова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той се запита дали някога тези сънища ще престанат.

Джонас Уайтхорн — Белия рог — отпи голяма глътка от черното отровно горчиво кафе, стисна очи, намръщи се и отпи отново. Мина му през ум, че още две чаши ще свършат работа и разтърка лице със загрубялата си ръка. С присвити очи погледна през прозореца на кухнята и поздрави първите утринни лъчи. Слънцето бавно се издигаше над Аризона.

Нощта беше зад гърба му.

Сведе поглед и се втренчи в гъстата тъмна течност. Три години кошмари. Събуждаше се в два часа през нощта, облян в пот, сърцето му биеше като чук, той се бореше за глътка въздух. От три години в здрача на ранното утро до леглото му — бойно поле на отминали спомени — чакаха ужасът и паниката. Той почти се научи да живее с тях. Почти.

Миналата нощ беше по-тежка от обикновено. Все още усещаше тъпата болка в гърдите и напрежението в стомаха. От опит знаеше, че ще премине.

Естествено беше времето да излекува раните. Господ е свидетел, че дядо му непрекъснато го насърчаваше да си намери жена, да има друго дете...

Не му беше до това. Може би някой ден, но със сигурност не сега. Джоуи беше единственото хубаво нещо в живота на Джонас. През няколкото месеца, докато синът му беше жив, бракът с Дарлин беше поносим. Джонас бе готов на всичко, за да го спаси. Но без Джоуи Дарлин нямаше причина да остане. Тя си събра багажа и замина в деня след погребението. Откакто приключи делото по развода не му се беше обаждала.

Някакво движение навън привлече вниманието му. Самотен койот се бе насочил през пустинята обратно към прикритието на планината след нощния лов. Сенките приемаха очертанията на кактуси и храсти.

Време е за работа, помисли си Джонас и се отдели от прозореца. Трябваше да събере десетки проби от почвата, а вчерашната горещина предвещаваше невероятна жега и днес. Приблужи до кафеника, за да си налее още една чаша и забеляза хапчето за нормализиране на кръвно налягане на Синия орел точно там, където го беше оставил снощи.

Намръщи се, остави чашата и тръгна към спалнята на дядо си. Почука леко и отвори вратата. Леглото беше недокоснато. В стаята нямаше никой. Отиде до шкафа и погледна вътре. Вече се досещаше какво ще види.

Ритуалния тъпан го нямаше.

По дяволите! Джонас стисна зъби в безсилие и затвори шкафа. Синия орел пак беше отишъл в планината. Най-вероятно нямаше да се върне до утре сутринта или докато установи контакт с духовете на прадедите.

Въпреки че се гордееше с произхода си от племето навахи, Джонас вярваше в духовете колкото в Дядо Коледа. Синия орел беше идеалист. Гледаше на живота с очите на художник. Той виждаше красотата, надеждата, бъдещето. Джонас беше реалист. За него дърветата нямаха души. Скалите нямаха чудотворна сила. Знаеше това от опит. Беше на трийсет и четири, геолог с десетгодишна практика. Досега нито една скала не му беше проговорила и не бе направила чудо.

Облече се набързо, нетърпелив да стигне до обекта и да започне работа. Работата и дядо му бяха двете неща, които му помагаша да потисне болката и да преживее деня.

Ала нощите... Господи, нощите...

Брук Девлин стисна волана на джипа и продължи спора със себе си, който водеше в продължение на четири часа. Какво очакваше? Предприе това рисковано пътуване, за да се срещне с напълно непознат човек. Беше съвсем сама. Освен това горещината навън беше унищожителна — почти четирийсет и пет градуса. От разговора със сестра си днес следобед разбра, че в Лос Анджелис е приятно топло. Идеален за плаж юлски ден. Хладен морски вятър, топъл пясък, галещи вълни...

Брук поклати глава с въздишка и продължи покрай кактуси и пелин към Седона — средище на художници. Огрени от късното следобедно слънце, огненочервените планини се възправяха пред нея като нажежени кули. Гледката беше невероятна.

Брук бе дошла тук заради едно глинено гърне.

Естествено, не беше какво да е. Тя хвърли поглед към пакета до себе си. Гърнето беше необикновено. Уникално. Кариерата на Брук като търговец на произведения на изкуството зависеше от умениято ѝ да различи изключителното от обикновеното. Днес, веднага щом зърна гърнето на базара в Скотсдейл, разбра, че е открила нещо необикновено.

Индианката, която ѝ го продаде, знаеше името и адреса на художника — Синия орел Уайтхорн, Диъртрек Лейн 86, Седона, но не знаеше телефона му. Макар пътуването ѝ да се удължаваше с един ден, Брук реши, че си заслужава. Шелдън и Кели щяха да се справят в галерията и без нея, а трябваше на всяка цена да опита да убеди изкусния майстор да дойде в Лос Анджелис за изложба.

Погледна картата и от магистралата сви по черен път. След около километър, в подножието на внушителен връх от червени скали, забеляза малка кирпичена къща с керемиден покрив. От маранята къщата приличаше на водно отражение, а не на солидна конструкция.

Брук спря пред постройката, загаси двигателя и отвори вратата. Горещината засмука охлаждания от климатика въздух и Брук изпита усещането, че е седнала в огромна пещ.

Боже мой, как е възможно в тази горещина да живеят хора, помисли си, докато навиваше ръкавите на бялата си памучна блуза. Погледна джинсите и маратонките си. Прииска ѝ се да беше с къси панталони и сандали. С въздишка отметна дългата си коса и взе пакета от предната седалка.

Разви го и изпита радостно вълнение. Не беше виждала по-красиво гърнчарско произведение. Гърнето бе изключително изящно. Боядисано в бяло с геометрични фигури в яркожълто и тюркоазно. На тънка кожена връв, усукана няколко пъти около късото тясно гърло, бяха нанизани цветни мъниста и бяло перо. Брук докосна хладната глина, удивена от усещането, което премина през нея. Невероятно! Човек възприемаше работата на този майстор не само с очи, но и с ръце.

Пустинята се простираше докъдето поглед стига, сякаш в безкрайността. Брук пое по пътеката от каменни плочи към къщата. Беше тихо, толкова тихо, че почти чуваше как напечената земя излъчва жегата. По гърба ѝ се плъзна капка пот. Имаше чувството, че ще се разтопи. Господи, дано вътре има климатична инсталация, помоли се наум.

Въпреки горещината Брук поспря, за да се възхити на майсторски украсената с теракота тераса пред вратата. В красиви глинени саксии растяха огромни кактуси. Под стряхата висеше прясно лакирана дървена люлка. Въпреки че сянката изглеждаше доста примамливо, Брук се съмняваше, че би я спасила от топлината.

Понечи да потропа на вратата, ала иззад къщата дочу удари на чук. Заобиколи и видя опръскан с кал черен пикап. Чуването продължаваше, после изведнъж спря и мъж с тъмносиня фланелка се изправи от другата страна на пикапа с гръб към нея.

Господи, колко е висок, помисли Брук. Почти метър и деветдесет. Раменете му бяха невероятно широки и когато вдигна ръка, за да приглади абаносовочерната си коса, мускулите затанцуваха под гладката кожа с бронзов загар.

Мъжът отново изчезна зад пикапа и Брук се поколеба. Естествено, не знаеше какво да очаква, но не допускаше, че Синия орел Уайтхорн ще се окаже толкова... смуцаващо мъжествен. Гърнето говореше по-скоро за изострена чувствителност. Тя се укори за тесногръдието си, преглътна с усилие, изпъна рамене и заобиколи пикапа.

Той беше коленичил с гръб към нея и оглеждаше някакви тръби, подредени на земята. Фланелата беше залепнала от пот върху мощните му рамене. Джинсите и ботушите му бяха целите в кал. Вдигна тънка тръба със странен винт накрая и Брук живо си представи как металът се огъва в мускулестите му ръце.

Гърлото ѝ пресъхна. Тя притисна гърнето към гърдите си, сякаш за да си вдъхне кураж, пое дълбоко въздух и извика:

— Господин Уайтхорн?

Дочул името си, Джонас изпусна тръбата, обърна се и едва не падна. Пред него стоеше неясен силует на жена. Косата ѝ беше като пламък. От стройното ѝ тяло струяха ярки цветове. Гласът, който го извика, беше ангелски, нереален. Сърцето му замря за миг, после заби

ускорено. Беше така зашеметен, че не можеше да мръдне. Сякаш беше тласнат в друго измерение, където духовете на дядо му напътстваха вярващите. Ако Джонас беше вярващ, щеше да приеме видението, да извлече познание от него и да благодари.

Но той отдавна беше загубил вярата си.

Странното чувство отзвуча тъй бързо, както се беше появило, изместено от раздражение. Изминалият ден бе изключително тежък. Както беше мръсен и потен, последното нещо, от което имаше нужда точно сега, беше натрапник турист.

Избърса потта от челото си и бавно огледа жената пред себе си. Тесни джинси очертаваха стройните ѝ дълги крака. Представи си как обгръща с длани тънката ѝ талия. Огряна от залеза, огнената ѝ коса напомняше червените планини на Седона.

— С какво мога да ви помогна?

Изправи се и погледна жената, притиснала към гърдите си глинено гърне. Беше съвсем дребна, вероятно към метър и шейсет.

— Казвам се Брук Девлин. Надявах се да поговорим за това гърне.

Гласът ѝ галеше като коприна, а щом срещна плахия ѝ поглед забеляза, че очите ѝ са бледосини, почти сиви, като онзи рядък син диамант, който някога беше открил в Африка. Въпреки че беше зачервена от горещината, кожата ѝ беше чиста и гладка, а устните ѝ — чувствени и плътни. Всеки мъж би пожелал да ги вкуси. Погледът му се плъзна по изящната шия към разкопчаната яка. С усилие премести очи към лицето ѝ.

— Какво ще говорим за гърнето?

Беше толкова висок, че се наложи тя да вдигне глава, за да срещне погледа му и почувства смътна заплаха. Но в мъжа имаше и нещо друго, което ѝ убягваше и я вълнуваше много повече от ръста му. Може би начинът, по който я изпиваше с очи. А може би всичко се дължеше на факта, че се намираше на непознато място с непознат мъж. Обзе я странно чувство — тревожно, неясно, възбуждащо.

Изведнъж осъзна колко силно е стиснала гърнето и отпусна ръце.

— Индианката, която ми го продаде, ме упъти къде да ви открия. Търгувам с произведения на изкуството и съм от Лос Анджелис. Надявах се, че може да ми покажете и други ваши творби.

Джонас се изсмя сухо.

— Госпожице Девлин, ако се опитам да направя нещо от глина, едва ли ще разпознаете какво е и в никакъв случай не бихте го нарекли изкуство.

— Не сте ли Синия орел Уайтхорн? — попита разочаровано Брук.

— Аз съм Джонас Уайтхорн. Синия орел е мой дядо.

Е, поне съм попаднала на точното място, помисли си тя с облекчение.

— Но живее тук, нали?

Той кимна и приближи, за да разгледа гърнето. Да, наистина бе изработено от дядо му.

— Откъде казахте, че сте го купили?

Тонът му накара Брук да изпита неудобство и да заеме отбранителна позиция.

— От базара в Скотсдейл. Продаде ми го възрастна индианка. Има ли нещо нередно?

Очите ѝ потъмняват, когато е ядосана, отбеляза Джонас. С интерес наблюдаваше как тя отметна великолепната си тъмночервена коса. Движението му се стори предизвикателно, въпреки че младата жена явно не го съзнаваше.

— Много странно. Дядо никога не продава работите си.

Художник да не продава?! Брук едва потисна желанието да се изсмее.

— Не е за вярване — каза тя и повдигна вежди, — особено след като току-що купих това гърне.

— Какво искате, госпожице Девлин? — присви очи той.

Явно се опитваше да я смути и уплаши. Брук едва се сдържа да не отстъпи назад. Не разбираше защо.

Но каквато и да беше причината, нямаше никакво желание да стои под парещите лъчи на слънцето и да спори с него.

— Извинете, ако съм дошла в неподходящ момент, господин Уайтхорн. Искан да поговоря с дядо ви.

— Той не е вкъщи.

Главата ѝ болезнено пулсираше. Затвори очи за миг, после бавно повдигна клепачи и погледна мъжа. Абаносовочерната му коса падаше върху челото. Бронзовото му лице беше покрито с прах. Брук премигна бавно и се опита да обуздае усещането, че земята под нея ще се

продъни всеки момент. Докато здравият разум я съветваше да си тръгне веднага, инстинктът ѝ подсказваше да остане.

— Кога ще се върне?

— Няма да е скоро.

— Тогава ще почакам, ако не възразявате.

Възразяваше, но тази жена беше така твърдо решена да разговаря със Синия орел, че нямаше как да я спре. Освен това му се струваше, че тя всеки миг ще припадне от жегата.

— Няма да ви преча — увери го. — Съжалявам, че прекъснах работата ви. Ще почакам на верандата.

Когато се обърна, пустинята започна да се върти около нея. Изстена, отстъпи крачка назад и стисна здраво гърнето в старанието си да запази равновесие.

Джонас я сграбчи за ръцете и я удържа. Сякаш ток премина през тялото му. Не можеше да отдръпне ръце като че ли беше пипнал оголена жица и електричеството го бе приковало на място. Неочакваното желание, което изпита към тази жена, го разтърси.

— Добре ли сте? — попита той сухо.

— Да... Не съм свикнала с горещината.

С усилие на волята Джонас се отдръпна от нея. Сърцето му блъскаше в гърдите така силно, че го чуваше. Силни, ритмични пулсации. С такива удари по ритуалния тъпан дядо му призоваваше духовете.

Но това няма нищо общо с тях, помисли Джонас. Беше само страст. И тази жена не бе единствената, към която изпитваше желание. След развода бе имал неангажираща връзка с една вдовица.

Брук отстъпи назад и премита.

— Ще седна на сянка. Благодаря ви. Ще се оправя — краката ѝ трепереха, докато вървеше към верандата.

Щом се скри от погледа му, уморено се свлече на люлката. Страхата ѝ осигури някаква защита от горещината, но нищо не можеше да успокои тревогата ѝ.

Все още беше вцепенена, не... жива беше по-точната дума. Кожата ѝ пламтеше. Нито един мъж не я беше карал да се чувства по този начин. Дори Стивън — бившият ѝ годеник.

Помисли си колко ли смешна се е сторила на Джонас. Затвори очи и тихо изстена. Трябва да е сляп, за да не си дава сметка за

въздействието си върху нея. Та тя направо припадна, за Бога. Сигурно беше от горещината. Жегата си правеше шеги с мозъка и тялото ѝ. Какво друго можеше да обясни подобно абсурдно поведение?

Не, няма да допусне този привлекателен мъж да повлияе на решението ѝ да говори със Синия орел. Беше тук по работа и нищо повече.

По пътеката се чува тежки стъпки и Брук отвори очи. Джонас бе приближил. В погледа му се четеше съчувствие.

— Казвам ви истината за дядо. Понякога той отсъства ден-два. Вероятно няма да се върне до утре.

Видя разочарованието в очите ѝ. Защо се интересува толкова от Синия орел?

— Ценя таланта на дядо, но вероятно съществуват десетки като него, които горят от нетърпение да бъдат открити — каквато и да е причината за интереса ѝ към Синия орел, по-добре да я поканя в къщата, преди да е припаднала от топлинен удар на верандата, рече си той, забелязал потта по челото и зачервеното ѝ лице.

— Защо не влезем? Може да ми оставите телефона на хотела, където сте отседнали, и Синия орел ще ви се обади.

Когато младата жена навлажни устни, Джонас си помисли, че би могъл той да ѝ се обади. Синия орел нямаше да се върне до утре, а тя щеше да прекара нощта в Седона. Отдавна не беше излизал с жена. Очевидно и тя не беше безразлична към него. И двамата са зрели хора, а тя като че ли не беше омъжена, поне не носеше венчална халка. Защо да не излязат и да оставят нещата да се развият от само себе си? Ще се върнат тук...

Той рязко тръсна глава, за да пропъди мислите си. Какво му ставаше? Всяка жена, която заради едно гърне би прекосила пустинята сама, очевидно не мислеше с главата си. Джонас не се интересуваше от чувствителни жени. Те очакваха прекалено много и искаха доста повече от това, което той можеше да даде.

Доволен, че е дошъл на себе си, Джонас изтупа прахта от джинсите и фланелката и свали калните ботуши. Когато отвори вратата и отстъпи встрани, за да пропусне младата жена пред себе си, от нея лъхна нежен аромат на цветя. Как хубаво ухаеше!

Щом влезе в къщата, дъхът ѝ спря. Вътре беше като художествена галерия. Ръчно тъкани пана в ярки цветове висяха на едната стена, на другата върху лавици от пода до тавана бяха подредени грънци с всякаква форма и размери. Статуетки на воини и на индиански девойки украсяваха масите около отрупаното с възглавници канапе.

Брук си помисли, че е попаднала в рая. Цялата стая като че ли имаше свой собствен живот и излъчваше същия стил, който беше приковал вниманието ѝ на базара.

Джонас наблюдаваше изражението ѝ. Устата ѝ беше леко отворена, а очите изразяваха възхищение. Белия рог беше отраснал с произведенията на дядо си и ги приемаше като нещо естествено. Но сега го обзе истинска гордост. Потисна усмивката си, приближи зад жената и каза тихо:

— Много е добър, нали?

— Добър ли? Той е великолепен. Истински майстор — тя се обърна толкова рязко, че се блъсна в него.

Мъжът я подхвана и още веднъж, макар и не толкова силно, през него мина познатото странно усещане. Стисна я здраво за ръката и я погледна, обзет от желание да я притегли към себе си.

С усилие я пусна и се отдръпна. Щом я погледна в очите, откри собственото си удивление. И тя беше усетила същото. Страните ѝ бяха порозовели и Джонас едва сдържа усмивката си. Може би наистина ще я покани да излязат или да вечерят заедно.

Погледна калните си дрехи и реши, че трябва поне да се преоблече и измие, преди да отправи поканата си за вечеря.

— Настанете се удобно — покани я той. — Ако сте жадна, в хладилника има сода. Ще се върна след минутка.

Тя се усмихна едва-едва.

— Не се безпокойте.

Проследи го с очи как излезе от стаята и въздъхна на пресекулки. Китката ѝ още гореше от допира му, а сърцето ѝ биеше бясно.

Губиш, Девлин, упрекна се тя. Пустинята те срази.

Решена да мисли само за бизнес, тя остави гърнето на масата и заразглежда статуетките — делфин на гребена на вълна; воин, насочил стрелата си към небето; гърне, подобно на нейното, но по-голямо и по-изрисувано.

Как така не беше чувала досега за Синия орел? Този човек беше гений. Как е могъл да запази работите си в тайна? И защо?

Брук поклати глава и усети, че гърлото ѝ е пресъхнало. Взе чаша от шкафа и си наля газирана вода от хладилника. Върна се в дневната и застана пред вентилатора, за да се разхлади.

Само мисълта, че е открила художник като Синия орел, караше сърцето ѝ да бие учестено. Той имаше изключителна дарба и трябваше да я сподели с тези, които можеха да я оценят. Брук можеше да организира изложба незабавно и да се свърже с четирийсет — петдесет от най-добрите клиенти на галерията. Ще се разчуе навсякъде и тогава може би... Може би галерия „Келибрук“ ще стъпи на крака. Брук затвори очи и приближи лице към вентилатора. Галерията трябва да оцелее. Какво ще прави Кели без нея?

Ами ако Джонас ѝ беше казал истината? Ако Синия орел наистина не продава работите си? Как щеше да го убеди да дойде в Лос Анджелис и да направи изложба? Ами Джонас? Тя вдигна чашата и я допря до лицето си. Внукът на Синия орел не беше очарован от присъствието ѝ. Дали щеше да ѝ попречи?

На устните ѝ заигра плаха усмивка. По-късно ще реши как да се справи с него.

Джонас все още закопчаваше снежнобялата си риза, когато се върна в дневната. Замръзна, щом видя Брук, застанала пред вентилатора, със затворени очи и развята коса, с лека изкусителна усмивка на устните. Тя наклони глава и притисна изпотената чаша до изящната си шия. Гърлото му се сви, докато я наблюдаваше. Беше се надявал, че привличането помежду им е случайност и че леденият душ ще охлади страстите.

Не се получи. Джонас се намръщи, когато тя бавно плъзна чашата по врата си. Там кожата ѝ сигурно беше хладна и леко влажна. Той изпита непреодолимо желание да я докосне с устни. Кокалчетата на ръката му бяха побелели, когато закопча последното копче на ризата.

Леко се изкашля. В същия миг младата жена отвори очи и се обърна към него. Лека руменина плъзна по бузите ѝ, когато осъзна, че я е наблюдавал.

— Налях си чаша вода.

Една капка бавно си проправяше път надолу по шията ѝ. Джонас с усилие отмести поглед.

— Чудесно.

Настъпи неловко мълчание. Брук се отдалечи от вентилатора и разруши магията.

— Господин Уайтхорн...

— Джонас.

— Джонас, извинявайте, че се натрапих така. Нямам телефонния ви номер, а ми се стори неудачно да напиша писмо. За търговец на произведения на изкуството Синия орел е сбъдната мечта. Невъзможно бе да се върна у дома, без да се срещна с него и да го помоля за изложба в галерия „Келибрук“.

— „Келибрук“?

— Не е много оригинално, зная — усмихна се тя, — но родителите ми много искаха да открият галерия на името на сестра ми и мен. След като загинаха преди две години при катастрофа, реших да откроя галерията сама.

— Съжалявам — промълви Джонас.

Той разбираше мъката от загубата на родителите, но познаваше и много по-страшна болка, толкова черна и безгранична, че не смееше дори да я назове. Прекоси стаята и спря до гърнето, което бе донесла Брук. Загледа се в глинения съд и си спомни деня, в който дядо му го направи. Тогава старецът изглеждаше необикновено доволен и го отнесе със себе си в планините за три дни. Въпреки че Джонас беше свикнал с дългите отсъствия на Синия орел, продължаваше да се плаши всеки път, когато го нямаше повече от два дни. Дядо му остаряваше и като че ли започваше да пооглупява, може би под влияние на своята разсеяност и дългото време, което прекарваше в разговори с въображаеми духове.

— През последните трийсет и четири години съм ставал свидетел как дядо ми отхвърля десетки предложения на търговци. С какво мислите, че се различавате от останалите?

— Не зная. Но наистина съм различна. Той ще говори с мен. Сигурна съм.

Тя наистина беше различна. Джонас не можеше да го отрече. Никоя друга жена не беше събуждала у него подобни чувства. Ами ако

успее да убеди Синия орел да направи изложба? Тази възможност никак не му допаднаше.

Той напълно забрави плановете си за вечерта.

— Дори дядо да се съгласи — рече Джонас и скръсти ръце — никога няма да ви позволя да го завлечете в Лос Анджелис.

Да го завлече? Брук го изгледа смаяно.

— Това е прекрасен шанс за дядо ви. Възможност да продаде работите си и да си създаде име, а вие няма да му „позволите“, така ли?

— Точно така. Синия орел не желае известност и не е в състояние да се влачи в града, за да могат банда сноби да олигавят изкуството му. Той е на осемдесет и две години, госпожице Девлин, и аз нямам намерение да позволя на вас или на когото и да било да използва един стар човек.

Да използва? Брук стисна юмруци. С държанието си Джонас Уайтхорн надминаваше всички грубияни, които бе срещала през живота си. Как смееше да допусне, че тя ще използва някого? Преди да успее да намери думи, за да му каже какво мисли за него, дъщеря плътен дрезгав глас.

— И кого по-точно, ти, Джонас Уайтхорн, наричаш стар човек?

ВТОРА ГЛАВА

Брук съзря удивлението в тъмните очи на Джонас, когато той чу гласа на дядо си. До вратата бе застанал възрастен мъж с джинси и синя риза. Беше по-нисък от Джонас, но ръстът му все пак бе доста внушителен. Раменете му бяха широки и учудващо изправени за човек на неговата възраст. Кожата му беше силно почерняла от слънцето, високите скули издаваха индианския му произход. Дълги прошарени плитки падаха на раменете му. Очите му — черни като обсидиан — бяха обградени от дълбоки бръчки. Старецът се обърна към нея с нескрито любопитство.

— Дядо, какво правиш тук? — попита Джонас.

Синия орел са засмя и бръчките около очите му станаха по-дълбоки.

— Струва ми се, живея тук, синко. Ако в момента си зает, бих могъл да се върна по-късно.

Джонас се усмихна и поклати глава.

— Не те очаквах толкова скоро. Заминал си тази сутрин. Добре ли си?

Синия орел сложи ръка на рамото му.

— Добре съм. Повикаха ме да се върна от пътуването — погледът му се насочи към гърнето на масата и след това към Брук. — Излагаш ме, Джонас. Още не си ме представил на нашата гостенка.

Брук долови моментното колебание на Джонас и отново изпита раздразнение. Какъв е проблемът, все пак? Да не би да си въобразява, че ще метне ласо върху дядо му и ще го завлече в града против неговата воля? Потисна желанието да извърти очи към тавана и се обърна към Синия орел.

— Казвам се Брук Девлин, господин Уайтхорн. Не мога да ви опиша колко се радвам да се запозная с вас.

Усмихна се и протегна ръка. Когато дългите му загрубели пръсти стиснаха нейните, тя остана смаяна от силата и топлината, която излъчваха.

Той не каза нищо. Само продължи да я държи за ръката и да се взира в очите ѝ. Брук изпита усещането, че я преценява. Неизвестно защо, изведнъж мнението на този човек ѝ се стори много важно. Мълчанието, макар и моментно, се проточи сякаш цяла вечност. Бръмченето на вентилатора, шумоленето на паната по стените, пърхането на перата — сякаш стените дишаха и чакаха.

Най-после лицето на Синия орел се озари от усмивка, той стисна силно ръката ѝ и младата жена с облекчение изпусна въздуха, който несъзнателно беше задържала в гърдите си.

— Удоволствието е мое, госпожице Девлин.

— Наричайте ме Брук.

— А аз съм Синия орел — кимна той.

Джонас приближи до дядо си.

— Брук търгува с произведения на изкуството. Вече ѝ обясних, че не продаваш работите си, но тя иска да го чуе от теб.

— Куражът е качество, което заслужава възхищение, Джонас.

Брук забеляза как широките рамене на Джонас леко се стегнаха. Реши да не се предава. Бе дошла, за да се срещне със Синия орел и нямаше да позволи да я разколебаят. Вирна брадичка и се обърна към възрастния мъж.

— Творбите ви са изключителни. Никога не съм виждала подобно нещо.

Очите на Синия орел грейнаха.

— Думите ти ме радват не по-малко от красотата ти, Брук. Благодаря.

Тя почувства как лицето ѝ пламна. Без съмнение Джонас имаше какво да научи от дядо си по отношение на маниерите.

— Трудно е да се обясни — продължи Брук, — но още щом видях това гърне, разбрах, че трябва да се срещна с вас.

Синия орел приближи до масичката и взе глинения съд.

— Ти ли го донесе?

Въпросът беше зададен така настоятелно, че стомахът ѝ се сви. Най-странното беше, че се почувства така, сякаш отговорът на този въпрос е от особена важност на само за него, но и за нея.

— Да — кимна бавно.

Той се обърна към нея и ѝ подаде гърнето.

— Моля те, кажи ми как се чувстваш, когато държиш моето гърне?

Тя пое колебливо съда. Глината беше хладна и гладка, ала пръстите ѝ сякаш се сгряха от допира. За момент ѝ се стори, че не ще успее да изрази чувствата си и когато думата ѝ се изплъзна, тя изненадано ахна.

— Съвършена.

Синия орел се усмихна широко.

Вбесен, Джонас се обърна и тръгна към кухнята, за да остави Брук и дядо си сами. Тя умее да манипулирал хората, помисли си той раздражено и отвори кутия с газирана вода. Що за отговор беше „съвършена“?

Отвори содата и отпи. Без значение какво бе мнението му, Синия орел явно се разтопи от удоволствие, при отговора на Брук. Всъщност той беше щастлив. Но защо? Никога досега не беше приемал предложение от търговци. Фактът, че беше млада, красива невероятно сексапилна не би трябвало да му влияе.

А дали беше така? — погледът на Джонас се премести от дядо му към Брук, докато двамата разговаряха в дневната. Тя се усмихваше и Джонас остана поразен от изящните, чувствени устни. Кожата ѝ беше бледа и нежна, гладка като порцелан и нежна като розов цвят. Той сякаш, усещаше допира ѝ. Запита се какъв ли вкус имат прекрасните ѝ устни и какво би изпитал, когато дългите ѝ стройни крака го обгърнат.

Пронизалата го остра болка, бързо го върна към реалността. Сърцето му забиваше учестено само при мисълта за тази жена. Проклетие! Какво ставаше с него?

Той с усилие се съсредоточи върху по-неотложния проблем — необикновения интерес на Синия орел към Брук Девлин. Джонас беше сигурен, че не се е издал, но — все пак беше възможно дядо му да е усетил колко силно е привлечен от нея. Господ е свидетел, че Синия орел притежаваше доста мистериозна и нередко дразнеща способност да чете мисли.

Имаше някаква вероятност дядо му да я убеждава да остане няколко дни. През изминалите няколко месеца Синия орел не му бе досаждал с непрестанните си настоявания, че „внукът му трябва отново да се ожени“.

Ако това беше причината за неговата любезност към госпожица Девлин, тогава трябваше да му обясни, че не се интересува от нея или от която и да било друга жена с цел женитба.

Успокоен, че се е овладял, Джонас се върна в дневната и застана до дядо си.

— Госпожица Девлин казва, че е купила гърнето от базара в Скотсдейл.

— Изглежда вашият внук не ми вярва много — каза тя и го прикова с поглед.

Синия орел повдигна въпросително вежди.

— Нима?

На Джонас му хареса как тя вирна брадичка в самоотбрана.

— Доста е странно наистина как твоя работа е попаднала на някаква крайпътна сергия, при положение, че никога не си продавал.

— Вярно е. Но забравяш нещата, които съм подарявал?

— Нима си подарявал на хора, които биха ги продали зад гърба ти.

Синия орел сви рамене.

— Трудно е да се каже какво би направил някой, когато държи на нещо — той се обърна към Брук. — Така ли е?

— Затова съм тук — отвърна тя спокойно. — Надявам се, че ще успея да ви убедя да дойдете в Лос Анджелис за изложба. Двете със сестра ми притежаваме галерия. Сигурна съм, че красотата и чувствата, които сте успели да уловите в работите си, ще бъдат оценени по достойнство от клиентите ми.

Джонас стисна здраво кутията с газирана вода. В сравнение с всички долни измамници, които беше виждал, Брук Девлин беше ненадмината. Нейните предшественици се бяха опитвали да съблазнят дядо му с пари. Тя се беше насочила към творческата му същност. Хитра е, помисли си Джонас с раздражение. Прекалено хитра.

— Слушайте, госпожице Девлин, не ви ли стана ясно, че дядо ми не продава? — тонът му беше категоричен. — Ако някога случайно се озовем в Лос Анджелис, сигурно ще се отбием при вас.

— Мисля, че разговарям с дядо ви, господин Уайтхорн. Останах с впечатлението, че той не се нуждае от говорители.

— Никога не съм твърдял противното — Джонас размаха полусмачканата кутия. — Но вие чувате само това, което искате.

Обзе я гняв. Пое си бавно въздух и се обърна към Синия орел.

— Извинете. Дойдох тук, за да се видя с вас, а не да споря с вашия внук.

— Бива го за това, но още не се е научил да крачи заедно с вятъра.

Джонас изсумтя ядосано.

— Моля ви да ме изслушате и да ми дадете шанс да ви убедя за една изложба в Лос Анджелис. Ще го направите ли?

— С удоволствие ще те изслушам, но само ако вечеряш заедно с нас.

Да вечеря с тях! По дяволите! Какви ги приказва Синия орел, помисли Джонас и приближи до дядо си, но старецът го спря с ръка. Белия рог видя как Брук остави гърнето на масата и подаде ръка на дядо му.

— Благодаря — усмихна се тя. — За мен е чест.

— Можеш да приготвиш салатата.

Брук наблюдаваше как Джонас отвори хладилника, измъкна една маруля и я хвърли на тезгяха. Извади също целина, домати и репички. Въпреки че явно се разстрои от поканата за вечеря, той прие, макар и малко неохотно, предложението ѝ да помогне.

— Под тезгяха има купа, а нож — в чекмеджето отгоре.

Синия орел беше отишъл да се измие и ги бе оставил сами. Джонас беше пълна загадка за нея. Защо не можеше да разбере каква невероятна възможност се открива пред дядо му?

Работеха един до друг. Брук се замисли не толкова за неговото странно поведение, колкото за собствените си реакции. Когато мъжът се пресегна зад нея, за да отвори хладилника и докосна гърба ѝ, тя почти подскочи. Какво в Джонас Уайтхорн я караше да се чувства като уплашена сърна? Изглежда всичките ѝ чувства бяха изострени до крайност.

Съсредоточи вниманието си върху Синия орел, каза си тя. Затова си тук, в края на краищата.

Изведнъж си спомни нещо, което бе казал Синия орел.

— Чудя се какво имаше предвид дядо ти, като спомена, че са го повикали да се върне от пътуването?

Джонас застина за миг, после сви рамене.

— Индиански работи.

— Какви по-точно?

— Странствания на духа.

В тона му се долавяше сарказъм, който я изненада.

— Искаш да кажеш, нещо като медитация?

— Малко по-сложно е, но е нещо подобно.

Странстване на духа. Идеята впечатли Брук.

— Къде ходи дядо ти за тези странствания на духа?

— В планините зад къщата.

— В планините? — Брук погледна през рамо към величествените върхове. Те светеха като нажежени въглени на фона на залеза. — Не е ли опасно да ходи там съвсем сам?

Джонас едва доловимо стисна челюсти.

— Това си е негова работа.

Тя не можеше да си представи човек на тази възраст да излиза в планината сам. Ами ако падне или му прилошее? А там сигурно е пълно със змии и други животни. Тя потръпна при мисълта какви опасности го дебнат. Щеше да се поболее от тревоги, ако Синия орел беше неин дядо.

Погледна Джонас и изведнъж го видя в друга светлина.

— Тревожиш се всеки път, когато той отива там, нали?

— Както казах, дядо сам решава какво да прави — изражението му беше непроницаемо. — Моето мнение в случая е без значение.

Всъщност той се опитваше да ѝ каже, че не е нейна работа. Та нали бе само външен човек, на когото не можеше да се има доверие. Явно Джонас много обичаше дядо си и се безпокоеше за него. Можеше ли да го вини, че се отнася с подозрение към нея?

През последните две години след катастрофата не искаше ли и тя да защити сестра си от външния свят?

Разбира се, при тях двете нещата бяха по-различни. Синия орел беше силен и здрав мъж. Кели имаше нужда от някой, който да се грижи за нея, да я пази.

Потънала в размисли, тя посегна за следващия домати и в същия миг ножът ѝ се изплъзна. Брук ахна, когато острието се вряза в показалеца ѝ. Изпусна ножа, който издрънча силно върху масата.

— По дяволите!

Джонас бързо я хвана за ръката и я дръпна към мивката.

— Нека да погледна.

— Няма нищо — тя опита да се освободи, но мъжът я държеше здраво. Ярочервена капка кръв падна в белия порцеланов умивалник.

— Изглежда сериозно.

Пусна водата и пхна пръста ѝ под струята. Тя изтърпя със стиснати зъби, докато той го изми внимателно и го подсуши с кърпата на тезгяха. Почувства се като дете.

— Само драскотина — заключи накрая и разгледа пръста ѝ отблизо.

— Нали ти казах, че няма нищо.

Тя отново опита да издърпа ръката си, но Джонас нея пусна.

— Няма да навреди, ако сложим лека превръзка. Имам няколко тук под мивката.

Той се наведе, издърпа малка картонена кутия, после притегли Брук към себе си, без да пуска ръката ѝ.

Сърцето ѝ заби лудо. Отвори уста, за да се противопостави, но от устните ѝ не излезе нито звук. Ароматът, който излъчваше мъжът — лек дъх на мускус — я развълнува и уплаши едновременно. Ръцете му бяха почернели от слънцето, а дланите — загрубели.

Сякаш ток премина по ръката ѝ, когато я докосна, за да залепи лейкопласта.

— Как е сега?

Палецът му се плъзна по дланта ѝ и Брук потръпна. Боже Господи, какво ставаше с нея? Реакциите ѝ към този мъж не се подчиняваха на логиката. Беше го срещнала току-що. Как бе възможно да откликва на близостта му с такава сила? Тя рязко издърпа ръката си и разтри китката, за да се освободи от тревожното усещане.

— По-добре, благодаря — промърмори с лека усмивка. Струваше ѝ се, че въздухът още е наелектризиран. — Ще довърша...

Брук се ококори. Наистина ставаше нещо във въздуха. Кълбо дим се издигаше от печката.

— Пържолите!

Джонас се извърна и вдигна тигана от огъня, като сипеше ругатни. След секунди се включи противопожарната аларма и пронизително запищя. Той вдигна очи към тавана и изруга отново.

Застанал в средата на кухнята с димящия тиган в ръка, Джонас представяваше невероятна гледка. Брук избухна в смях.

— Какво толкова смешно има? — намръщи се той.

— Нищо. Няма нищо — Брук покрие ръка устните си.

— Какво? Не обичаш ли изгорели пържоли? — в тъмните му очи се прокрадваха весели пламъчета.

— Само когато са изгорени нарочно.

Тя се пресегна и отвори прозореца. После размаха ръце, за да изкара дима. Обърна се и видя Синия орел, застанал на вратата. Погледът му излъчваше задоволство. Лека усмивка пробяга по устните му. Много странно, сякаш той се наслаждаваше на гледката. Сякаш искаше те двамата да бъдат заедно.

Но това е глупаво, помисли тя. Невъзможно. Та нали току-що се бяха запознали.

Джонас се обърна и размаха тигана към дядо си.

— Вечерята е готова.

Хладният вечерен въздух нахлуваше през широко отворените прозорци и врати, носеше свежия мирис на пустинния вятър.

Брук попита дали може да се обади по телефона и Синия орел я упъти към спалнята в края на коридора — стаята на Джонас. Над малкото бюро имаше снимки на известни футболисти и няколко ценни трофея на лавицата. Тя седна на ръба на голямото легло, възхитена от индианските мотиви на покривката и се обади в галерията.

— Галерия „Келибрук“? — прозвуча гласът на сестра ѝ.

— Здравей, Кели. Как си?

— Брук! Кога се прибра?

— Не съм у дома. Обаждам се от Седона.

— Седона? Мислех, че днес ще се върнеш от Скотсдейл.

— Малко се отклоних — Брук набързо ѝ обясни какво се е случило, без да споменава нищо за Джонас.

— Знаех си! — развълнува се Кели. — Нали ти казах да не отлагаш пътуването. Имах предчувствие, че ще бъде успешно.

— Още не се знае. Синия орел не е приел предложението ми за изложба. Покани ме на вечеря и се надявам да поговорим.

— Вечеря! Давай, сестричке. Нахрани го, преди да го съблазниш — Кели снижи глас. — Хубав ли е?

— О, за Бога, Кели — ядоса се Брук, — никого няма да съблазнявам. Синия орел Уайтхорн е най-талантливият художник,

когото съм срещала, но е на осемдесет и две години.

— О-о.

Брук завъртя очи към тавана, доловила разочарованието в гласа на Кели. Сестра ѝ беше безнадеждна романтичка и все я сватосваше.

— Всъщност ти не искаш толкова да ми намериш съпруг, колкото да се отървеш от мен. Смяташ, че ако имам други ангажименти, ще спра да ти досаждам с идеята да се пренесеш при мен.

— Как позна?

Брук въздъхна и затвори очи. Когато повдигна клепачи, забеляза на масичката до леглото на Джонас снимка на усмихнато тъмнокосо бебе, завито в синьо одеяло. Понечи да я вземе, но гласът на Кели я спря.

— Сестричке, ценя твоята загриженост и те разбирам, но обичам да живея сама. Апартаментът в галерията е идеален за мен. Освен това не мога да разчитам вечно на теб. На двайсет и осем съм. Имам право на личен живот, както и ти. Ако не бях аз, досега да си се омъжила и да имаш деца.

— Кели, казвала съм ти поне сто пъти. Бракът ми със Стивън щеше да бъде грешка. Случилото се с теб ме накара да разбера, че не мога да се омъжа за човек, когото не обичам.

От другата страна се чу лека въздишка и звън на телефон.

— Трябва да вдигна слушалката. Шелдън е ангажиран с клиент.

Брук въздъхна. Някак все не успяваха да довършат този разговор.

— Ще ти се обадя по-късно, като си намеря мотел, за да ти кажа къде съм.

Сбогуваха се и тя забърза към кухнята. Джонас тъкмо поставяше кошничка с кифли на малката кръгла маса, подредена за трима. Тя почувства погледа му и в същия миг стъпките ѝ станаха неуверени, но бързо се съвзе и си придаде безгрижен вид.

— Обадох се на сестра си — рече и се обърна към Синия орел. — Трябваше да се прибера тази вечер и не исках да се безпокои за мен.

— Променила си плановете си, за да дойдеш тук? — попита той и я покани да седне.

— Тъкмо излизах от Скотсдейл и зърнах базара в парка. Разгледах го набързо, но всичко беше доста посредствено. Вече си тръгнах, когато забелязах възрастна индианка, седнала на одеяло малко встрани. Тогава видях вашето гърне.

— Радвам се, че ти е харесало и си дошла дотук. Това гърне има особено значение за мен. Доволен съм, че сега е твое.

— Коя е тази индианка? — попита Джонас и придърпа стола си към масата. — Още по-интересно е защо е продавала твое произведение?

— Тя е моя добра приятелка. Казва се Зимната птица. Направи ми услуга, като задържа гърнето при себе си, но вече беше време да го освободи.

— Като го продаде?

Синия орел сви рамене.

— Парите в случая са без значение.

— Точно това не ми е много ясно — рече Брук. — Никога не съм срещала художник, който не желае да продава произведенията си. Защо се противопоставяте на възможността да спечелите пари с таланта си?

— Винаги съм изкарвал прехраната си с работа. По чуждите ниви. Когато не орях, сеях или събирах реколтата. Но дори като момче знаех каква дарба нося — той вдигна ръце, огледа ги и разтвори пръсти. — Копаех глина от потоците, събирах дърво и камък, за да вая, но винаги с уважение. Трябва да се иска разрешение, преди да отнемеш нещо от природата. С ръцете си създавах живот под формата на изкуство.

Брук слушаше унесено историята на Синия орел. Той наистина беше забележителен човек. Макар и без специално образование, беше един от най-талантливите и самобитни художници, които беше срещала.

— Все още не мога да разбера защо не продавате. Така ще споделите дарбата, която притежавате, с други. Те също биха се радвали на красотата като мен.

— Когато бях млад, понякога не можех сам себе си да разбера. Знаех само, че така чувствам нещата. Не можеш да продадеш собственото си дете, нали, нещо, което е част от теб, създадено с любов?

Брук не можеше да го обори. Сърцето ѝ се сви. Той няма да дойде в Лос Анджелис, рече си. Обзе я странно чувство, сякаш беше загубила част от себе си.

Нахрани се мълчаливо, заслушана в историята на младостта му. Бе обзета от силно разочарование и с мъка успяваше да го прикрие. Внимателно избягваше погледа на Джонас, защото не искаше да вижда самодоволната му усмивка. Но когато вдигна очи, сърцето ѝ замря. Погледът му я прониза. Веждите му бяха свъсени. Сякаш гледаше не нея, а вътре в нея, сякаш я докосваше с черните си като въглен очи и виждаше нещо, което никой друг не беше забелязал.

Тя се изплаши и бързо отмести поглед. Трябваше да се измъкне оттук. Беше безсмислено да остава, щом не съществуваше възможност да убеди Синия орел да дойде в Лос Анджелис.

— Съжалявам, че отнех от времето ви. Благодаря за вечерята. Трябва да си потърся мотел и...

Синия орел я хвана за ръката.

— Ти си красива жена, Брук. Отдавна женска усмивка не е огрявала този дом — той погледна Джонас, който яростно бе свил устни. — За мен ще бъде чест да останеш. Имаме свободна спалня.

— Не бих могла...

— Разбира се, че не би могла — намеси се Джонас. — Тя не ни познава, дядо.

— Госпожица Девлин няма от какво да се страхува. Сестра ѝ знае, че е тук. А Брук, ако иска, може да се обади на шерифа в Седона. Той е чичо на Джонас.

— Не че се страхувам — каза Брук малко неискрено. — Не искам да се натрапвам. След като не мога да направя нищо за вас, ще се чувствам по-добре в мотел.

— Напротив.

Синия орел стана, отиде в дневната и се върна с гърнето, което беше донесла Брук.

— Идва време, когато традициите отстъпват място на новото. Когато родителят трябва да пусне децата си на свобода — усмихна се той и остави гърнето на масата.

— Да не искате да кажете, че ще дойдете в Лос Анджелис?

— Не мога да отговоря веднага. Преди това трябва да задам много въпроси.

Джонас стана. На лицето му бе изписано удивление.

— Дядо, сигурен съм, че госпожица Девлин ще предпочете...

— Благодаря, Син орел — прекъсна го Брук. Тя не можеше да повярва на късмета си. — Приемам поканата.

ТРЕТА ГЛАВА

Той се събуди, обзет от ужас. Чаршафите бяха усукани около краката му. Ръцете му бяха свити в юмруци. Слепоочията му пулсираха със силата на бушуващ водопад, сърцето му биеше като яростен демон — тежко и напрегнато.

Дишай бавно. Отпусни се. Това е само сън, само сън...

Посегна към часовника и обърна луминесцентния циферблат към себе си. Светлината го раздразни.

Беше два часът. Отново и отново в два часа.

Легна по гръб и мушна ръка под главата си. В повечето случаи, когато имаше късмет, Джонас не можеше да си спомни съня. Тази вечер нямаше това щастие. Тази вечер сънят беше толкова жив, толкова ярък, че още го виждаше, още го чувстваше...

Седят на плажа — двамата с Джоуи. Пясъкът е топъл, небето — синьо. Джоуи се смее, а лекият бриз си играе с тъмните му къдрици. Джонас също се смее. Слънчевите лъчи играят по вълните.

Одеялото до него е празно. Къде е Джоуи? Джонас го вика, отново и отново. Вълните стават яростни, по-високи. Джонас вика сина си, а морето става все по-бурно.

Не може да намери Джоуи, своя син. Не може да го намери. Плажът потъва в сянка. Още една вълна връхлита...

Джонас затвори очи и изчака тръпката да премине. Пое си дълбоко въздух и го изпусна. Три години! Джоуи го нямаше вече три години. Понякога, щом се събудеше, сякаш усещаше миризмата на бебешка пудра или чуваше звънлив детски смях. Ставаше от леглото с мисълта да погледне сина си. После си спомняше и тежестта на загубата притискаше гърдите му като каменен блок.

Джоуи беше мъртъв.

Джонас изруга, изрита завивките и стана. От опит знаеше, че повече няма да заспи. Тръгна към кухнята, после изведнъж спря.

Брук. Почти беше забравил, че тя спи в съседната стая. Макар да не очакваше да се натъкне на нея по това време, все пак щеше да бъде

благоразумно да облече нещо. Опипа в тъмнината за джинсите, които беше оставил до леглото.

Странно, можеше да се закълне, че и тя беше в съня му. Не я видя, по-скоро почувства присъствието ѝ някъде зад себе си. Опита да се обърне и да я погледне, но не можа. Ръцете и краката му бяха като от олово.

В този момент, както винаги, се събуди, обзет от ужас.

Джонас стисна очи и опита да си припомни съня. Защо Брук Девлин — една непозната — ще се явява в сънищата му? Физическото желание би могло да бъде единствената причина. Но то не можеше да обясни реакцията му към Брук. Още щом я зърна, странна тръпка разтърси тялото му.

Легна си с мисълта за нея. Не беше трудно да разбере, че привличането е взаимно. Представи си как нейните сини очи бавно се притварят, а той покрива с целувки чувствените ѝ устни. Картината бе толкова ярка и жива, че с усилие успя да се върне към действителността.

Въпреки че я желаше, той знаеше, че в живота му няма място за чувства. Нямахме какво да даде и не искаше нищо в замяна. Много по-лесно щеше да бъде, ако и тя го съзнаваше.

Нахлузи джинсите и се измъкна от стаята. За момент спря пред спалнята на Брук.

Фактът, че си беше наумила да завлече дядо му в Лос Анджелис, го вбесяваше. Синия орел страдаше от високо кръвно налягане и вълнението от подобно пътуване със сигурност щеше да се отрази зле на човек на неговата възраст.

Джонас се намръщи и продължи по коридора. Спря пред стаята на дядо си и надникна. Тихото похъркване го успокои. Затвори полака вратата и тръгна към кухнята. Извади от хладилника кутия със сода. Преди година би предпочел бира, и то не една.

Поне този демон беше успял да победи.

Самотният вой на койот отекна в пустинята. Лунната светлина заливаше кухнята. Часовникът над печката отброяваше секундите.

Той стоеше в тъмнината и мислеше за събитията от изминалия ден. Едно не можеше да разбере. Защо дядо му, след като години наред отказваше да продава, изведнъж промени решението си? Той не беше импулсивен човек. Имаше мотив за всичко, което вършеше. Животът

му се крепеше върху непоклатимата вяра в силата на духовете. Макар да не споделяше вярата му, Джонас знаеше, че при всяка промяна в поведението на Синия орел духовете също са замесени. Но как?

Озадачен, Джонас тръгна към дневната. Обикновено в такива нощи четеше или попълваше записките от изследванията си. Но тази нощ беше по-различна. Чувстваше се неспокоен, не можеше да се съсредоточи. Сякаш нещо бе останало недовършено, но и той не знаеше точно какво.

Тогава забеляза, че вратата към двора е отворена. Помисли си, че дядо му е забравил да я затвори, ала в същия миг чу ритмичното поскърцване на люлката и излезе.

Тя беше седнала на нея с отпусната назад глава. Видя отблясъка на луната в притворените ѝ очи. Белият ѝ халат светеше в тъмнината, а лунната светлина танцуваше в косите ѝ.

Гърлото му пресъхна. Сърцето му бясно заблъска в гърдите. Господи, колко е красива! Стисна кутията със сода толкова силно, че металът изпука.

Брук се стресна, изправи се и изплашено се обърна.

— Джонас — пое дълбоко въздух и се усмихна. — Надявам се, не съм те събудила.

Мъжът поклати глава.

— Станах, за да пийна нещо — приближи той. — Искаш ли и ти?

— Не, благодаря.

Тя отново седна и леко се залюля. Джонас помисли, че ритъмът ще го подлуди. Каза си, че ще седне до нея само за да спре скърцането. Брук вдигна очи към небето и попита:

— Колко мислиш, че са?

Гласът ѝ беше леко дрезгав, като че ли току-що се беше събудила. Стори му се, че зад гърба му шепнат нечийи ръце.

— Кои колко са?

— Звездите.

— Оттук се виждат около три хиляди и шестстотин.

— Какъв си? Астроном? — тихо се засмя Брук.

— Геолог — той сведе поглед. Халатът ѝ едва стигаше до коленете и разкриваше дългите ѝ стройни крака. Джонас извърна очи. — Камъкът си е камък. Различава се само по размери и минерален строеж.

— Говориш като истински учен. Откога двамата със Синия орел живеете точно на тази скала?

Джонас се усмихна на закачливата нотка в гласа ѝ.

— Дойдох тук, когато бях на осем години.

— На осем? — недоверчиво вдигна вежди тя.

— Баща ми имаше сервиз за хеликоптери във Финикс и при спешни случаи правеше доброволни курсове до резерватите. Майка ми беше медицинска сестра и летеше заедно с него. Една нощ закарали малко момиченце със сериозно изгаряне до болницата в Скотсдейл. На връщане хеликоптерът се разбил.

А той е бил едва на осем години, помисли си Брук и затвори очи. Сърцето ѝ се сви.

— И тогава си дошъл да живееш със Синия орел?

Джонас кимна и остави содата на плочките.

— При него и при баба ми, но тя почина, когато бях на дванайсет.

Лицето му беше безизразно, гласът — равен, сякаш разказваше чужда история.

— Съжалявам — каза тя тихо и понечи да го докосне, да го утеши, но в последния момент отпусна ръка. Усети, че той не се нуждае от утеха, от съжаление. Джонас притежаваше вътрешна сила и умееше сам да се справя с проблемите си. За него тя беше само случайна непозната.

Но имаше и нещо друго, нещо, за което само се досещаше, и което беше много по-дълбоко и по-тъмно от загубата на родителите и баба му. Усещаше, че не може да пита за това. Ако искаше, той сам щеше да ѝ разкаже.

Двамата седяха мълчаливо един до друг. Джонас бе вперил поглед в звездното небе, а Брук попиваше тихата неподправена красота на нощта. Пустинята сякаш оживя. Лек вятър раздвижи високите стъбла на тревите, обадиха се нощни птици, насекомите зажужаха. Бледата лунна светлина превръщаше пясъка в разтопено сребро. Упоена, Брук изпита усещането, че се слива с природата.

— Цял живот съм живяла в града — тъжно промълви тя. — От апартамента ми се виждат само каменни стени и асфалтирани улици. Не мога да си представя как живеете в пълна самота.

Той се засмя, облегна се и наклони люлката.

— Не сме съвсем сами. Може би ти изглежда малко пусто, но от другата страна на планината живеят повече от шест хиляди души.

— Шест хиляди?!

— Туристите се превърнаха в местни жители. Дойдоха и останаха.

Брук изведнъж се досети какво беше довело толкова много хора тук.

— Струва ми се, четох някъде, че Седона е известна с „горещите точки“ — места, които излъчват положителна енергия?

— А, да. Прочутите енергийни точки — устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. — Места, излъчващи енергия, която се поражда от разположението на скалите и оказва силно влияние върху повечето хора. Или по-точно, пълни безсмислици.

Енергийни точки. Да, точно така, спомни си тя статията, която беше прочела. Там се казваше, че на тези места е концентрирана енергия, която влияе върху мислите и чувствата на хората. Идеята доста я беше впечатлила. Но очевидно той няма да задоволи любопитството ѝ. Помисли си, че с удоволствие би прекарала още един ден тук. Освен командировките, не си беше взимала почивка откак родителите ѝ катастрофираха преди две години.

Брук погледна Джонас и осъзна, че почивката не беше единственото нещо, от което се беше лишавала през последните няколко години. Въпреки че не ѝ липсваха възможности, рядко излизаше с мъже. Каква ирония! Първият мъж, който я привличаше след толкова години, не само не ѝ подходеше, но желаше тя да си замине. Каза си, че това е без значение — беше дошла, за да се срещне със Синия орел.

Все пак се беше натрапила в живота на Джонас и му дължеше извинение.

— Джонас, искам да ти кажа, че съжалявам за начина, по който се натрапих. Знам, че не желаш присъствието ми и веднага щом Синия орел ми даде отговор ще си замине.

Не желае присъствието ѝ? Изненадан от думите ѝ, Джонас я погледна. Нима беше възможно да е толкова невинна, че да не забелязва желанието му? Макар да не виждаше очите ѝ в мрака, знаеше, че в момента са наситено сини, сякаш замъглени от страст. Притворените ѝ клепащи съблазняваха с обещание за страстни

прегръдки. Може би тя не съзнаваше въздействието на погледа си. А може би умееше да върти на пръста си не само старците, но и младите мъже.

— Този дом не е само мой — отсече Джонас. — Дядо ми не се нуждае от разрешение, за да покани някого.

— Не говоря за дядо ти, а за теб — намръщи се тя.

В същия миг люлката се разклати и Брук се обърна към него. Голите му рамене и гърди светеха като полиран бронз. Кожата му беше гладка, а мускулите под нея, твърди като стомана. Запита се какво ли ще почувства, ако допре ръце до широките му силни гърди. Мъжът приближи до нея. Бедрото му докосна крака ѝ и сякаш я опари през тънката памучна материя.

— Ако говорим само за нас двамата — рече той дрезгаво, — бих те поканил да прекараме нощта заедно — устните му почти докоснаха нейните. — Нямахте да бъдем тук на люлката, а в леглото ми и щяхме да се любим до изтощение.

Брук не смееше да мръдне. Би трябвало да се обиди. По-скоро би си събрала багажа и би заминала още сега, отколкото да се хвърли в прегръдките на непознат.

Но не направи нищо. Гледаше го, а сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Притаи дъх, когато ръката му докосна рамото ѝ.

Джонас водеше битка със себе си. Брук го привличаше неимоверно, копнееше да усети вкуса на устните ѝ, да я грабне в обятията си. Искеше да почувства допира на кожата ѝ. Бореше се срещу желанието, срещу агонията, която разкъсваше тялото му. Изруга и се изправи.

— По-добре иди да поспиш. Дядо става рано. Сигурен съм, че ще искаш да научиш отговора му веднага — отдалечи се със стиснати юмруци. Беше спечелил тази битка, но не и войната.

Синия орел вдигна глава към небето в израз на възхвала и благодарност. Беше доволен от избора. Брук Девлин ще бъде чудесна съпруга на неговия внук и ще му роди много деца. В къщата отново ще се чува детски смях. Синия орел се усмихна. Знаеше, че внукът му ще се противопостави на неизбежното. Болката, която измъчваше Джонас,

бе непоносима, раните — дълбоки. Но Прадедите бяха по-силни и с помощта на Синия орел Джонас нямаше да издържи дълго...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Как така го няма?

Брук стоеше неуверено на вратата на кухнята и гледаше озадачено Джонас. Ранното утринно слънце изпълваше помещението и миризмата на прясно сварено кафе бързо я разсъни. Брук се запита дали е чула добре, когато Джонас, след като я поздрави, ѝ съобщи, че дядо му го няма? Погледна часовника над печката. Беше едва седем без петнайсет.

Как може Синия орел да е излязъл?

Сутрин изглежда още по-красива, помисли си Джонас. Смарагдовозелената копринена блуза правеше очите ѝ тюркоазносини. Тъмночервената ѝ коса бе сресана назад и подчертаваше високите ѝ скули и плътните устни. Погледът му се плъзна по бялата пола, която откриваше коленете. Джонас стисна здраво чашите за кафе. Откъсна поглед и си напомни, че тази жена му беше донесла само неприятности.

— Отиде в планината рано.

— Не разбирам. Синия орел каза, че ще ми даде отговор тази сутрин.

Брук наблюдаваше като зашеметена как Джонас пълни чашите с кафе. Подаде ѝ сковано едната, а тя се престори, че не забелязва разкопчаната риза, откриваща мускулестите му гърди.

— Каза, че трябвало да зададе няколко въпроса, преди да разговаря с теб.

Брук го погледна и се опита да си спомни думите на Синия орел. Оказа се, че помни само люлката, звездите в черното като кадифе небе и топлината на Джонас, седнал до нея. Лицето ѝ пламна. Снощи дълго не можа да заспи и се питаше какво ли щеше да изпита, ако я беше целунал.

Пропъди тези мисли и отново съсредоточи вниманието си върху думите на Джонас. Въпроси. За какви въпроси ставаше дума?

— Кого трябва да — тя замълча и погледна Джонас с широко отворени очи. — В планината, отишъл е в планината, за да разговаря с духовете, нали?

Той кимва сковано.

— Заради мен?

Той кимна отново.

— О, Господи, Джонас, съжалявам — въздъхна тя и затвори очи.
— Нямах никаква представа.

Отиде до прозореца и погледна към необятното море от назъбени планински хребети. Сторило й се така безобидно миналата нощ, сега й изглеждаше злоещо.

— Да не е излязъл на разходка? Как разбра, че е отишъл в планината?

— Ритуалния тъпан го няма.

— Тъпан?

— Винаги го взима със себе си, когато отива там. Някои индианци вярват, че той улеснява установяването на контакт с духовете.

Поразена от думите му, Брук се вгледа във величествения пейзаж. Малко зайче изскочи от ниските храсти на няколко метра от къщата. Отнякъде долетя кълвач и се загуби сред кактусите сагуаро. Странно, от снощи бе започнала да долавя красотата на пустинята. Досега винаги й се беше струвала съвсем дива.

Продължи да се вира в планините. Опита да си представи как Синия орел бие бавно тъпана с възлестите си ръце и търси съвет от невидимия свят на духовете.

Въздухът около нея застина и натежа. Имаше чувството, че е застанала в центъра на циклон заедно с Джонас. Външният свят сякаш се въртеше, а тук в центъра всичко беше спокойно. Тялото й започна да пулсира — кръвта, ушите, слепоочията.

Изведнъж осъзна, че улавя два ритъма едновременно. Уплашена от странното усещане, Брук вдигна ръка към главата си и премига.

Усещането изчезна. Остана само равномерното тиктакане на кухненския часовник, лекото съскане на готовото кафе и някакво странно предчувствие. Потресена, тя се обърна към Джонас, като се питаше дали и той е преживял същото. Лицето му беше безизразно, но

стиснатата челюст ѝ подсказваше, че обратът на събитията никак не го радва. Разбра, че не е желана.

С най-голямо удоволствие би заминала, но Синия орел беше отишъл в планината заради нея. Как да си тръгне, преди той да се е върнал?

Невъзможно. Но не трябваше да остава тук. Вдигна чашата с кафе, отпи и я остави на масата.

— Благодаря за кафето, Джонас. Когато пристигна в града, ще се обадя, за да ти кажа къде съм отседнала. Синия орел ще ме намери там.

Джонас я чу, но не можа съвсем да разбере какво казва. Беше се съсредоточил в планината и в необичайно силните удари на сърцето си. Няколко минути му се губеха.

— Какво?

— Ще ти оставя телефона, за да ми се обади Синия орел, когато се върне.

— Тръгваш ли?

Брук сви рамене.

— И без това искам да разгледам Седона. Сигурна съм, че ще намеря къде да отседна.

Той я погледна, но не възрази. Така щеше да бъде най-добре. Тя го караше да се чувства... Как? Неудобно. Това беше най-безобидната дума.

— Трудно се намират стаи в събота. Имам един приятел — Джим Фенинг, собственик на мотел. Ще му се обадя.

— Прекрасно. Трябват ми само няколко минути, за да си събера багажа.

За къде се е разбързала, помисли Джонас с раздражение. Ясно му беше, че тя вече няма причина да остане, но не разбираше защо трябва да бърза толкова.

— Добре.

— Благодаря ти отново — каза тя колебливо.

— Няма защо.

Тя се обърна и излезе от стаята. Мъжът я проследи с поглед. Продължи да се взира след нея, дори когато чу стъпките ѝ в коридора.

След като разопакова багажа си, Брук огледа стаята. Фина драпирана мрежа против комари висеше над голямото легло като викториански балдахин.

Отпусна се с въздишка върху дамаската и се запита къде ли щеше да бъде сега, ако се беше омъжила за Стивън. Щяха да имат къща и поне едно дете. И двамата го искаха. Тя затвори очи. Защо това не ѝ беше достатъчно? Истината беше, че между нея и Стивън винаги нещо липсваше. Не прескачаха искри, нямаше страст. Връзката им беше удобство. В гимназията и в колежа това ѝ стигаше, но след смъртта на родителите си изведнъж установи, че иска много повече от мъжа, с когото би прекарала живота си.

Но какво точно? Някога мислеше, че този мъж трябва да бъде нежен, грижовен и желанията му да съвпадат с нейните. Но Стивън беше точно такъв и е пак не го обикна достатъчно, за да се омъжи за него.

Е, какъв беше мъжът на нейните мечти? Тя затвори очи и опита да си го представи, но образът се изпиваше. Съсредоточи се, но не видя нищо — по-скоро почувства. Безпогрешно усети допира на гореща кожа, топъл дъх и докосване на устни, груба, почерняла от слънцето, ръка върху гърдата си. Почерняла от слънцето ръка? Изстена, отвори очи и загледа втренчено гърнето на Синия орел, което беше оставила на нощната масичка. Господи, това беше Джонас. Как можеше да се интересува от мъж, който изобщо не ѝ подхождаше? Спомни си думите, които бе изрекъл снощи с дрезгав глас: „Желая те“. Потръпна. Предложението му трябваше да я обиди или поне да я шокира, като се има предвид, че току-що се бяха запознали. Но по-скоро бе почувствала възбуда. А тази сутрин той бе хладен и недостъпен.

Стига. Щом се върне у дома, отново ще започне да излиза на срещи.

Стана от леглото, изпъна рамене и излезе на балкона. Пред очите ѝ се разкри прекрасна гледка към каньона. В дъбовата горичка се чуваше ромоленето на поток, прекъсвано само от крясъците на извисил се в небесата орел или приказлива катеричка.

Брук се втренчи в каньона. Не можеше да повярва, че в тази привидно безкрайна пустиня има подобно място. Реши да слезе там

по-късно и да се разходи. Върна се в стаята. Преди това имаше още нещо, което искаше да свърши.

Джонас си каза, че е пристигнал в града само за да си купи уплътнители за мивката в банята. Капеше само от време на време, но не трябваше да я оставя докато протече съвсем. Възнамеряваше да прекара сутринта над последните отчети на ръководителя на обекта, но те щяха да почакаат. Нямахше да се бави.

Мина покрай мотела и огледа паркинга. Тази улица не му беше на път, но реши да провери дали Брук е намерила мястото. Озърна се, но от пикапа ѝ нямаше и следа.

Къде ли е? Едва ли се е загубила. Може би е отишла да пазарува, но беше едва девет часа, а магазините не отваряха преди десет.

Къде е?

Може би трябва да завие обратно и да се върне. Искаше да се отбие при Джим и да му благодари, че е намерил стая за Брук. Въпреки че юли беше мъртъв сезон в Седона, хотелите бяха претъпкани почти всеки уикенд.

Точно тогава забеляза пикапа ѝ пред една туристическа агенция. Джонас беше виждал яркозелените джипове на агенцията да кръстосват из околностите, натоварени с нетърпеливи туристи, в търсене на най-голямата забележителност на Седона — енергийните точки.

Той поклати глава и паркира до пикапа на Брук. Виждаше я през остъклената врата, застанала зад други трима туристи, които се записваха за обиколката. Зачуди се да влезе ли, промърмори нещо под носа си, слезе от пикапа и се запъти към агенцията.

Весело звънче издрънка на вратата. Брук се обърна и широко отвори очи.

— Джонас! Какво правиш тук? Всичко наред ли е? Със Синия орел имам предвид.

— Да, с него всичко е наред. Минавах оттук и видях пикапа ти отвън.

— Реших да поразгледам околностите, докато съм тук.

Той забеляза, че е обула маратонки, джинси и фланелка с надпис „Аризона“.

Косата ѝ бе вдигната на конска опашка, държеше слънчеви очила. Идеалната униформа за търсачи на „горещи точки“, помисли саркастично Джонас.

Той огледа хората — млади и стари — които се бяха записали и стояха в очакване на обиколката. Изглеждаха, сякаш са тръгнали на разходка в увеселителен парк. Мъж с два фотоaparата на врата надникна ентузиазирано, влезе и застана зад Брук.

По дяволите, какво правя тук, рече си Джонас.

— Слушай, няма смисъл... — започна той.

— Следващият, моля.

Брук погледна през рамо към служителя зад гишето, който я гледаше с очакване. Обърна се към Джонас. Той понижи глас.

— Имах предвид, че тук само си губиш времето и парите.

— Следващият.

Брук се усмихна.

— Ценя загрижеността ти, Джонас, но нямам какво друго да правя, докато отворят галериите. Пък и това ме интересува.

Приблужи към гишето и отвори малката кожена чантичка, която беше метнала през рамо. Джонас я хвана за лакътя и я дръпна встрани. Мъжът зад гишето им хвърли изпепеляващ поглед.

— Аз ще те заведа — процеди през зъби Джонас.

— Ти?! Ти нали изобщо не вярваш в енергийните точки?!

— Наистина не вярвам — той забеляза, че всички присъстващи са вперили погледи в него, включително и служителят, който изглеждаше ядосан, задето е загубил клиент. — Просто казах, че ще те заведа.

Брук се поколеба. Човекът с фотоaparатите се беше придвижил напред и служителят сложи табелка с надпис, че всички места за девет часа са ангажирани. Тя скръсти ръце, обърна се към Джонас и се намръщи. Белия рог сви рамене, хвана я за ръката и я поведе навън.

— Ще вземем твоя пикап — каза той. — Така ще си спестим ходенето, защото е по-маневрен от моя.

— Хрумна ми една идея! — възкликна тя. — Защо не караш ти?

Той се усмихна и взе ключовете.

— Сигурна ли си, че не предпочиташ да отидеш в някой индиански музей?

Тя се настани удобно на седалката.

— Да тръгваме към планината, Джонас.
Белия рог въздъхна и потегли.

За пръв път виждаше подобно нещо. Беше застанала на ръба на скалата, омагьосана от гледката. Изваяни от природните стихии, огненочервени кули опасваха хоризонта. Небето беше осеяно с бели облаци, а от изгрева цветът му преливаше от светлосиньо до лазурно. Разпръснатите в подножието къщи представляваха едва забележими точки в необятната долина.

Брук затвори очи и пое дълбоко въздух — хладен и изпълнен със свежо ухание на бор и земя. Изпусна го бавно. От време на време се обаждаха птици, иначе цареше пълна тишина. Тя се заслуша и сякаш попи спокойствието с пялото си същество.

Погледна през рамо към Джонас, който се беше облегал на скалите и разглеждаше съсредоточено един камък. По пътя Белия рог беше мълчалив и напрегнат. Ясно ѝ беше, че не вярва в мистичната енергия на така наречените горещи точки, но все още не можеше да разбере защо е противник на идеята хората да се позабавляват с тях.

Странен звук привлече вниманието ѝ. От тревата в краката ѝ изскочи черен пѣдпѣдък и мигновено изчезна. Тя изненадано отстъпи назад. Джонас я задържа.

— Какво има?

— Нищо. Бях потънала в мисли и птицата ме стресна.

— Внимавай къде стъпваш. Пази се от гърмящи змии.

— Гърмящи змии ли? — тя преглътна с усилие и приближи до него.

— Едва ли ще видиш някоя — усмихна се Джонас. — През лятото обикновено се крият на сянка. Излизат само нощем.

— Обикновено?

— Почти винаги.

— Служителят от туристическата агенция не спомена нищо за змии. А, добре че се сетих... — тя издърпа от задния джоб на джинсите си географска карта и я погледна. — Според картата, която ми даде екскурзовода, тук няма „гореща точка“.

Джонас скръсти ръце и зарея поглед в далечината.

— Тази я няма на картата.

— Тогава откъде знаеш за нея?

Когато тъмните му очи се впиха в нейните, леко присвити и сериозни, тя разбра отговора и прошепна:

— Синия орел.

— Да. Според него тук енергията е много силна, защото мястото още не е завладяно от туристи.

Брук силно се развълнува при мисълта, че това място е особено, известно само на посветени. Защо Джонас си бе направил труда да я доведе точно тук?

— За какво мислиш, Джонас?

За секунда в очите му проблесна трудно определяемо чувство — пронизващо, яростно и всепоглъщащо.

Гняв. Изчезна така бързо, както се беше появил. Лицето му отново стана непроницаемо. Взе картата от ръцете ѝ и я погледна.

— Казах ти какво мисля. Всичко това са пълни безсмислици.

Той пъкна картата обратно в джоба ѝ и неволно докосна бедрото ѝ. Бяха толкова близо един до друг, тя усещаше аромата и топлината, които излъчваше тялото му. Сърцето ѝ заби ускорено. Знаеше, че трябва да се отдръпне. Беше опасно да остава сама с него, особено тук на върха на планината, но не беше способна да разруши магията.

— Чух екскурзовода да казва, че „горещите точки“ усилват емоциите.

Искаше тонът ѝ да бъде безразличен, но се уплаши от собствения си глас — тих и дрезгав.

Джонас не отговори. Би помислила, че не я е чул, ако не беше стиснал леко челюсти.

Въздухът между тях сякаш натежа, наелектризира се. Никога не беше възприемала друго човешко същество по подобен начин. Обгърна ги лек ветреца и завъртя листата около краката им. Тишината ставаше все по-оглушителна и по-оглушителна — като гръмотевица.

Това е лудост, помисли си тя. Но най-вероятно се дължеше на височината и липсата на здрав сън. Пое си въздух бавно и дълбоко и затвори очи, убедена, че щом ги отвори, светът отново ще дойде на мястото си.

Но се излъга. Колебливо вдигна поглед към Джонас. Устните му бяха присвити, а веждите — свъсени. Изражението му би трябвало да я изплаши, но тя изпита само дива, безумна радост и очакване.

— Джонас...

Той я сграбчи за раменете и я отблъсна от себе си, преди да успее да проговори. Не я притегли към себе си, а я отдалечи. Пръстите му я стискаха в желязна хватка.

— Сгреших, че те доведох тук — тя не каза нищо. — Трябва да тръгваме. По дяволите, Брук! — гласът му беше дрезгав, отчаян. — Тук има само земя, скали и красив изглед. Нищо повече.

Ще ѝ го докаже и ще сложи веднъж завинаги край на тази идиотщина, каза си той. Грубо я привлече към себе си, за да ѝ покаже, че няма нищо невероятно, никаква нежност, любов или каквито и да било чувства. Нищо.

Устните му яростно се впиха в нейните. Усети как тя му се противопостави и я пусна, доволен, че е постигнал своето. Но в същия миг Брук плъзна длани по гърдите му и обгърна врата му. Изумен, той не смееше да помръдне.

Тя се притисна до него и сърцето му заби лудо. Устните ѝ бяха топли и подути от целувката и продължаваха да го възбуждат, да го изкушават. Вдигна ръце, за да я отблъсне, но вместо това я притегли към себе си. Усети как по тялото ѝ премина тръпка и тя отново го целуна.

Простена и я прегърна — този път нежно. Опита екзотичния вкус на устните ѝ, осъзна, че никога няма да ѝ се насити. Повдигна я и я притисна към себе си. Възбудата му бе болезнена и неутолима.

Брук никога не беше изпитвала подобно желание и неописуемо удоволствие. Знаеше, че Джонас не цели това. Целувката му трябваше да я уплаши, а не да я възбуди. Но знаеше, че зад този гняв има страст, не по-слаба от тази, която изпитваше самата тя.

Тялото му беше напрегнато, мускулите играеха под пръстите ѝ. Устните му изгориха нейните, спуснаха се по лицето ѝ, плъзнаха се към шията. Тя повдигна брадичка и изстена. Уплаши се. Тези усещания ѝ бяха чужди и все пак така близки, така познати. Долавяше възбудата му и инстинктивно се притискаше към него, жадна за ласките му.

— Джонас, моля те.

Съвсем неочаквано думите на Брук го отнесоха в друго време. Мястото беше същото. Видя се с вдигнато лице, коленичил. „Моля ви,

не го оставяйте да умре, не позволявайте да умре... Умолявам ви..." — мълвяха устните му.

Болката го прониза. От гърдите му се изтръгна нечовешки вик и мъжът я пусна.

— Какво има? — смаяно попита тя.

— Безсмислено е.

— Защо?

— На това място няма нищо. Бил съм тук и знам.

Брук видя страданието, изписано по лицето му.

Струваше й се, че той не говори на нея, а на друг.

— Кога си бил тук?

— Преди три години. Стоях точно тук — той затвори очи. — Точно тук, на това място помолих духовете да спасят сина ми — повдигна клепачи. Очите му бяха студени като черен лед. — След два часа Джоуи умря.

ПЕТА ГЛАВА

Неговият син.

Тя не можеше да си поеме дъх, нямаше сили да помръдне. Гледаше го, неспособна да облекчи болката от загубата. Господи, само това не.

Очите ѝ пареха, гърдите я боляха. Помъчи се да каже нещо, но не успя. Не намери подходящи думи.

Това е била причината за гнева му. Загубил е син. Тя почувства този гняв като свой. Дори смъртта на родителите ѝ не можеше да се сравнява с мъката, която той носеше в душата си. Спомни си снимката в спалнята му — усмихнатото бебе с ведър поглед. Затвори очи и пропъди образа от съзнанието си. На негово място видя Джонас, застанал на този връх с вдигнати ръце. Видя яркия сърп на луната, чу крясъка на бухала и с шепота с нощния вятър долови отчаянието на човека, който умоляваше невидимите сили да спасят сина му.

Като момче беше загубил родителите си, като баща — детето си. Тя не можа да спре сълзите си.

А къде беше жена му, майката на детето? В къщата нямаше и следа от жена. Явно беше заминала. Джонас беше останал сам, без близък човек, с когото да сподели мъката си.

Отвори очи и го погледна през сълзи. Но той не е бил сам. До него е бил Синия орел и винаги го е подкрепял. Тя разбра защо беше реагирал така, когато се появи в дома му. Дядо му беше единственият близък човек, когото обичаше, и чиято загуба го ужасяваше. Как да не го защитава?

Изведнъж Брук осъзна защо я беше довел точно тук, на това място. Не на нея е искал да докаже, че не съществуват „горещи точки“, а на себе си. Защото противното би означавало, че духовете са обърнали гръб на него и на детето му.

Искаше да му каже, че съжالياва, но думите не означаваха нищо. Те бяха безсилни.

— Джонас.

Погледна я стреснато. Беше се върнал от онова ужасно място, където държеше заключена мъката си.

— Хайде да се махаме отгук — каза тя и пристъпи към него.

Мъжът отпусна стегнатите юмруци, кимна сковано и мина покрай нея. Брук го последва, но преди да тръгне, се обърна назад. Листата на дърветата блещукаха като сребърни. Птици прехвърчаха по високите клони на един бор. Планините бяха все така червени, а небето — синьо. Всичко изглеждаше същото, но все пак нещо се бе променило.

Тя потръпна, обърна се и последва Джонас.

Брук гледаше през прозореца на пикапа. Пред очите ѝ всичко се сливаше в обща сива маса — кактуси, планини, храсти. Температурата се беше покачила с няколко градуса и в пикапа беше задушно. Въпреки че по челото на Джонас имаше капчици пот, той изглежда не забелязваше горещината, или защото беше свикнал с нея, или защото беше потънал в размисъл.

Брук включи климатика. Толкова много неща ѝ се изясниха — решителността, с която той искаше да ѝ попречи да заведе Синия орел в Лос Анджелис, сдържаното му поведение, дори гнева, който сякаш кипеше под повърхността през цялото време.

Тя затвори очи и отпусна глава назад върху седалката. Хладният въздух от климатика сякаш я галеше. Ако знаеше, нямаше да дойде до Седона. Но тогава нямаше да срещне Джонас. От момента, в който го видя, усети, че между тях пламна нещо. Дори сега, ако си тръгнеше за дома, без да е убедила Синия орел, тя знаеше, че животът ѝ вече няма да бъде същият.

Погледна спътника си. Лицето му беше спокойно и непроницаемо. Само побелелите кокалчета на ръцете му върху волана издаваха някаква емоция. Той страдаше дълбоко. Тя го знаеше, усещаше го. Напрежението вътре в него беше като тетива на лък, опъната до крайност.

Брук разбра, че са влезли в паркинга на мотела, едва когато двигателят изгасна. Искеше да му предложи да го закара до неговия пикап, но той я прекъсна.

— Предпочитам да похода пеша.

Брук не каза нищо, просто го проследи как се отдалечава, без да се обръща назад. Болеше я за него, дори без да го иска. Излезе вцепенено от пикапа и се качи по стълбите до стаята си. Влезе, взе куфара, хвърли го на леглото и го отвори.

Брук не можеше да остане повече тук. Въпреки че не разбираше защо и как нейното пристигане беше причинило страдание на Джонас. Може би щеше да бъде по-добре ако си тръгне. Щеше да остави съобщение за Синия орел, в което да му благодари за вниманието, и да се извини, че няма възможност да го изчака. Ако той реши да направи изложба, ще уреди всичко по телефона. Така няма да се наложат нежелани срещи между нея и Джонас.

Леко почукване на вратата я накара да подскочи. Отвори. Пред нея стоеше Джонас с ръце в джобовете и смутен израз.

— Мога ли да вляза?

Тя кимна. Мъжът мина покрай нея и излезе на балкона. Остана там, вперил поглед в каньона.

Брук го наблюдаваше и не знаеше какво да направи — дали да отиде при него, или да го остави сам, за да се уталожат чувствата му. Преди малко изпита тъга при мисълта, че вече няма да го види. Сега поне ще могат да се сбогуват.

Зашеметена прекоси стаята и излезе на балкона. Никога нямаше да забрави целувката от тази сутрин, прегръдката, желанието, което изпита. Искаше той да разбере това, преди да си е заминала.

Без да отрони дума, се приближи до него и допря с длани гърба му. Той се стегна, но не се отдръпна. Притисна чело о него и се облегна на тялото му със затворени очи.

Известно време стояха така, без да проговорят. От каньона полъхна лек ветрец и тихото ромолене на водата отекна във върховете на дърветата.

— Започна като настинка — каза той накрая. — Нямаше нищо тревожно. Бебетата простиват и вдигат температури непрекъснато. Работех на пътя в Котънуд, когато ми съобщиха, че Дарлин е завела Джоуи в болница. Качил много висока температура и дишал трудно.

Той замълча. Брук не беше сигурна дали ще продължи отново.

— През следващите няколко дни с майката на Джоуи стояхме непрекъснато до леглото му. Лекарите не можеха да разберат защо лечението не помага. Дадох му нещо по-силно и състоянието му

сякаш се стабилизира. Температурата спадна с няколко градуса и детето заспа спокойно. Това беше първият признак за подобрение, който ни даде надежда. Дарлин беше изтощена. Докторът ми каза да я закарам у дома, за да си почине. Послушах го, после отидох в планината, там, където бяхме днес. След един час се върнах в болницата. Малко след полунощ Джоуи почина.

Брук прехапа устни, за да не се разплаче.

— Толкова съжалявам — прошепна.

Джонас затвори очи и се съсредоточи върху нежната милувка на пръстите ѝ, които се плъзгаха по гърба му. Отпусна се и усети топлата влага на сълзите ѝ. Остана изумен от загрижеността ѝ. Баба му беше единствената жена в живота му, която го беше утешавала. Но това беше много отдавна. Сега той беше мъж и не се нуждаеше от утеха. Макар и трудно, беше успял да преживее смъртта на Джоуи. Беше потиснал болката и гнева дълбоко в себе си. С изключение на кошмарите всичко беше наред.

До днес.

Защо заведе Брук там? Имаше толкова изобилие от тези абсурдни „горещи точки“. Защо избра точно тази? Единствената, която означаваше нещо за него.

Крясъкът на ястреб го накара да отвори очи. Птицата излетя от най-горния клон на един дъб и се понесе над каньона. Шумът на водата и горещината го измъкнаха от унеса, в който беше изпаднал след целувката в планината.

Това беше най-големият шок. Знаеше, че тя го привлича, дори си призна, че я желае, но никога не би допуснал, че ще изгуби самообладание от една целувка. Испита срам, като си спомни колко грубо я дръпна и я целуна. Искаше да се извини, но тя успя да поеме нещата в свои ръце, притисна се до него и започна да го целува, накара кръвта му да кипне. Господи, все още долавяше вкуса на страстта ѝ, нетърпението ѝ. Искаше я, имаше нужда от нея повече отколкото от всички други жени досега.

Натискът на гърдите ѝ го изгаряше, изпитваше болезнено желание да я докосне, да я грабне в обятията си. Пръстите ѝ продължаваха еротичния си танц по гърба му — бавен и лек.

Той простена, обърна се рязко и я хвана за китките. Тя го погледна изненадано е широко отворени, още влажни от сълзи, очи.

— Брук, помниш ли какво ти казах снощи на люлката?

Без да откъсва очи от него, тя кимна бавно.

— Каза, че ме желаш.

Без да ѝ причинява болка, той стисна китките ѝ още по-здраво.

— Разбираш ли какво означава това за мен? — тя се намръщи и поклати глава. — Не означава абсолютно нищо. Да искаш една жена в леглото е чисто физическо желание. Аз не мога да ти дам нищо повече.

Тя затвори очи.

— Не ти вярвам.

— Повярвай ми. Точно сега те желая по-силно от която и да било друга жена в живота си, но това е само секс.

Брук се взря в черните очи на Джонас. Болката, която се криеше там, я поразя. Тя разбираше защо така отчаяно Джонас желае да му повярва. Любовта за него беше прекалено голям риск.

Но без значение колко убедено отричаше способността си да обича, тя знаеше, че това не е вярно. Дълбоко в сърцето си беше убедена, че той изпитва дълбоки чувства и може да обича истински.

По някакъв начин, който нямаше нищо общо със здравия разум, разбра, че е влюбена в него.

Една сълза се изплъзна от ъгълчето на окото ѝ и той посегна да я избърше с палец. Тя затвори очи, обърна глава и допря лице в дланта му.

— Твоят гняв е справедлив, Джонас. Но не е нужно да бъдеш сам.

Думите ѝ го успокоиха. Погали бузата ѝ и повдигна брадичката ѝ.

— Трябва да съм сигурен, че разбираш.

Докосна лицето му с длан.

— Разбирам.

Нещо проблесна в тъмните бездни на очите му и за миг Брук реши, че е облекчение, но преди да се увери, устните му се впиха в нейните и той я притегли към себе си.

Целуваше я нежно, но разпали до болка страстта ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Тя разтвори устни и посрещна ритмичните движения на езика му.

Прошепна името му и се притисна към него, когато той я понесе към леглото.

Целувките му бяха настоятелни, жадни, ненаситни. Брук прокара пръсти през косата му, изви се към него, жадувайки за тялото му.

Желанието беше като наркотик — усилваше усещанията и възбудата ѝ. Ароматът на горещата му кожа, грубите му ръце, телата им, жадуващи удовлетворение.

Той се отдръпна. Бавно плъзна ръце под фланелката ѝ и я съблече. Желанието, тлеещо в очите му, пламна неудържимо.

Дланта му се плъзна по чувствителната ѝ кожа и погали гърдите ѝ. Милувката трябваше да я смути, но желанието ѝ бе прекалено силно, за да изпитва сваян. Дишаше дълбоко, отдала се на огъня, който гореше в нея. Пръстите му докоснаха изящните зърна и тя изстена от удоволствие.

Грубите му ръце драскаха кожата ѝ. Тялото ѝ се извиваше конвулсивно и когато устните му се впиха в нейните, тя се притисна силно към него. Пръстите ѝ се плъзнаха по корема му и още по-надолу, за да погалят възбудената плът.

Изведнъж Джонас загуби търпение. Сръчно разкопча джинсите ѝ и ги свали. Дишаше тежко и учестено. Съблече се, придърпа я под себе си и с болезнен стон проникна в тялото ѝ.

Тя прошепна името му, движейки се с него в най-интимния и извечен танц. Телата им се сляха и тя усети ударите на сърцето му. Тласъците ставаха по-силни, по-дълбоки и по-бързи и накрая той изви глава назад и изстена диво. Брук обви с ръце тръпнещото му тяло и го притегли още по-близо до себе си, повдигна бедра и напрежението в тялото ѝ достигна разтърсващата кулминация, където удоволствието и болката се преплитаха, а мъжът и жената се сливаха в едно.

Ръката му се плъзна по шията ѝ и спря на гърдата ѝ. Брук простена тихо и отметна глава.

Кожата ѝ беше като коприна в ръцете му. Косата ѝ ухаеше на ягоди. Той уви дългите лъскави кичури около пръстите си и я придърпа към себе си. Сивосините ѝ очи се премрежиха, когато я целуна нежно по устните.

Отдавна не беше изпитвал такава радост от живота. Силните удари на сърцето му отекваха в гърдите, дъхът му кънтеше в ушите и той се чувстваше така щастлив, че се уплаши. Желаше от все сърце да ѝ благодари и за малко да го направи, но се удържа навреме. Тя нямаше да го разбере. Не му беше много ясно защо е така, но нещо му

подказваше, че никоя жена няма да се зарадва на благодарности, след като е правила любов.

Намръщи се. Не бяха „правили любов“. Поне не в истинския смисъл. Не можеше да има съмнения и тя го знаеше. Но въпреки това изпитваше към Брук нещо, което не бе изпитвал към друга жена. Нещо, което не искаше да изпитва. Малкото жени, с които се беше срещал след развода, разбираха желанието му да не усложняват нещата. Те утоляваха физическите нужди и не искаха нищо повече.

Той почувства лекия дъх на Брук, когато тя прехвърли ръка през гърдите му и се сгуши до него. Беше притихнала съвсем, сякаш спеше. Придърпа я по-близо и пъкна ръка под главата си. Не можеше да си обясни какво става. От самото начало почувства нещо към нея. Реши, че е само физическо привличане, но това беше част от истината. Имаше и нещо друго. Нещо, което не беше изпитвал досега.

Той знаеше, разбира се, че това е невъзможно и ще му причини само болка. По-добре беше да не изпитва нищо и да не желае нищо. Пътищата им се бяха пресекли единствено по силата на случайността. Скоро Брук ще се върне към своя живот и той към неговия. Без усложнения и неприятни раздели. Така трябва да бъде.

— Джонас? — откъсна го гласът ѝ от мислите.

— Да? — той я притисна към себе си.

— Разкажи ми за жена си?

Неочакваният въпрос го изненада, но нежното докосване на ръката ѝ го успокои.

— Няма много за разказване. Оженихме се. След това се разведохме. Между двете събития не се случи нищо особено.

— Защо се ожени за нея?

Можеше да ѝ отговори, че го е направил, защото е бил млад и глупав, а Дарлин е била най-красивата жена, която е виждал.

— Мислех, че се обичаме. Но след като бяхме женени шест месеца разбрах, че Дарлин обича само парите. Не знам защо беше решила, че ги имам с купища — той се изсмя. — Не след дълго и двамата разбрахме, че сме направили грешка.

Брук се беше сгушила до Джонас и се опитваше да преодолее гнева срещу жената, с която се бе обвързал.

— Защо останахте заедно?

— Говорихме за развод, но тя забременя. Не можех да понеса мисълта, че детето ми ще расте далеч от мен. Бях достатъчно глупав да мисля, че ако ѝ дам всичко, което поиска, тя ще бъде щастлива и бракът ни ще потръгне. Тогава работех на строежа на една магистрала. Имаха нужда от работна ръка и оставах по две смени.

Брук се надигна и се подпря на лакът.

— Тя ти позволи да го направиш? — рече възмутено.

— Нямах нищо против. Така по-малко стоях вкъщи.

Тя поклати глава, придърпа чаршафа около себе си и седна в леглото.

— И жена ти не се възпротиви?

— Отношението ѝ към мен беше без значение. Тя обичаше нашия син и беше добра майка. След смъртта на Джоуи не бе нужно да се преструваме повече. Замина си на другия ден след погребението. Аз дори не забелязах отсъствието ѝ.

Брук затвори очи и облегна глава на рамото на Джонас. Докато се любиха, той беше забравил задръжките си и тя се почувства като част от него, част от неговата болка и от неговото удоволствие. Струваше ѝ се, че вече никога няма да я допусне толкова близо до себе си. Дори сега, когато лежеше в прегръдките му, усещаше как той се отдръпва от нея. Това я прободеше като нож в сърцето.

Притисна устни до гърдите му и плъзна ръка по корема. Мускулите под пръстите ѝ заиграха и в погледа му проблесна огънчето на страстта. Знаеше, че ще я пожелае отново, но този път щеше да бъде по-различно. Щеше да бъде само секс. Мисълта, че преживяното няма да се повтори, я уплаши. Ако това трябваше да остане само спомен, Брук искаше той да бъде истински, а не просто секс между двама самотници.

В гърдите ѝ заседна буца. Тя се изправи и взе дрехите си. Той не каза нищо. Не направи нищо, за да я спре. Само лекото стискане на челюстта издаде чувствата му.

— Искях да разгледам галериите в Седона. Ще дойдеш ли с мен?
Той поклати глава.

— Трябва да ремонтирам мивката и да попълня някои документи.

Разстоянието между тях растеше и се превръщаше в дълбока пропаст. Повече от всичко Брук желаше да потъне в прегръдките му и

да останат цял ден в леглото. Вместо това стана и се облече.

Той седна, наблюдаваше я мълчаливо.

— Искаш ли да вечеряме заедно?

— Добре — отговори тя небрежно и взе ластика, изплъзнал се от косата ѝ. Ръката му я спря.

— Брук...

Телефонът иззвъня. И двамата се стреснаха.

— Ало?

— Брук?

— Син орел, ти ли си? Върнал си се толкова бързо?

— Духовете вече бяха взели решение по моя въпрос. Казаха ми да отида в Лос Анджелис и да покажа работите си в твоята галерия.

Брук погледна Джонас. Без да му казва нищо, той беше разбрал какъв е отговорът на Синия орел и съвсем очевидно беше нещастен. Сърцето ѝ заби тежко. Близостта, която бяха изпитали преди малко, беше изчезнала и неудобната ситуация — да разговаря със Синия орел, докато внукът му е в леглото ѝ — я накара да се изчерви.

Разбра, че старецът я пита нещо за изложбата и се съсредоточи върху разговора с него. Зад себе си чу как Джонас вдига ципа на панталона и облича ризата си. Отговори на въпросите на Синия орел. Решиха да се чуят отново.

Когато тя затвори телефона, Джонас си беше отишъл.

ШЕСТА ГЛАВА

— Престани да гризеш ноктите си.

Брук се намръщи и дръпна палец от устата.

— А как разбра, че си гриза ноктите?

Кели пишеше на машина няколко писма до клиенти, които сестра ѝ беше продиктувала, пресегна се и изключи касетофона.

— Чак тук се чува как мляскаш.

Брук стана от стола и започна нервно да крачи из малкия офис.

— Пратката трябваше да пристигне преди един час. Защо се бавят толкова?

— Преносвачът каза, че ще бъде тук към четири. Сега е само пет и десет. Може да са попаднали в задръстване.

Брук взе един молив и започна да барабани с него по бюрото. Кели поклати глава и отново се захвана за работа.

— Ти каза, че Шелдън се е погрижил за боядисването на поставките за скулптурите, нали? Проверил ли е осветлението в задния ъгъл? Мисля, че е прекалено слабо.

— Брук, до изложбата остават цели три дни. Имаме предостатъчно време. Защо си толкова нервна?

— Не съм нервна.

Ритъмът на молива премина в стакато. Кели избухна в смях.

— Правилно.

— Не съм — настоя Брук и остави молива.

— Откак си дойде от Аризона имам чувството, че подскачаш като босоного момче на горещ цимент. Искаш ли да ми кажеш защо?

„Ами, знаеш ли, Кели, влюбих се лудо във внука на Синия орел в секундата, в която го зърнах. След като спяхме заедно, той ме остави и сега се чувствам като най-голямата глупачка на земята.“

— Просто тази изложба е много специална — каза тя тихо.

Кели вдигна вежди. Брук знаеше, че сестра ѝ умира от любопитство. Всъщност откак се върна от Аризона, Кели непрекъснато задаваше въпроси за това какво е правила и дали не е

срещнала някой друг, освен Синия орел. Сякаш знаеше нещо, а Брук дори не беше споменала за Джонас.

— Няма защо да се безпокоиш. Изпратили сме съобщения до всички местни критици, доставчиците ще се погрижат за виното и ордъврите, а Шелдън е резервирал стая за Синия орел. Успокой се. Нищо повече не можеш да направиш.

Да се успокоя? Мисълта за това я накара да се изсмее.

Брук спря поглед върху гърнето. То продължаваше да бъде все така красиво, както в началото. Донесе го у дома и го сложи на бюрото си, за да ѝ напомня за Джонас.

Не че имаше нужда от напомняне. Той беше в мислите ѝ и в сънищата ѝ... Господи, никога не беше имала такива еротични сънища.

Телефонът иззвъня и я стресна. Кели го вдигна.

— Галерия „Келибрук“? — тя замълча за момент. — Сигурен ли сте?

Брук вдигна очи. Не ѝ хареса тонът на сестра ѝ.

— А-ха, ще се погрижа. Благодаря ви.

— Какво? Какво има?

— Ами... Беше преносвачът. Каза, че когато екипът му отишъл да вземе пратката тази сутрин, изпращачът му казал, че е променил решението си.

— Какво?

Кели кимна мрачно.

— Щели да се обадят и по-рано, но шофьорът току-що се прибрал в офиса.

Това беше невъзможно. Сърцето на Брук спря. Синия орел не можеше да ѝ стори това. Но Джонас би могъл.

От самото начало ѝ заяви, че не иска дядо му да идва тук. Всички онези приказки, че той сам решавал какво да прави може да са били уловка, за да я предразположи и да я накара да си тръгне без много шум. Нямаше да му бъде трудно да отпрати пренос пача и след това да се разбере със Синия орел. Тя стисна зъби и процеди една ругатня.

— Е — каза Кели, — поне гърнето ти остана. Вместо изложба на един художник ще направим изложба с един експонат.

Шегата не успокои гнева, който се надигаше в нея. Бяха разпратили рекламни брошури, организираха рекламна кампания. Всичко беше готово. Как може да ѝ причини това?

Брук присви очи, бързо намери номера на Синия орел в тефтерчето си и грабна телефона. Нямаше да остави работата така. Ако се наложи, ще отиде до там, дори ако трябва отново да срещне Джонас.

Ако не беше толкова уморен, Джонас щеше да се изсмее на слияния ѝ поглед. Нещо му подсказваше, че току-що е разбрала за анулирането на пратката и в момента набира телефона му. Начинът, по който го затвори — тя не успя да постави слушалката на мястото ѝ от първия път — потвърди предположението му.

Синия орел прекоси малката галерия до приемната, където седеше Брук, заедно с една руса жена. Джонас затвори стъклената врата след себе си и изостана малко.

— Син орел! Аз... Аз мислех...

— Може би си помислила, че съм променил решението си?

— Ами, не съвсем.

Брук стрелна с поглед Джонас и той веднага разбра какво е помислила — че Синия орел се е отказал от изложбата заради него.

— Реших, че ще е най-добре да докарам нещата сам, а когато Джонас предложи да си вземе отпуска и да ми помогне, приех.

Той предложил да го докара дотук!? Тя погледна през витрината и забеляза пикапа, паркиран отпред. Беше натоварен с дървени каси. Обзе я вълнение и се обърна към Синия орел с широка усмивка. Но се натъкна на погледа на Джонас и неговият тъмен, напрегнат взор я хипнотизира. Чу силните удари на сърцето си, не можеше да откъсне очи от него, въпреки че не бяха сами.

— Брук.

— Джонас.

Стомахът му се сви. Червената ѝ коса се спускаше по раменете ѝ като коприна и контрастираше с бялото сако. Яркосинята блуза подчертаваше цвета на очите ѝ. На ушите ѝ се люлееха дълги сребърни обеци и привличаха вниманието върху красивата ѝ шия. Сякаш беше

вчера, когато очите ѝ изгаряха от страст, а гладката ѝ кожа блестеше в прегръдките му.

Жената зад бюрото се изкашля и Брук се обърна с пламнало лице.

— А, Кели, това е Синия орел Уайтхорн и неговият внук — Джонас Уайтхорн.

Джонас беше най-близо до жената, обърна се към нея и леко се намръщи, когато тя протегна ръка в противоположна посока. Очите ѝ бяха неподвижни и безизразни, а усмивката — насочена към празното пространство.

Тогава разбра, че е сляпа.

Джонас пристъпи по-близо и пое малката ръка на Кели. Тя стисна силно неговата с изящните си пръсти. Беше привлекателна жена. Косата ѝ беше с цвят на избуяла пшеница, имаше високи скули и тъмни гъсти мигли, засенчващи големите светлокафяви очи. Въпреки че между двете жени имаше някои прилики, той никога не би предположил, че са сестри.

— Радвам се да се запозная с теб, Кели.

— Аз също. Някой да ти е казал, че имаш страшно секси глас?

Джонас почувства как вратът му пламна от комплимента и погледна към Брук, чиито бузи бяха станали яркочервени.

— Ей, сестричке, защо не си ми казала нищо за Джонас?

Брук посрещна хладнокръвно острия му поглед.

— Сигурно съм пропуснала в разгара на подготовката.

Той стисна устни и се опита да потисне раздражението, което го обзе. Трябваше да се зарадва, че не е мислила за него. Нали точно това искаше? Никакво обвързване, никакви ангажменти и излишни усложнения.

Синия орел мина пред Джонас, пресегна се през бюрото и сграбчи ръцете на Кели.

— Аз съм Синия орел.

— Приятно ми е — отвърна тя, без да изтегли ръцете си.

Той се усмихна широко и ги задържа в своите.

— Имаш ръце на художник — обяви той и прокара палец по дланите ѝ.

Как позна, помисли си Брук. Никога не беше говорила за миналото на Кели. Беше споменала само за злополуката и за галерията.

Не беше възможно само от допира с нечии ръце да познаеш какво са вършили. Тя погледна своите и притеснено ги пхна в джобовете на панталона.

— Бях художничка — каза Кели. Бавно и неохотно освободи ръцете си. — Сега се занимавам с продажбите.

— Изглежда и аз това ще направя — погледът му падна върху гърнето на бюрото на Брук. — Какво мислиш за работата ми, Кели?

Последва неловко мълчание, преди сестра ѝ да отговори.

— Нямам преки впечатления, но съм сигурна, че е прекрасна.

— Човек вижда не само с очите си — каза Синия орел, отиде до бюрото, взе гърнето и го постави пред нея. След това сложи ръцете ѝ върху него. — Каж ми сега.

По лицето ѝ премина колебание, после тя решително прокара пръсти по гърнето. Когато свърши, вирна брадичка и се обърна към Синия орел.

— Страшно ми харесва.

Брук полека изпусна въздуха, който беше задържала, и изпита дълбока признателност. След катастрофата нито един художник не беше питал Кели какво мисли за работата му.

Синия орел благодари за комплимента.

— Бих искал да си поговорим като колеги и за сегашните ти интереси и за приложението им. За мен ще бъде чест да вечеряме заедно.

Кели вече посягаше към чантичката си.

— Обичаш ли тайландска кухня? До нас има страхотен ресторант.

— Предлагат ли национални специалитети?

— Най-добрите.

— Разбрахме се — Синия орел се обърна към Джонас. — Ще се справите без нас, нали?

— Разбира се.

Без да го заявява, Синия орел даде да се разбере, че не желае друга компания, освен Кели. Той отиде до нея и младата жена го хвана под ръка.

— Наблизо има и кафене, където можем да изпием по чашка кафе и да почетем поезия, ако искаш — тя се обърна към Брук. —

Нямаш нищо против да затвориш галерията, нали, сестричке? Аз ще си отключа, като се върна.

— Добре.

— Радвам се, че се запознахме Джонас — каза Кели и помахаш с ръка. — Не се безпокой. Ще се грижа добре за Синия орел.

— Не ме чакай до късно, синко. Ще се прибера в хотела с такси.

Джонас и Брук ги проследиха с погледи как излизат, бърбейки за любимите си художници. С лека усмивка той наруши пръв тишината.

— Не знам за кого от двамата да се тревожа повече.

— Не мисля, че трябва да се безпокоим за тях. Съжалявам хората в ресторанта и онези, които се изпречат на пътя им.

Двамата стояха и се гледаха, без да знаят какво да кажат. Изведнъж понечиха да заговорят едновременно, но спряха и отново потънаха в неловко мълчание.

— Изглеждаш изморен.

Той изпъна рамене и разтърка тила си.

— Пътят беше дълъг.

Тя си помисли какво удоволствие би изпитала да масажира вцепененото му тяло.

— Как ти хрумна идеята да докараш Синия орел?

Джонас се засмя тихо и приседна на ръба на бюрото.

— Хайде да го наречем другояче. Ако не бях го сторил, в момента щеше да маха с ръка някъде по пътя. Щом веднъж си навие на пръста да направи нещо, не разбира от дума.

— За разлика от теб — подметна тя саркастично и тутакси съжали.

Той я хвана за ръката и я погали лека.

— Брук, съжалявам, че си тръгнах така. Сбърках, но ми се насъбра много. Разбираш ли ме?

Как да не го разбира? Разбираше го, но не й се искаше. Идеше й да му изкрещи, че не може да крие чувствата си вечно, че все някога ще трябва да започне отначало. Само той можеше да вземе това решение, а не беше готов да го направи. Знаеше, че в него се е зародило силно чувство към нея и това го плаши. Освен това усещаше инстинктивно, че той няма да търпи поучения. Това само щеше да го отблъсне.

Сякаш и сега не бяха достатъчно далечни. Той държеше ръката ѝ нежно и лекото драскане на задебелените му пръсти я остави без дъх. Нямах да позволя всичко да се повтори. Този път щеше да ѝ бъде по-трудно от предишния. Ако го допусне отново до себе си, чувствата ѝ щяха да пометат всякакви остатъци от здрав разум.

Тя се стегна, дръпна ръката си и се усмихна.

— Не се безпокой, Джонас. Вече съм голяма. Никога не си ме лъгал. Няма защо да се чувстваш виновен.

Погледът му стана суров.

— Не се чувствам виновен. Само искам да разбереш, че причината не е в теб, а в мен.

Брук се изсмя нервно.

— Не е нужно да съм професор, за да го разбере, Уайтхорн.

Той отвори уста, за да каже нещо, но замълча, обърна ѝ гръб, прокара пръсти през тъмната си коса и въздъхна.

— Слушай — завъртя се отново към нея, — щом през следващите няколко дни ще бъдем заедно, хайде да се придържаме към безобидни теми на разговор. Искаш ли?

Това е твой специалитет, помисли си Брук раздражено.

— Добре.

— Разкажи ми за Кели.

Тя го погледна втренчено, изумена от финеса, с който овладя чувствата си. Понякога ѝ се искаше и тя да може да го направи. Например точно сега би дала всичко, за да потисне копнежа си по този мъж. Копнеж, безсилие и гняв.

— Ние — родителите ми, Кели и аз — бяхме на път за откриването на една изложба в Брентуд. Майка ми и баща ми бяха добри приятели със собственика и въпреки че Кели беше неизвестна, той предложи да покаже нейни работи в галерията си. Не само заради приятелството ни, но и защото Кели наистина имаше талант. Бяхме толкова развълнувани. Всички се смеехме и я питахме как ще похарчи първия си милион — Брук си пое въздух на пресекулки. — Само това си спомням. Полицайте казаха, че човекът, който е карал камиона пред нас, е получил сърдечен удар и е починал преди катастрофата. Родителите ми са загинали на място, аз бях със счупени ръка и ребра и пробит бял дроб, а Кели... Тя излезе от кома три дни по-късно — сляпа.

Искаше му се да я докосне, така както тя го беше докоснала, когато ѝ разказа за сина си. Но беше потискал чувствата си толкова дълго, че не знаеше как да ги освободи. А дали го искаше? Как да я утеши и да ѝ вдъхне надежда, че всичко ще бъде наред, ако той самият не вярва?

С тези мисли той протегна ръка към нея и докосна с върховете на пръстите си нейните. Смаяна, тя го погледна.

— Брук...

Входната врата се отвори и вътре влетя висок рус мъж. Очите му искряха от възбуждане. Джонас отдръпна ръката си.

— Не е за вярване — извика мъжът. — Невероятно!

Брук отметна кичурите коса от лицето си.

— Какво не е за вярване, Шелдън?

— Брайън Йънгстън — той извади един плик от джоба на самото си и го хвърли на бюрото. — Брайън Йънгстън ще дойде.

Джонас тъкмо беше започнал да се чуди дали някакво нещастие не беше причинило странното заекване на този мъж.

Брук се ококори.

— Искаш да кажеш, че той ще дойде за изложбата на Синия орел?

— Точно така. Виж тук — той почука върху плика. — Току-що го научих.

— Кой е Брайън Йънгстън? — попита Джонас.

Човекът го изгледа с недоумение.

— Как кой? Той е най-престижният и търсен художествен критик в Лос Анджелис.

— Шелдън, това е Джонас Уайтхорн, внукът на Синия орел. Джонас, това е Шелдън Меймън — мениджър на „Келибрук“.

— Мислех, че Синия орел пристига утре — Шелдън се обърна към Джонас и двамата се здрависаха.

— Той реши, че ще е по-добре да докараме сами нещата за изложбата.

— И нима го направихте?

Джонас кимна към пикапа пред галерията. Брук отвори плика и прочете съобщението.

— Шелдън, това е невероятно!

Джонас свъси вежди.

— Явно този Йънгстън е много добър.

— Добър ли? Добър! Позна. Този човек носи успех.

— Ами какво ще стане, ако не хареса работите на Синия орел?

Брук и Шелдън примряха и го изгледаха така, сякаш беше ритнал кутренце.

— Той ще се влюби в тях — каза Брук решително.

— Без съмнение — съгласи се Шелдън. — Виждам съм произведения на Синия орел на диапозитиви. Това ще бъде най-успешната изложба в историята на „Келибрук“ — той се обърна към Брук. — Е, да разтоварваме тогава. Изглежда ще поработим здравата тази вечер. Ще трябва да сложим надписите и да преценим кое къде ще изложим — Брук се поколеба и усмивката му угасна. — Нямаш никакви планове за вечерта, нали?

Тя погледна Джонас.

— Ами те двамата току-що пристигнаха и...

— Не се тревожи за мен — прекъсна я Джонас. — Синия орел ще бъде ангажиран известно време, а след като разтоварим пикапа, ще отида до хотела да направя резервациите. И без това тук ще преча.

Той забеляза моментната болка в сините ѝ очи и леко вирнатата брадичка. Искаше да ѝ каже какво мисли — че ако не я докосне, ако не почувства тялото ѝ до неговото и не вкуси устните ѝ скоро, може да полудее. Но не го направи. Нямаше как.

През изминалите осем часа път той си втълпяваше, че идва в Лос Анджелис само заради дядо си, но щом зърна Брук, разбра, че това далеч не е вярно. Искаше да я види отново, да чуе страстния ѝ глас, да застане близо до нея и да усети уханието на ягода в косите ѝ. През последните две седмици не можа да се съсредоточи върху нищо. Мислеше само за нея и на секундата разбра, че ако не излезе веднага, току-виж я отвлякъл със себе си в хотела, за да прекарат следващите две седмици в леглото. По дяволите и изложбата, и всичко останало!

Господи, колко е хубава...

Запита се дали в хотела има спортна зала, където да излее яда си. В комбинация със студен душ това щеше да го поуспокои.

— Добре тогава... — Брук заобиколи бюрото и тръгна към вратата с изпънати рамене. — Хайде да разтоварваме пикапа, за да не те задържаме.

Брук не можеше да си спомни по-нешаствна вечер в живота си. Дори вълнението при разопаковането не можа да повдигне настроението ѝ. Беше ѝ почти невъзможно да се концентрира върху работата. Непрекъснато мислеше за Джонас. Бяха толкова близо един до друг, и в същото време така невероятно далечни.

Излезе от асансьора и тръгна по коридора, играейки си разсеяно с ключовете от апартамента. Беше почти полунощ. След като приключиха с разтоварването, Шелдън настоя да вечерят в ресторант и да обсъдят всички подробности, свързани с изложбата. Въпреки че не ѝ беше до това, предпочете да изслуша безкрайното бърборене на Шелдън, вместо да се прибере у дома в празния апартамент.

Проклет да си Джонас Уайтхорн, помисли си Брук и стисна ключовете в ръка. Никога не се беше чувствала самотна. Беше доволна от живота. Не се беше притеснявала, че може да остане неомъжена. И сега беше така. Но изведнъж вълнението, че е открила точно този, когото е търсила, я караше да се чувства така, сякаш е намерила забравено лакомство в хладилника.

Е, щяха да бъдат заедно само няколко дни. После всичко ще бъде както преди. Освен това след изложбата сигурно ще бъде толкова ангажирана с галерията, че много бързо ще го забрави.

Стисна зъби, зави към апартамента си и замръзна.

Джонас.

Сърцето ѝ подскочи. Стоеше облеганат на стената до вратата със скръстени ръце и свъсени вежди. Нещо се беше случило.

— Джонас? Какво има?

Той се отблъсна от стената и тръгна към нея.

— Синия орел още не се е върнал в хотела и не мога да го открия.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво?! — Брук отново погледна часовника си. — Не е възможно да са още навън с Кели.

Джонас стоеше зад нея. Тя отвори вратата.

— Минах покрай галерията към десет часа. Мислех, че може да са там, но беше тъмно. Оттогава се лутам с колата.

— Излязох от галерията към девет и половина — Брук запали осветлението и тръгна към телефона.

— Наближава дванайсет и половина — рече Джонас с такъв остър тон, че я накара да се обърне. — Ти къде беше?

Хич не ѝ беше до това. Преуморена и изнервена, тя нямаше никакво намерение да се кара.

— Наистина не мога да разбера какво общо има това с теб.

Той присви очи.

— Пет пари не давам дали имам, или нямам общо. Къде беше, по дяволите?

Брук го погледна изумено. Това ревност ли беше? Непрекъснато я отблъскваше, а сега имаше нахалството да стои в апартамента ѝ и да иска — не, да изисква — отговор на въпроса си? Невероятно. Тя скръсти ръце и смело отвърна на погледа му.

— Не мисля, че трябва да ти давам отчет за тези три часа или дори за три минути от живота си, Джонас Уайтхорн.

Той пристъпи към нея със стисната челюст. Погледите им се срещнаха — нейният решителен, неговият гневен. Когато разбра, че няма да научи къде е била, той въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Виж, просто искам да знам къде е Синия орел. Малко съм нервен. Това е всичко. Нямах да се тревожа, ако бяхме у дома, но сме в Лос Анджелис. Мисля, че няма нужда от повече обяснения.

Тя въздъхна и бързо вдигна телефона, за да се обади в галерията.

— Провери ли в ресторанта?

— Тъкмо затваряха, когато отидох. Управителят ми каза, че са си тръгнали отдавна.

— А в кафенето?

— И там ги нямаше. Проверих всички други отворени заведения в квартала.

— По дяволите!

— Какво има?

— Отговори ми телефонният секретар на Кели.

Джонас изруга, грабна слушалката от ръката на Брук и се обади в хотела. Никакъв отговор. Тресна телефона, грабна я за ръката и я измъкна от апартамента.

Брук слезе от пикапа с ключовете в ръка и забърза към галерията. Джонас мрачно я следваше по петите. През цялото време се опитваше да убеди себе си и него, че всичко ще бъде наред. В края на краищата Синия орел и Кели не бяха деца. Кели знаеше много добре как да се пази, къде да ходи и къде — не. Най-вероятно вече спеше, а Синия орел се беше върнал в хотела. Може би не чуваше телефона.

И все пак отключи вратата с треперещи ръце. Щом я отвори, погледна втрещено зелените светлини на контролния панел. Джонас я сграбчи за ръката.

— Какво има? — попита той през зъби.

— Алармата не е включена. Кели никога не би забравила да я включи.

Той я дръпна вътре и тихо затвори вратата. Обгради ги пълен мрак и тишина.

— Къде е апартаментът?

— Горе. Вляво от стълбите.

Очите ѝ привикнаха към тъмнината. Мозъкът ѝ трескаво работеше. Ами ако Синия орел и сестра ѝ са били проследени дотук?

Стига! Трябваше да обуздае въображението си. Може би Кели е била много уморена, когато се е върнала, и просто е забравила за алармата. Точно затова Брук настояваше да живеят заедно.

Стисна здраво Джонас за ръката и го последва нагоре по тясната стълба. Под вратата на горния етаж се процеждаше светлина. Застанаха неподвижно и се послушаха. Заедно с ударите на сърцето си

тя чу и някакво далечно бръмчене сякаш от двигател на автомобил. Звукът беше толкова познат. Знаеше, че го е чувала и преди, но не можеше да си спомни къде.

Брук посегна с потни длани и отвори вратата. Светлина заля стълбището. Притаи дъх, впи пръсти в ръката на Джонас и го последва в стаята.

И двамата се заковаха на място.

С прехапана долна устна Кели седеше пред едно гърнчарско колело, а Синия орел беше застанал точно срещу нея. Кракът ѝ въртеше колелото колебливо, а в ръцете ѝ се оформяше буца глина. Между пръстите ѝ се процеждаше червена кал. Челото ѝ бе набраздено от напрежение.

Брук си пое дълбоко въздух с облекчение и погледна Джонас. Той влезе в стаята с небрежна походка, сякаш съвсем случайно се е отбил.

Синия орел го поздрави, без да вдига очи.

— Здравей, Джонас.

Той леко се подсмихна.

— Здравсти, дядо.

Кели изгърва мократа глина и рязко вдигна глава.

— Джонас! Какво правиш тук?

— Двамата с Брук се попритеснихме за вас.

— И тя ли е тук?

— Да. Включила си телефонния секретар и не можах да се свържа.

— О, мислех да го изключа, като дойдохме, но от вълнение съм забравила. Колко е часът, все пак?

— Един.

— Не може да бъде! Върнахме се в десет. Не е възможно три часа да минат толкова бързо — тя се обърна към Синия орел.

Той се засмя тихо.

— И аз не съм усетил.

— Тук не е Седона — намеси се Джонас. — Трябваше да ми се обадиш.

— Прав си. Извинявай, че не съобразих. Не исках да те притеснявам.

Погледът на Синия орел се спря върху ръката на Брук, вкопчена в Джонас. Тя се засрами, пусна го бързо и отиде зад Кели.

— Какво правиш?

— Синия орел ме учи как да работя с глина.

Кели докосна буцата лепкава кал и прокара пръсти по нея. Старецът се усмихна широко.

— Тя е много възприемчива.

Лицето на Кели грееше, а очите ѝ искряха. Този блясък нямаше нищо общо със способността ѝ да вижда, а със състоянието на духа ѝ. Брук не я беше виждала такава след катастрофата. Гърлото ѝ се сви, тя се усмихна на Синия орел и му благодари с очи. Той ѝ се усмихна също и кимна.

— Но къде открихте материалите и грънчарското колело по това време?

— От Джон Раскин.

Брук си го спомни. Беше излагал свои неща в галерията няколко пъти.

— Но той работи с бронз, не с глина.

— Така е, но преди е бил грънчар. Когато Синия орел ми предложи да опитам, аз му се обадох и го помолих да ми услужи с колелото. Оказа се, че е свободен и ми го донесе сам — тя вкопа пръсти в глината и лицето ѝ светна от възбуждане. — Не е ли страхотно?!

Дори нещо повече. Синия орел бе дал на Кели нещо много поскъпоценно от диаманти и злато. Бе ѝ вдъхнал надежда.

— Аз ще закарам Брук вкъщи, дядо. Обади ми се в хотела, когато свършите тук, и ще дойда да те взема.

Усмивката на Кели угасна.

— Можеш да си тръгнеш още сега. Сигурно си преуморен. Ако имаш време утре, ще пореботим пак.

— Не съм уморен. Ще работим, докато завършиш първото си произведение.

Кели се зарадва като дете.

— Би могъл да спиш на канапето, ако искаш. Или аз ще спя там, а ти ще ползваш моето легло.

— Канапето е чудесно — Синия орел погледна Джонас. — Можеш да ме вземеш утре сутринта.

Брук и Джонас излязоха на улицата. Беше скоро измита и въздухът миришеше на чисто и свежо.

— Дядо ти е необикновен човек — каза Брук тихо.

Джонас я прегърна през раменете.

— Съгласен съм.

Тя се облегна на него, жадувайки да сподели щастието си с някого.

— След катастрофата нито един художник не се е държал с Кели като с равна. Основах галерията с парите на родителите ни, за да ѝ създам работа, да контактува с колеги, но знам, че това не ѝ беше достатъчно. Когато научи, че вече никога няма да може да рисува, сякаш нещо в нея умря.

Без да мигне, Джонас се взря в тъмната галерия. Стори ѝ се, че той е в някакъв друг свят и се запита дали осъзнава, че я притегля към себе си. Ръцете му бяха силни и в същото време нежни. Тялото му излъчваше топлина — като нагорещения пясък в пустинята. Тя зарови лице в гърдите му. Искаше да потъне в божествените му прегръдки.

Една кола мина покрай тях и ги оплиска с вода, но те не забелязаха.

— Едва се справих през първата година от смъртта на Джоуи — Джонас я погали по гърба. — В началото се опитах да пия до забрава, а когато и това не прогони болката, се отдадох на работата си. Кели не е имала тази възможност — Брук сложи ръце на гърдите му и вдигна очи.

— Как мога да се отблагодаря на Синия орел? Какво можеш да кажеш, когато не ти достигат думи?

— Нищо. Оставяш тишината да говори вместо теб — Джонас погледна лицето ѝ. Кожата ѝ отразяваше с кехлибарен отблясък уличното осветление, а в очите ѝ светеха сълзи. Дарлин никога не беше плакала заради чуждо щастие, само от съжаление към себе си. Той се развълнува дълбоко и изпита към нея нежност, каквато не беше изпитвал към друга жена. Между него и бившата му съпруга съществуваха физическа близост, но без топлина и нежност. Беше казал истината на Брук. Когато Дарлин си тръгна, не почувства нищо.

— Джонас — каза тя тихо и го погледна в очите, — тази вечер работих с Шелдън. След като разопаковахме всичко, той настоя да ме заведе на вечеря.

Знаеше, че няма право да пита, но го направи.

— Виждаш ли се с него?

Долови лекия ѝ смях.

— Да, виждаме се всеки ден, а вечер е с жена си.

Глупаво беше, но изпита облекчение.

— О!

Тя въздъхна и го прегърна. Той се досещаше какво си мисли.
„Джонас, ти си пълен глупак.“

Защо не я срещна на друго място и по друго време? Всичко щеше да бъде съвсем различно. Тя се сгуши в него и той я приласка.

Ще изживее този момент. Ще сподели радостта ѝ. Гордееше се с това, което Синия орел направи за Кели. Въпреки че в началото беше против идването му тук, сега не мислеше така. Синия орел ще се радва, че е изпълнил желанието на духовете, Кели беше открила отново изкуството и след три дни, ако изложбата мине успешно, Брук също ще бъде щастлива. Накрая двамата с дядо му ще се приберат у дома. Така всички ще бъдат доволни.

ОСМА ГЛАВА

— Изглежда този път успяхме, Брук.

Гласът на Шелдън я накара да се обърне, тя се измъкна от тълпата и застана встрани, наблюдавайки суматохата в галерията. Ароматът на скъпи парфюми се смесваше с уханието на екзотични ордьоври. В залата се носеше тих шепот, съпроводен от звуците на класическа музика.

— Доста меко казано, Шел. През последните петнайсет минути сме продали три неща. Мисля, че това прави общо десет до момента. Не е лошо за един час.

Той кимна със задоволство.

— Госпожа Флорстийн не знае какво да купи „Буреносен облак“ или „Сянка от сънищата“. Представих ѝ Синия орел и тя го отвлече, за да ѝ помогне при избора.

Брук погледна по посока на симпатичната възрастна клиентка и видя как съсредоточено слуша обясненията на Синия орел. Облечен с бяла риза, официални джинси и спортно сако, тази вечер той беше неотразим. Беше прибрал сребрилата си коса в опашка, стегната с тясна ивица черна кожа. На врата си носеше наниз от тюркоази и сребро. Несъмнено чарът му щеше да убеди госпожа Флорстийн да купи и двете неща.

Брук поклати глава и се обърна отново към Шелдън.

— Съжалявам, че Гейл не може да дойде.

— Едва ли съжаляваш колкото нея. Появил се е много лош грип.

— Предай ѝ много поздрави.

— Обади ѝ се ти. Току-виж не съм се прибрал дома заради заразата — пошегува се той и рязко вдигна поглед. — О, трябва да тръгвам. Госпожа Флорстийн ме вика.

Брук го проследи как се отдалечава и тихо благодари на случайността, която доведе Шелдън в „Келибрук“ преди две години. Той дойде от голям престижна галерия, която не беше оценила способностите му. Когато отговори на обявата ѝ за мениджър на

галерията, двамата си допаднаха веднага. Той имаше желание да работи за изграждането на галерията с перспективата един ден да се включи кал съдружник. Заедно бяха преживели не един тежък момент. Той обичаше работата си не по-малко Брук, а клиентите и художниците ценяха ентузиазма му.

Брук огледа тълпата и погледът ѝ се спря за стотен път върху Джонас. Той стоеше с наведена глава пред Кели и двамата бяха погълнати в разговор. Сестра ѝ, както винаги, излъчваше одухотвореност и грация. Изглеждаше великолепно в лилавия копринен костюм с панталон, а раираният костюм на Джонас беше направо изумителен. Бяха великолепна двойка и Брук усети как стомахът ѝ се сви от тръпка на ревност.

Е, стига толкова. Омръзна ѝ да страда по Джонас Уайтхорн. Онази вечер той беше нежен с нея, прегърна я и не се присмя на чувствата ѝ към Кели, но след това отново се отдръпна и много старателно избягваше компанията ѝ. Особено снощи. Трябваше всички да отидат на вечеря, но в последната минута Кели и Синия орел се отказаха и останаха да работят. Джонас побърза да се измъкне с извинението, че трябвало да довършва някакъв доклад, който бил взел със себе си.

Прииска ѝ се да изкрещи, да го раздруса, да го залее с кофа студена вода. Изобщо да направи нещо, което би пробудило този човек. Нещо, което да го шокира и да го накара да чувства отново.

Но не беше по силите ѝ да промени душата му. Каквото и да се случеше, промяната трябваше да дойде от самия него.

Колко дълго трябва да чака една влюбена жена за нещо, което може никога да не се случи?

— Много си замислена.

Брук се стресна и подскочи от шепота на Джонас до ухото си.

— О, не съм те забелязала.

Но не и той нея. Всъщност едва успяваше да откъсне поглед от Брук. Беше навила невероятната си червеникавокестенява коса на безброй къдрици, падащи свободно около лицето ѝ, а отзад я беше прибрала в кок. Прилепналата по тялото ѝ черна рокля сякаш беше създадена, за да накара мъжете да се замислят за меките овали под нея. Точно сега обаче той отчаяно желаше да направи нещо повече.

Искаше да плъзне ръце под роклята и да усети топлината на кожата ѝ...

По дяволите! Трябва да престане! Липсата на контрол не водеше до нищо друго, освен до студени душеве. Когато се будеше в два часа през нощта, сънищата му вече не бяха за Джоуи, а за Брук — чувствени, еротични спомени за следобеда, прекаран в мотела и блянове за бъдещето.

Но те не бяха нищо повече. Само блянове. Заминава си утре и ако трябва, ще се къпе в ледена вода, за да я държи далеч от себе си.

Решен да мисли само за изложбата, а не за Брук, той каза:

— Дядо ми явно се превръща в хит.

— Наистина.

Тя почти не го погледна. Вместо това се усмихваше и махаше на познати клиенти. Близостта ѝ предизвикваше неутолим глад у Джонас, караше кръвта му да кипи, а стомахът му да се свива на топка. Измъкна се от вечерята снощи, защото знаеше, че не може да остане сам с нея, без да я докосне. Неговата сдържаност вече граничеше с болка, трябваше му само един неин поглед, за да я грабне в прегръдките си. Възбуждаха го дори хладните ѝ маниери.

Мисли за изложбата, напомни си той.

— Синия орел каза ли ти какво смята да прави с всичките пари, които спечели благодарение на теб?

Устните ѝ се леко се извиха нагоре и тя кимна сковано.

— Каза ми, че иска да направи дарение на центъра за приложни изкуства за инвалиди в Скотсдейл.

Погледът му спря върху перлите, които се поклащаха изкусително от ушите на Брук, спусна се бавно по изящната извивка на шията ѝ и още по-надолу към гърдите ѝ. Знаеше, че кожата ѝ е гладка и нежна като перлите и изгаряше от желание да я докосне.

По дяволите изложбата и всичко останало. Ако това е последната му нощ с нея, няма да позволи тази ледена стена да остане между тях.

— Много си красива тази вечер, Брук.

— Благодаря ти.

— И ухаеш прекрасно.

Той се наведе и вдъхна лекия аромат на парфюма ѝ. Сякаш усещаше ритъма на сърцето ѝ.

Защо се измъчва така? Защо просто не си отиде? Това щеше да бъде най-разумното нещо. Желанието, което изпитваше, се беше превърнало в болка. Той посегна към Брук, но докосна само една копринена къдрица от косата и. Тя си пое рязко въздух и гърдите ѝ се повдигнаха.

— Брук, скъпа... — разнесе се писклив женски глас, — би ли ми дала един ценоразпис? Направо умирам за онази безценна малка статуя в ъгъла.

Джонас отдръпна ръката си. Ниска закръглена жена с червен сатенен гащеризон си проправи път през тълпата, като махаше на Брук с натезжала от диаманти ръка. Почти беше забравил къде се намират и че Брук има ангажменти.

— Разбира се, госпожо Билингс. Нека отидем да видим статуята и ще отговоря на въпросите ви.

Джонас проследи как тя се отдалечава, изпълнен едновременно с гняв и облекчение. Още три секунди и щеше да я докосне. Инстинктът му подсказваше, че ако го беше направил, нямаше да може да се спре.

Той изчака докато пулсът му се нормализира и тръгна през тълпата към дядо си и една симпатична възрастна дама, която изглежда беше очарована от разказите на Синия орел.

— А, Джонас, ето те и теб. Искам да те запозная с госпожа Флорстейн...

— Елизабет — поправи го тя.

Той се усмихна.

— Елизабет. Това е моят внук, Джонас Уайтхорн.

Здрависаха се и жената кимна одобрително.

— Красив млад мъж — после погледна Синия орел и се усмихна.
— Като дядото.

Тя флиртува с него, помисли си Джонас развеселен. Вероятно беше с десетина години по-млада от дядо му, но все още беше запазила фаталния блясък в очите си.

— Елизабет ме покани на вечеря след изложбата, Джонас. Надявам се, че нямаш нищо против да останеш сам.

— Вие... Сте добре дошъл с нас, разбира се — додаде госпожа Флорстейн.

Джонас разбираше, че възпитанието ѝ налага да го покани, но тонът не беше много възторжен.

— Страхувам се, че няма да мога. Имам други планове за вечерта.

Например един студен душ, помисли си той и погледна към Брук, която разговаряше с Шелдън. Джонас се намръщи, като видя разтревожените им лица. След миг тръгнаха към изхода.

— Дядо — Джонас го докосна по рамото, — извини ме, но трябва да разговарям с Брук — той се обърна към госпожа Флорстийн и взе ръката ѝ. — Много ми беше приятно, Елизабет. Може би някой друг път ще вечеряме заедно.

След това си проби път до Брук и Шелдън.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Така изглежда — отвърна Шелдън сериозно. — Тъща ми току-що се обади и ми съобщи, че е закарала жена ми в болница. Болна е от грип и температурата ѝ се е повишила много. Тръгвам натам — той извади ключовете от колата от джоба си. — О, Джонас, имаш ли нещо против да прибереш Брук? Дойдохме заедно и тя е без кола.

Брук погледна Джонас.

— Не е необходимо. Мога...

— Ще я прибера. Ти тръгвай.

Брук целуна Шелдън.

— Обади ми се, щом разбереш нещо.

Шелдън излезе бързо и ги остави сами.

— Джонас, ще се оправя сама. Познавам много хора тук.

— Казах, че ще те изпратя — той разбираше, че е нежелан и въпреки че не я упрекуваше, умираше от яд. — Ще имаш нужда от помощ, за да затвориш. Освен това Синия орел отива на вечеря с госпожа Флорстийн. И без това няма какво да правя.

Много си любезен, помисли си Брук, вирна брадичка и срещна тъмния му поглед.

— Изложбата ще приключи след около час. После ще ни трябват около трийсет минути да опишем всичко.

Безразличието ѝ го подлудяваше. Страхуваше се, че ще я сграбчи и ще задуши с целувка този леден тон, затова бръкна в джобовете си.

— Няма проблеми.

Той ще изпълни дълга си, каза си Брук. Дори ако това означава да остане сам с мен.

— Извини ме, ще трябва да обиколя залата.

Отдалечи се от него, решена по никакъв начин да не издаде, че душата ѝ се разкъсва. Разтегна устни в усмивка и тръгна през тълпата, като спираше от време на време, за да поговори с клиентите. Когато зърна госпожа Флорстийн да ѝ маха, отиде при нея.

— Брук, много трудно ми беше да реша дали да взема „Буреносен облак“, или „Сянка от сънищата“, затова ще купя и двете.

— Чудесно, госпожо Флорстийн. Ще извикам Кели, за да уговорите доставката.

— Сама ще я намеря. Ти стой тук и дръж под око Синия орел вместо мен.

— Разбира се.

— Веднага ще се върна. Не си отивайте.

— Очаквам с нетърпение вашето завръщане. Още не съм свършил притчата за Малката птица.

Брук можеше да се закълне, че жената се изкикоти отдалечавайки се.

— Очарователна жена — каза Синия орел. — Покани ме на вечеря.

— Джонас ми каза.

Тя го потърси с поглед и го видя в компанията на Валери Шорн — привлекателна звезда от евтини сериали. Разясняваше ѝ едно от паната. Но странно защо жената гледаше Джонас, не паното.

— Ти много го обичаш.

— Моля? — тя погледна отново Синия орел и разбра, че очите ѝ са я издали. Бузите и пламнаха. Искаше да отрече, но някак не можеше да излъже и кимна. — Да, така е.

— Джонас е голям инат.

Брук се засмя.

— Меко казано.

— Вече ти казах, че още не се е научил да ходи с вятъра. Противопоставя се на Духовете и на собственото си сърце, но не може да промени съдбата.

— Съдбата ли? Какво значи това?

— Гърнето, което си купила в Скотсдейл, е необикновено.

— Знаем. То е любимото ми.

Синия орел се усмихна.

— Това е защото твоето минало и бъдеще са изпечени с глината. Съдбата ти е втъкана в кожената плитка.

Минало, бъдеще, съдба?

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна, че те разбирам напълно.

— Направих това гърне за теб, Брук.

— За мен? — тя потръпна от лекия повей, който я погали по врата. — Но ние не сме се познавали, когато си го направил. Как е възможно?

— Знаеш ли какво е „видение“?

— Нещо като сън, нали?

Той кимна.

— Преди два месеца, когато бях предприел едно пътуване, прадедите ме удостоиха с видение. Тогава видях моя правнук, синът на Джонас, който лежеше до едно гърне, украсено с кожа, мъниста и бяло перо. Един черен орел се спусна, грабна го и го отнесе, но след малко гърнето се върна вече не в ноктите на орела, а на крилете на гълъб.

Някаква жена извика Брук, но тя не се обърна.

— Гърнето е благословено от духовете, Брук. Ти си гълъбът, който върна гърнето — той замълча и я хвана за ръката. — Когато дойде, разбрах, че ти си жената, която праотците са избрали за съпруга на моя внук.

Съпругът? Сърцето на Брук замря и после заби лудешки. Синия орел вярваше, че тя ще се омъжи за Джонас? Заради едно гърне? Покрай тях мина сервитър със сребърен поднос с шампанско. Тя взе една чаша с трепереща ръка.

— Син орел, прости ми, но изглежда нищо не разбирам.

— Не се безпокой. Скоро ще разбереш.

Тя си помисли, че студените тръпки, които я побиха, се дължат на шампанското. Колкото и да уважаваше вярванията на Синия орел, не можеше да приеме думите му. Погледна към Джонас и проследи с любов познатите черти на лицето му, желаейки от все сърце тази история да е вярна, но съзнавайки ясно, че това е невъзможно. Тя се обърна рязко към Синия орел.

— Твоят внук знае ли?

— Сърцето на Джонас е като очите на Кели. Той трябва да се научи да следва пътя и да преодолее собствения си страх, за да види

това, което е пред него.

Нямаше значение дали тя му вярва, или не, защото явно той самият си вярваше. Без значение колко невероятна изглеждаше историята, нямаше да бъде учтиво да я постави под съмнение.

— Е — каза тя небрежно и вдигна чашата с шампанско, — обещавам ти, че ще бъдеш първият, който ще научи за сватбата.

— И това знам — Синия орел се усмихна широко. — Изборът е паднал върху теб по много причини, Брук. Една от тях е твоята честност. Трябва да си спомниш това, когато орелът улови крилото му.

Тъкмо щеше да го попита какво иска да каже, но госпожа Флорстийн се върна и даде да се разбере, че иска Синия орел само за себе си. Брук ѝ го отстъпи с усмивка и опита да се съсредоточи върху изложбата, но лекото гъделичкане на тила ѝ продължаваше. Сякаш някой я докосваше и шепнеше в ухото ѝ. Тя прокара пръсти по тила си и се обърна, очаквайки да срещне втренчения поглед на Синия орел, но той беше ангажиран с госпожа Флорстийн.

Погледът ѝ пробяга по стаята и изведнъж се натъкна на хипнотичния взор на Джонас. Беше застанал зад един добре познат на Брук художник и я наблюдаваше над рамото му. В главата ѝ се въртяха думите на Синия орел. „Духовете са избрали теб... Съдбата...“

Съпруга.

С разтуптяно сърце тя отклони поглед. Колкото до Джонас, единственото, което ги свързваше, беше плътта. Фактът, че тя се беше влюбила в него, си беше неин проблем.

„Гърнето е благословено.“

Тя за малко не се изсмя. Точно сега с тези болки в гърдите и паренето в очите изобщо не се чувстваше благословена.

Беше изтощена. Масажирайки основата на носа си с палец и показалец, Брук се отпусна на стола зад бюрото и въздъхна. През витрината видя как Кели пожелава лека нощ на Валери — телевизионната звезда, а Джонас товареше една скулптура в черната ѝ спортна кола. Въпреки че Кели разговаряше с нея, очевидно Валери се интересуваше повече от Джонас.

Брук отклони поглед и потисна ревността си. Разбираше, че жена като Валери би привлякла Джонас. Никакви ангажименти, никакво

обвързване, никаква вина — просто двама души, които се забавляват.

Със сигурност нямаше да има брак.

Невероятното въображение на Синия орел я изуми. Разбираше, че той иска внукът му да бъде щастлив и отново да се ожени, но идеята, че гърнето ще ги свърже, беше абсурдна. Въпреки че не искаше да разочарова Синия орел, неговото „видение“ просто нямаше да се осъществи. Сега, след края на изложбата, те двамата с Джонас щяха да си отидат у дома и всички да заживеят както преди.

Вратата се отвори и тя се сепна. Сестра ѝ се движеше уверено през залата. Не можеше да се начуди как Кели успява да запомни всеки сантиметър от галерията и винаги знае точно къде се намира. Понякога това ѝ се струваше свръхестествено.

— Е, как сме?

Брук бързо прегледа сметките.

— Двайсет и седем неща са продадени, четири вероятно ще бъдат продадени и шест поръчки.

Лицето на Кели грейна в усмивка.

— Знаех си, че ще успеем. Говори се, че коментарът на Брайън Йънгстън ще бъде благосклонен.

— Той остана до края. Дори спомена, че ще купи едно от паната.

— Брайън Йънгстън да купи работа на неизвестен художник?! — възкликна Кели. — Охо! Това вече е добра новина. Шелдън много ще се зарадва, като научи.

— Той вече знае. Обади се да каже, че Гейл е по-добре и са я върнали у дома.

— Слава Богу — въздъхна Кели облекчено. — Е — подръпна си тя ръкава, — вие двамата с Джонас няма ли да отпразнувате успеха?

Брук погледна отново през витрината. Богинята от сапунените сериали се беше надвесила от предната седалка на кабриолета си, демонстрирайки прочутото си деколте. Брук стисна зъби.

— Не, няма да празнуваме. Той само ще ме изпрати до дома и толкова.

— Много е рано. Все някой трябва да празнува. Такава е традицията.

Валери размаха дългия си маникюр пред Джонас и потегли. Той стоеше усмихнат и я наблюдаваше как се отдалечава.

Брук присви очи и отново погледна сметките.

— Ами ти излез с него тогава.

Кели неочаквано се прозина.

— Само не аз. Трябва да си лягам. Синия орел ще дойде рано сутринта, за да ми даде още един урок, преди да си тръгне.

Вратата на галерията се отвори и двете жени вдигнаха глави. Джонас влезе ухилен и Брук едва устоя на изкушението да се начумери.

— Е — каза той, след като затвори вратата, — какво да направя за теб сега?

— Вече няма какво — Брук изключи калкулатора си. — Свърших с изчисленията и ако си готов, можем да тръгваме.

— Чудесно!

Той изглеждаше ужасно нетърпелив да се измъкне оттук. Може би си беше уредил среща със сапунената кралица. Сякаш камък притисна гърдите ѝ.

— Само изчакай да заключа.

— Аз ще заключа — каза Кели. — Вие тръгвайте.

Явно не можеше да направи нищо, за да предотврати неизбежното. Брук взе чантичката си и една папка с документи, стана от бюрото и погледът ѝ падна върху гърнето. Тъй като имаше нужда от някаква опора, тя го взе. Джонас я погледна въпросително.

— Все още имам няколко работи на дядо ти в галерията. Реших, че мога да занеса гърнето вкъщи.

Той посегна да го вземе, но тя поклати глава.

— Аз ще го нося, благодаря.

Джонас сви рамене, пожела лека нощ на Кели и отвори вратата за Брук.

— Обади ми се сутринта, когато ти свърши урокът, Кели. Ще дойда рано и ще отидем да обядваме заедно — рече Брук.

Нощта беше гореща и те пътуваха към дома ѝ със свалени прозорци. Отпуснала глава на седалката, Брук се наслаждаваше на вятъра в косите си. Затвори очи и се опита да не мисли за заминаването на Джонас. Запита се как така успя да се влюби до уши в този мъж и как ще живее отсега нататък без него.

Джонас вкара колата в подземния паркинг на блока и угаси двигателя. Преди Брук да успее да го спре, той изскочи навън и ѝ отвори вратата. Тя се измъкна навън, здраво стиснала гърнето.

— Благодаря, вече ще се справя сама.

Пожела му лека нощ и тръгна, но той я настигна до асансьора. Носеше папката, която тя бе забравила в колата.

— Ще те изпратя до горе.

Опита да възрази, но явно се нуждаеше от помощ и беше глупаво да прави сцени. Качиха се в асансьора, без да говорят и когато младата жена извади ключовете, той ги взе от нея и отвори вратата. Последва я вътре и светна лампата.

Нощта ги обгръщаше с тишината си и те стояха в антрето — Джонас с ключовете в ръка и Брук, прегърнала гърнето. Той я погледна втренчено и бавно, без да се обръща, затвори вратата след себе си. После хвърли ключовете на масичката. Пристъпи към нея и сърцето ѝ лудо заби.

Идването му тук беше грешка, той знаеше. Мислеше, че ще му бъде достатъчно да я гледа, да я пожелае, дори да си представи, че е негова. Но сгреси. Жаждата се изостряше все повече и го изпълваше с болка, която само тя можеше да облекчи.

Брук не помръдваше. Бузите ѝ бяха пламнали, а устните — леко разтворени. Ароматът на парфюма ѝ бе като чувствена милувка, която прекосяваше невидимата граница между тях, границата, разделяща реалността и безумието, логиката от разума.

Сякаш съм попаднал в подвижни пясъци, помисли си Джонас. Ако се боря, ще потъна още по-дълбоко. По-добре да се предам...

Ръцете и краката му натежаха и сякаш в забавен кадър той посегна да отметне от лицето ѝ непокорна къдрица. Дъхът ѝ секна и тя затвори очи. Мъжът проследи с върховете на пръстите си овала на лицето ѝ и после прокара леко палец по устните ѝ. Тя потръпна, когато посегна зад нея и освободи кока ѝ. Брук най-сетне издиша въздуха, който беше задържала в гърдите си, и дъхът ѝ докосна ръката му като топъл пустинен повей.

Тя отвори очи и видя собственото си желание, отразено във властния поглед на Джонас. Пръстите ѝ стиснаха гърнето, а ръцете на мъжа се плъзнаха по шията ѝ и бавно, сантиметър по сантиметър, надолу по ръцете.

Дланите му спряха върху ръцете ѝ.

Тя усети топлината на тялото му. Чу ударите на сърцето си, на неговото сърце. Взря се в Джонас и прочете в очите му желанието,

превърнало се в по-дълбоко и страстно чувство, издигнало се над плътта, над материалното, в измерение, което тя не познаваше и не беше сънувала дори.

И двамата стояха като зашеметени. Брук почувства, че страстта му вече не е само секс. Желаше нея. Главата ѝ се замая и тя се наклони към него. Искаше да изкаже чувствата си.

Обичам те.

Шепотът прозвуча в съзнанието на Джонас и го изкара от унеса, в който беше изпаднал. Чу думите така ясно, сякаш бяха наистина изречени. Но в стаята беше толкова тихо, че се долавяше само далечния шум на колите по улицата. И все пак признанието отекна в съзнанието му: *Обичам те.*

Скова го страх. Желаше Брук така, както никоя друга жена. Обичаше, както никога досега. Но не можеше да ѝ даде това, което тя искаше, и от което имаше нужда, макар че го заслужаваше.

Той отпусна ръце и отстъпи. Шокираното ѝ изражение, болката, изписала се по лицето ѝ, го принуждаваха да посегне отново към нея, но гневът, който блесна в очите ѝ, го спря.

— Върви си! — процеди тя през зъби, обърна се и сковано се отдалечи.

Нещо сякаш се скъса в Джонас. Не разбираше ли тя, че се опитва да я предпази, да я защити? Обзе го необяснима ярост. Да си върви ли? Ръцете му още горяха от допира до нея, желанието го разкъсваше.

Като безумец той се втурна след нея. Сграбчи я за ръката и я завъртя, после я привлече към себе си.

— Как така да си вървя?

В очите ѝ блесна гняв, но тя не отблъсна Джонас.

— Не е нужно да си гений, за да разбереш. Просто си върви. Веднага.

Брук дишаше тежко, гърдите ѝ мъчително се повдигаха, подклаждаха желанието му до болка. Тялото ѝ тръпнеше, юмруците ѝ бяха опрени в гърдите му. Вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за нежния допир на кожата ѝ. Наведе устни към нейните, но тя се отдръпна.

— Проклет да си, Джонас Уайтхорн, защо ми причиняваш това?

Той плъзна ръка по гърба ѝ, улови буйната коса и дръпна назад главата ѝ.

— За Бога, иска ми се и аз да знам — прошепна дрезгаво и я целуна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Целуна я жадно, ненаситно. Силните му ръце я обгърнаха и повдигнаха. Устните му бяха горещи и настойчиви. Брук осъзна, че ако не го спре, Джонас ще отнесе със себе си не само сърцето, но и душата ѝ. Ала бе напълно безсилна срещу желанието, напирало в тялото ѝ. Обви ръце около врата на мъжа и го целуна пламенно.

Джонас притисна гърба ѝ към стената и бавно плъзна роклята нагоре към кръста ѝ. Брук вкопчи ръце в раменете му и, тръпнеща да докосне кожата му, започна да разкопчава ризата му. Топлината на тялото му изгаряше гърдите ѝ през тънката материя на роклята, а стената зад гърба ѝ се стори невероятно хладна. С рязко движение той сграбчи плата и разкъса роклята. Перлени копчета се пръснаха по килима.

Отдели устни от нейните и обсипа шията ѝ с жарки целувки. Засмука гърдата ѝ и навлажни с език чувствителното зърно. Сякаш огнена лава заля тялото ѝ. Тя зарови пръсти в гъстата му коса и прехапа устни, за да не извика. Разбираше, че той най-сетне се е освободил от задръжките и всички чувства, които беше потискал непримиримо, изведнъж бяха изплували на повърхността. Бе изплашена, но страхът я възбуждаше още повече. Желанието — остро и болезнено, пулсираше в нея.

Изви се в ръцете му в безмълвна молба. Поддал се на дивото желание, той разкъса фината дантела на бельото ѝ и го захвърли встрани, повдигна я и проникна в нея със силен тласък. Тя впи пръсти в гърба му, неспособна да овладее тръпнещото си тяло. Границата между удоволствието и болката беше тъй незабележима, че напълно се стопи, когато екстазът завладя пламналото ѝ тяло. Брук заглуши вика си в рамото му и останала без дъх, долови дълбокия му стон и блажената тръпка, която го разтърси.

Не можаха да помръднат дълго време. Все още в нея, Джонас я притегли към себе си и я целуна по слепоочието. Устните му обсипваха

с целувки тялото ѝ, тя усещаше горещия му дъх и ударите на сърцето му. Той легна на пода и я взе в прегръдките си.

— Причиних ли ти болка? — нямаше сили да проговори и успя само да поклати глава. — Никога досега не ми се е случвало... Искам да кажа, че никога не съм бил такъв — той докосна деколтето на разкъсаната рокля. — Съжалявам.

— А аз не — прошепна тя.

Времето сякаш спря. Минутите, които можеха да бъдат секунди или дори часове, минаваха, а тя лежеше безмълвно и си мислеше, че може би няма да успее да помръдне до края на живота си.

Но грешеше. Бе невъзможно да остане неподвижна, когато той отново погали хладната ѝ кожа. Докосваше я мъчително нежно и бавно. Помилва с длан гърдите ѝ и леко разтри болезнено втвърдените зърна. Пръстите му се плъзнаха по корема, после още по-надолу...

Тя затвори очи и изстена. Посегна към него и нетърпеливо свали дрехите му. Той я галеше с устни и ръце, докато тялото ѝ започна да се извива под неговото.

Брук рязко си пое въздух, когато мъжът повдигна бедрата ѝ. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, когато той проникна в нея. Сграбчи го за раменете и го притегли към себе си, следвайки движенията му. Удоволствието разкъса тялото ѝ като експлозия и стоновете на Джонас я поведоха към разтърсващата кулминация. Тя се отпусна със стон, прекалено изтощена, за да може да помръдне.

Лежаха върху постелята от дрехи и дишаха тежко. Брук отвори бавно очи. Джонас я гледаше втренчено. Явно мислеше за нещо, което го смущаваше и плашеше. Изпитваше нежелани чувства и тя усещаше как започва да се отдръпва от нея. Не физически, а емоционално.

Няма да му позволи да го направи. Макар и за една нощ той ще бъде неин. Ще му дари сърцето си и ще му покаже безкрайната си обич. Посегна към него и го притегли към себе си, притискайки устни до неговите.

— Не мисли за това, Джонас. Остани с мен тази нощ.

Докосна лицето му и го целуна страстно. Той простена тихо, легна по гръб и я привлече върху себе си.

Последната ѝ мисъл, преди отново да загуби представа за действителността, беше, че поне тази нощ той е неин.

Джонас стоеше до прозореца с чаша кафе в ръка и наблюдаваше колите на улицата. Далечният приглушен рев на двигателите и клаксоните нарушаваше тишината. Беше почти девет часа. Погледна през рамо към леглото, където спеше Брук, и се усмихна при спомена за изминалата нощ.

Устоя на изкушението да се пъкне обратно при нея, защото знаеше, че ако го направи, ще пожелае да прекара и деня там, а после и нощта. И всяка следваща нощ. Невероятна тежест се стовари върху гърдите му при тази мисъл. Обзе го непреодолим копнеж. Представи си как се събужда до Брук ден след ден с усещането на копринената ѝ кожа до своята и стройното ѝ тяло, притиснато в неговото. Картината го изкуши и в същото време го ужаси. Откъсна поглед от нея и се взря през прозореца. Днес заминаваше. И двамата го знаеха, а тази нощ не променяше нищо.

Какъв глупак беше, ако си вярваше.

Изобщо не трябваше да я докосва. Това го погуби. Начинът, по който я облада снощи, шокира самия него, но тя отвърна на страстта му с диво, ненаситно отдаване, което го подлуди. За пръв път през живота си разбра животинския нагон, който караше мъжете да убиват заради секс. Макар и погребан под пластове на хиляди години и обуздан от цивилизацията, инстинктът съществуваше и желанието му да се слее с тази жена извираше с такава мощ, че нищо не можеше да го спре. Пръстите му стиснаха чашата при мисълта, че вероятно дори Брук не би могла да го стори.

Тя се събуди бавно, като за момент се почуди дали не е сънувала. Но сладката болка в тялото ѝ и ароматът на кафе потвърдиха, че любовната нощ с Джонас не е била сън. Той беше тук, до прозореца, обул панталоните си, но с боси крака и гол гръб. Забеляза белезите, които беше оставила на раменете му, и бузите ѝ пламнаха. Никога не беше предполагала, че е способна на подобно нещо.

Докато го гледаше, усети, че я обгръща хлад. Мъжът се беше втренчил замислено в чашата с кафе и никак не беше трудно да се досети какво мисли. Издаваше го извивката на раменете му и строгия профил.

Джонас се чудеше как да се сбогува.

Сърцето и се сви. Тя затвори очи, за да задържи сълзите. Ще ги запази за после, когато той си замине. Сега ще се опита да улови мига и да се наслади на всяка минута.

Когато отново отвори очи, той я гледаше така, че цялата пламна и се усмихна свенливо.

— Добро утро — отвърна той на усмивката ѝ и тръгна към леглото.

— Добро утро — тя прокара ръка през разрешената си коса и се повдигна на лакът. Нежната му целувка я стопли.

— Открих кафето в шкафа и направих малко. Нямах нищо против, нали? — той ѝ предложи една чаша.

— Не, разбира се.

Странно, помисли си тя, как може двама души, които са били толкова интимни през нощта, да са така отчуждени на следващата сутрин.

— Апартаментът ти е хубав. Голям е.

— Благодаря. Всъщност е прекалено голям. Убеждавам Кели да дойде да живее с мен, но тя отказва. Държи да бъде самостоятелна.

— Изглежда доста упорита.

„Също като теб, помисли си Брук.“

Още не съм се предала, но понякога ми се струва, че го правя повече заради себе си — за малко да му каже, че е самотна, но не искаше да се оплаква.

— Тя е не само прекрасен събеседник, а и каквото посади, избуява. Цветята ми я обичат.

Сърцето ѝ бясно заби, когато той приближи до нея.

— Забелязах, че акварелите в гостната са нейни. Добри са.

Тя кимна.

— Синия орел бе първият човек, който ѝ даде надежда след катастрофата. Не знам какво ще прави, когато той замине.

„Не знам какво ще правя аз, когато ти си заминеш.“ Болката при тази мисъл беше разкъсваща. Тя притегли чаршафа към себе си, сякаш скривайки голотата си, щеше да защити сърцето си.

Докато я наблюдаваше, той се навъси и докосна нежно ръката ѝ.

— Аз ли направих това?

Тя сведе поглед и забеляза малка синина. Беше направо смешно. Беше се загрижил за нещо незначително, а в същото време душата ѝ се

късаше.

— Това е нищо. Виж само какво съм направила на гърбати.

Той остави кафето и прокара ръце по тялото ѝ, сякаш проверяваше дали всичко е наред. Дори сега тялото ѝ реагира и при най-лекото докосване. Тя потръпна, когато дланите му спряха върху гърдите ѝ. Затвори очи и посегна към ципа на панталоните му...

В този момент звънецът на вратата ги накара да подскочат.

— Очакваш ли някого? — Джонас взе ризата си и я навлече.

— Не толкова рано — „Ама че момент избраха да ме тревожат“, помисли си тя ядосано и грабна нощницата, захвърлена на пода. Изруга тихо и я облече, измъкна се от леглото и взе един халат от шкафа. — Сега ще отида да видя кой е — „И ще го убия, добави наум“.

На вратата стояха Кели и Синия орел.

— Здравей, сестричке — Кели с усмивка мина покрай Брук и я докосна по ръката. — Сега ли ставаш?

— Ами, да — Синия орел я последва и поздрави Брук с кимване, а тя погледна тревожно към спалнята. — Мислех... че тази сутрин ще работите.

— Хрумна ни друга идея — Кели се насочи към гостната без усилия. — Може ли чашка кафе, сестричке? Мирише страхотно.

— Разбира се.

Брук погледна към Синия орел, който поклати глава. Когато погледът му се насочи към спалнята, дъхът ѝ спря.

— Добро утро, сине.

Джонас беше застанал на вратата с полузакопчана риза и боси крака.

— Добро утро, дядо.

— Хей, Джонас — обърна се Кели към него. — Как си?

— Добре съм.

Не беше за вярване. Всички, включително и Джонас, се държаха така, сякаш присъствието му тук е напълно естествено. Брук подаде кафето на Кели.

— Нещо ми подсказва, че вие двамата не се отбихте тук случайно. Защо не изплюете камъчето?

Кели стисна чашата с две ръце. Лицето ѝ беше пламнало от възмущение.

— Няма да повярваш.

По гърба на Брук полази тревожна тръпка. Тя седна на ръба на канапето. Кели се поколеба и Синия орел застана до нея.

— Заминавам.

— Какво? — изгледа я смаяно Брук.

— Заминавам за Аризона.

За Аризона ли? Брук се намръщи неразбиращо.

— Там има институт, който работи с инвалиди — гласът ѝ леко изневери. — Имат специална катедра за слепи художници.

Брук преглъщаше с усилие думите на Кели.

— Имаш предвид института в Скотсдейл ли? Този, на който Синия орел направи дарение?

Кели кимна.

— Обадох им се тази сутрин и съм приета по препоръка на Синия орел.

Брук докосна слепоочието си с ледени пръсти. Погледна Джонас и се запита дали е знаел нещо за това, но изненадата на лицето му беше неподправена.

Кели подаде кафето си на Синия орел, приближи до Брук и седна до нея.

— Извинявай, Брук. Зная, че трябваше да избира по-подходящ момент да ти го съобщя, но бях прекалено развълнувана.

— А къде ще живееш? Кой ще се грижи за теб?

— Към института има общежития. Сега имат свободно място. След десет дни заминавам.

— Десет дни?

— Институтът е малък и нямат много свободни места. Ако изчакам, може да изпусна шанса си.

Събитията се развиваха с трескава бързина.

— А какво ще стане с галерията?

— Сестричке — гласът на Кели стана нежен, — знам, че купи галерията заради мен и те обичам, но не това исках. „Келибрук“ винаги е била твоя рожба, не моя.

Дълбоко в сърцето си Брук знаеше, че галерията не носи удовлетворение на Кели, но не искаше да си го признае. Нищо не можеше да замести любовта ѝ към изкуството. А сега, благодарение на Синия орел, сестра ѝ имаше възможност да започне отново да се

занимава с това, което обичаше повече от всичко. Брук знаеше, че за нищо на света не би попречила на Кели да осъществи амбициите си.

— Надявам се, че ще успееш да дойдеш с мен за няколко дни, за да ми помогнеш да се установя?

Тя кимна като в сън.

— Естествено.

— Ще бъде чудесно, сестричке. После пак ще поговорим за това. Госпожа Флорстийн ни чака долу. Спряла е колата в забранена зона.

— Госпожа Флорстийн е долу?! — тази сутрин беше пълна с изненади.

— Двамата със Синия орел ме поканиха на закуска.

Брук погледна към стареца и можеше да се закълне, че в черните му очи проблесна искрица. Той се обърна към Джонас.

— Получи ли съобщението, което ти оставих в хотела?

— Да, късно снощи.

— С Елизабет искахме да заведем Кели някъде, за да отпразнуваме случая. Вие двамата ще дойдете ли?

— Дядо, днес трябваше да си тръгнем.

— А, да, почти бях забравил. Няма да се прибера с теб Джонас. Искам да остана тук, за да помогна на Кели. Ще се върна у дома, след като я настаня в института.

Джонас присви очи.

— Сигурен съм, че Брук ще успее да се справи.

— Аз също, но бих искал да посетя Елизабет. Тя ме покани да ѝ погостувам.

— В дома ѝ?!

Синия орел кимна.

— В косата ми може да е дошла зимата, сине, но в сърцето ми е пролет. Елизабет е прекрасна жена — той се обърна с усмивка към Кели. — Ще тръгваме ли?

— Ще ти се обадя по-късно, сестричке — извика Кели през рамо.

След като си тръгнаха, Брук остана неподвижна, загледана в ръцете си. Кели заминаваше. Синия орел отиваше на гости на госпожа Флорстийн.

И Джонас си заминаваше.

Тя затвори очи и пое дълбоко въздух. Когато повдигна клепачи, Джонас долови в погледа ѝ недоверие. По дяволите, дори той не

знаеше какво точно се е случило. Тя сякаш не забелязваше присъствието му.

— Бил съм в института — каза той тихо. — Синия орел ходи там всяка година като преподавател, без да приема заплащане.

— Какво представлява?

— Вероятно имат около стотина студенти. Някои живеят в обща спалня, а останалите са в общежитието, където ще бъде и Кели. Повечето от преподавателите и помощниците са доброволци.

— Звучи чудесно.

— Наистина е така — знаеше, че не трябва да я докосва. Това само щеше да усложни положението и все пак я прегърна. — Кели ще бъде щастлива там.

Брук допря лице до гърдите му и се заслуша в силния, уверен ритъм на сърцето му.

— Знаем, че тя иска точно това и трябва да бъде щастлива заради нея. След катастрофата винаги съм мислела, че тя има нужда от мен, но може би аз съм имала повече нужда от нея — тя се отдръпна от него с въздишка. — Ще ми трябва малко време, за да свикна с мисълта за заминаването ѝ. Ще ми липсва. — „Ще ми липсваш и ти, помисли си“.

Брук погледна към гърнето на масичката и си помисли колко много се промени животът ѝ след деня, в който го купи. Спомни си думите на Синия орел от миналата вечер и поклати глава. Колко абсурдна изглеждаше идеята, че гърнето е благословено. Тя неочаквано се засмя.

— Какво има? — Джонас проследи погледа ѝ.

Тя стана с въздишка и тръгна към кухнята.

— Нищо, просто си мислех за нещо, което ми каза дядо ти.

— Какво по-точно?

Мъжът я последва в кухнята. Мислеше си колко секси изглежда тя сутрин с разрошена коса и устни, подути от целувки.

— За гърнето, което купих от Скотсдейл.

Той приближи зад нея, докато тя отваряше шкафа, и я прегърна.

— И какво ти каза?

Целуна я по тила и тя рязко си пое въздух.

— Според него гърнето е необикновено. Той го направил и помолил духовете да го благословят и когато се появи с него, разбрал, че аз съм избраницата.

Устните му се спускаха надолу по врата ѝ. Ръцете му достигнаха колана и го развързаха.

— Каква избраница?

Трудно ѝ беше да се съсредоточи върху въпроса, когато дланите му се спряха върху гърдите ѝ. Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи.

— Ами... Духовете щели да ти доведат съпруга. Усети как тялото му се стегна и ръцете му замръзнаха.

— Каква съпруга?

Отвори очи и се обърна към него. Беше намръщен. Изобщо не беше имала намерение да му казва за Синия орел, но неочакваната новина от Кели я замая и някак ѝ се изплъзна. Опита се да махне с ръка, да смени темата, но нещо я спря. Какво можеше да загуби? И без това той щеше да си замине. А направи ли го, отново ще се скрие зад стената, която така грижливо беше построил.

Тя се стегна и отвърна на погледа му.

— Синия орел вярва, че съм купила това гърне в Скотсдейл, защото така е предопределено, че аз съм жената, която духовете са избрали за теб.

Той стисна челюст.

— Значи такава била работата. Затова Синия орел реши изведнъж да дойде в Лос Анджелис и да продаде работите си. За да ме ожени.

— Толкова ли е лошо това, Джонас. Той те обича.

Мъжът я погледна с черните си като въглен очи и я пусна.

— Ако ме обичаше, щеше да ме остави сам да взема решение и да преценя кого искам и кога го искам.

Душата ѝ се смрази при тези думи и тя се загърна с халата.

— Очевидно изборът ти няма да падне върху мен.

— Не искам да кажа това, по дяволите — той се завъртя и прокара ръка през дългата си тъмна коса. — Просто не обичам да бъда манипулиран.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— От кого? От Синия орел или от мен?

— От когото и да било. Той знае какво е отношението ми към втория брак. На теб също съм ти го разяснил.

Джонас крачеше като животно в клетка. Тя почти си го представи как тресе решетките.

— Разясни ми го много добре. Искаше ме за секс и нищо повече.

Джонас спря.

— Знаеш, че не е вярно.

— Не зная нищо за теб, Уайтхорн, и пет пари не давам — тя се обърна и тръгна към спалнята. — Изобщо не ме е грижа. Върви в някоя пещера и прекарай остатъка от живота си с камъните. Всъщност — подхвърли тя през рамо — може и аз да си намеря някой камък. Едва ли ще бъде по-безчувствен от теб.

Той я хвана, преди да е прекосила гостната, завъртя я и я притегли към себе си. От очите ѝ излизаха сини пламъци, а от неговите — хладна стомана. Обзеха ги чувства, нежелани и от двамата. Желание, гняв, страх, безсилие. Въздухът около тях изпускаше искри, привличаше ги и все пак ги разделяше. Ала дори сега тя го желаше.

И той я желаше. Хвана я здраво за раменете. Страхуваше се да я пусне, за да не я загуби. Но тъмнината отново се спусна и го обля с вълна от болка, самота и гняв. Раната му беше прекалено дълбока, неизлечима. Освободи я и тръгна към спалнята.

Тя безмълвно го наблюдаваше как се отдалечава. Знаеше колко малко е необходимо, за да го накара да се отдаде на чувствата си. Прочете го в очите му, почувства го в докосването. Когато се върна от спалнята, беше облечен. Вече нищо не бе в състояние да го задържи.

„Когато орелът улови крилото му — спомни си тя думите на Синия орел... — Ти трябва да си спомниш честността.“

Той стоеше пред нея и я гледаше спокойно. Искаше ѝ се да обвие ръце около врата му и да го помоли да не си тръгва.

Докосна нежно лицето ѝ и тя затвори очи.

— Сбогом — каза той и тръгна към вратата.

Честност. Само това ѝ беше останало.

— Обичам те.

Джонас спря и бавно се обърна. Очите му срещнаха нейните и тя съзря болката в тях.

— Съжалявам — промълви той и излезе.

Тя чу как вратата се затвори след него и скръсти ръце. Ето какво постигнах с честност, помисли си. Сълзите бавно се стичаха по бузите ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Брук седеше в средата на хола на Кели, заобиколена от камари с кутии. Миризма на картон и вестници изпълваше стаята, а от портативното радио на кухненската маса се носеше тъжна мелодия, отекваща между стените на празния апартамент. Килимчетата бяха навити и бутнати встрани. Брук беше стъпила боса на хладния дървен под.

— Хей, сестричке — извика Кели някъде иззад кутиите, — ще ми донесеш ли лепенката за опаковане? Тези кашони са маркирани и готови за запечатване.

Брук огледа пода наоколо. Лепенката беше тук преди малко. Или се лъжеше? Премигна с усилие, за да разсъни уморените си очи, но не постигна голям успех. Изправи се на колене и изтри ръце в късите си панталони.

— Секунда, сега ще я открия.

Разрови купчина смачкани вестници, после провери в един празен кашон. Къде беше оставила лепенката? Напоследък, помисли си Брук, докато пълзеше между кутиите, вероятно не бих открила и вода в океана. Никога не се беше чувствала толкова обърквана.

Никога не се беше чувствала толкова нещастна.

Въздъхна, седна на пети и разтърка очи. В този миг почувства къде беше пъхнала ролката — на китката си.

— Намери ли я? — Кели надникна иззад един кашон.

— Намерих я — Брук поклати глава и я измъкна от ръката си. — Меко казано, беше направо под носа ми.

— Умори ли се, сестричке? — Кели докосна циферблата на часовника си и възкликна: — Боже мой, защо не си ми казала, че е почти два часа през нощта?

Брук дори не беше забелязала.

— Няма защо да отлагаме за утре, тоест за днес. Товарачите ще дойдат по обяд. Ще им бъде по-лесно, ако не им се пречим — тя разкърши рамене и протегна ръце. — Освен това предпочитам да не

скучая. Иначе мисълта за твоето заминаване само ме натъжава — Брук седна до сестра си. — Ще ми липсваш.

— Ти също ще ми липсваш. Но имаш галерията и след успеха на Синия орел и с Шелдън като съдружник със сигурност ще забогатееш. Ще бъдеш толкова заета, че няма да имаш време дори да се сетиш за мен. Пък и Аризона не е на края на света. Скачаш на самолета и пристигаш за четирийсет и пет минути.

— Сигурно е така.

— Сестричке, нямам думи, за да ти благодаря за всичко, което направи за мен през последните две години — Кели стисна ръцете на Брук. — Загубих мама и татко, зрението си, после Роджър развали годежа... — Тя се поколеба, гласът ѝ изневери. — Да, без теб нямаше да се справя.

Брук поклати глава.

— Не, аз имах нужда от теб. Мама и татко ми липсваха толкова много — тя замълча, за да удържи сълзите, които напиреха — Но ти, ти винаги беше с мен, усмихната, никога не се самосъжаляваше, дори когато лекарите казаха, че си загубила зрението си завинаги.

Кели прегърна Брук и промълви тихо:

— Нямаше те в полунощ, когато изливах сълзите си.

Останаха така за момент, после Кели се отдръпна и хвана сестра си за раменете.

— Нуждаехме се една от друга, но сега е време да се разделим. Не можеш да се грижиш за мен до края на живота ми. Трябва да открия своя собствен път ти също трябва да заживееш своя живот.

„Живот? Какъв живот? Единственият човек, когото някога беше желала, я изостави преди десет дни. Единственото ѝ спасение бяха грижите около заминаването на Кели. А какво щеше да прави след това“.

— Знаеш ли — каза Кели и нежно погали ръцете ѝ, — струва ми се, че не си толкова разстроена сам заради заминаването ми. Мисля, че е нещо друго много по-дълбоко.

— Какво искаш да кажеш? — сепна се Брук.

Кели се засмя.

— Спокойно. Това не е инквизиция. Просто така ми се струва.

О, не! Само това оставаше. Отново предчувствията на сестра ѝ.

— Мисля, че вече си изморена, Кели. Може би ще трябва да приключим засега.

— Брук, зная, че си влюбена в Джонас. Знам го деня, в който се върна от Аризона.

Смаяна, Брук не можа да намери думи. Нищо друго, освен факта, че Джонас беше в апартамента ѝ онази сутрин, не би могло да издаде чувствата ѝ към него. Всъщност тя много внимателно избягваше да го споменава.

Изведнъж схвана смисъла на думите и присви очи.

— Какво искаш да кажеш... Откак съм се върнала от Аризона?

Кели се усмихна и се облегна.

— Не знаех името му, естествено, но разбрах, че си открила някого. Не кой да е, а твоя мъж. Първата вечер, когато той влезе в галерията, аз го познах.

Ръцете на Брук замръзнаха.

— Явно си разговаряла със Синия орел.

Кели се намръщи.

— За какво?

— За нас двамата с Джонас.

Спомни си гнева на Джонас, когато научи за намесата на Синия орел в живота му и разбра как се е почувствал. Мисълта, че някой се опитва да урежда живота ѝ, я вбеси.

Беше като болезнено сръгване в ребрата. Дълбоко смутена, Брук изведнъж осъзна, че беше правила същото по отношение на Кели откак тя загуби зрението си — купи галерията, непрекъснато настояваше да живеят заедно, суетеше се около нея като квачка. И всичко това, защото мислеше, че така е най-добре за Кели. Но беше ли попитала някога сестра си какво е нейното желание? Не, не беше.

Изведнъж осъзна, че Кели е права. И двете трябваше да открият своя собствен път, да заживеят самостоятелно.

— Слушай — каза Брук и приглади косата си назад, — приказката на Синия орел за гърнето е много интересна. Благодарна съм му за доброто намерение, но бих предпочела да се занимавате повече с изкуство, отколкото със сватосване.

— Синия орел ви е сватосвал? — Кели се усмихна широко. — Започва да става интересно. Разкажи ми за гърнето.

Брук скръсти ръце.

— Не се преструвай, че не знаеш. Синия орел помолил духовете да благословят гърнето, онова, което купих в Скотсдейл, и когато съм се появила с него, той повярвал, че аз съм жената, която ще се омъжи за внука му.

— Сериозно! — лицето на Кели грейна от удоволствие. — Това е изумително.

Брук въздъхна ядосано.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам, че двамата със Синия орел не сте съзаклятници?

Кели се прекръсти.

— Честна дума.

Ако лъже, помисли си Брук, се справя невероятно добре. Но Кели никога не я беше лъгала. Защо да го прави сега? Възмущението на Брук се стопи, но заместено от пълно объркване.

— Но ако Синия орел не ти е казал за Джонас мен, как си разбрала?

— Казах ти — Кели седна по турски. — Имам много силно предчувствие.

Брук се изсмя сухо.

— Нищо чудно, че двамата със Синия орел така си допаднахте. Въображението и на двама ви е по-голямо от щата Тексас.

— Това не е въображение, Брук. Истина е. Казвам ти, че вие с Джонас ще бъдете заедно. Знам го.

Брук разбираше, че сестра ѝ желае доброто, но това не облекчи болката, измъчваща душата. Сълзите опариха очите ѝ, но тя ги преглътна и промълви:

— Той ме изостави, след като му казах, че го обичам. Как ще живеем заедно?

Кели поклати глава.

— Не знам, сестричке, но понякога просто трябва да вярваш в тези неща.

Да вярва в тези неща? В какво да вярва? Влюбила се бе в човек, който се беше изолирал не само от околните, но и от целия свят.

— Не е въпрос на доверие, Кели. Джонас е загубил родителите си, когато е бил едва на осем, скоро след това и баба си, а преди три години — сина си.

— О, Господи!

Брук изведнъж се почувства изтощена, но не от липсата на сън.

— Той не допуска никого до себе си, освен Синия орел.

— Но теб е допуснал, нали? Прекарал е нощта с теб.

Страните на Брук пламнаха.

— Господи, Кели, трябва да се научиш да бъдеш пряма. Хората може да те помислят за срамежлива.

Тя отговори със самодоволна усмивка.

— Направил го е, нали? Само не ми казвай, че това не означава нищо.

В това беше проблемът. Означаваше прекалено много.

— Джонас ми даде да разбера от самото начало, че между нас може да има само секс. Не сме имали никакви претенции един към друг, никакви задължения, никакви усложнения.

— Господи — Кели отметна глава назад и изпъшка, — чуй се какво говориш. Понякога се чудя кой вижда по-добре — ти или аз. Той те обича, Брук, аз зная.

Брук разтърка слепоочията си, за да облекчи пулсиращата болка.

— Не мога да му се натрапя, без значение колко го обичам. Само ще се унижа и ще го отблъсна още повече.

Кели понечи да заговори и изведнъж замълча.

— Брук, нещо не е наред.

— Нали това ти разправям, той просто не ме иска.

— Нямам това предвид — Кели пребледня. — Има нещо нередно. Нещо друго. Усещам го.

Обикновено Брук приемаше с насмешка предчувствията на Кели. Но паниката, изписана на лицето ѝ, я накара да настръхне.

— Кели, не знам какво...

Телефонът иззвъня.

По врата и гърдите на Джонас се стичаше пот. Ръцете му трепереха, а сърцето му удряше като чук. Седна на ръба на леглото и разтърка китките си, за да прогони усещането, което още не го изоставяше. Сънува, че е седнал на ръба на скала, с вързани ръце и крака, Джоуи пълзи към него. Джонас отвори уста, за да го предупреди, но не можа да произнесе нито дума.

Той стисна здраво очи и опита да се отпусне. Сънищата му бяха станали още по-страшни, след като си дойде от Лос Анджелис и дори през деня го измъчваше чувството за самота. Опита да се успокои с мисълта за завръщането на Синия орел, но дълбоко в сърцето си знаеше, че отсъствието на дядо му не е причината за безпокойството му. Причината беше Брук.

Мислеше за нея непрекъснато. Сънуваше я. Пламенни, екзотични сънища, в които тя се извиваше под него, гола, обгръщаше го с ръце и го претегляше все по-близо и по-близо, докато се сливаха в едно... А после започваха другите сънища и той се събуждаше, облян в пот, с разтуптяно сърце.

Проклятие! Той удари с юмрук по матрака. „Обичам те.“ Тези думи бяха завладели съзнанието му. Тя не може да го обича. Никога не ѝ беше дал основание за това не искаше да бъде обичаи. Всички, които беше обичал и които го бяха обичали, си бяха отишли.

Прониза го леден хлад при мисълта, че може да загуби и нея. Нямаше да го преживее.

Телефонът звънна и той подскочи. Грабна го, преди да е спрял да звъни.

— Ало?

— Джонас.

Гласът ѝ потече към него като горещ мед, но удоволствието се изпари, като осъзна, че тя не би му се обадила по това време, освен ако нещо не беше наред.

— Какво има?

— Синия орел. Закарали са го в болница — отрони тя.

О, Господи, не! Тъмнината го задуши отвсякъде.

— Защо?

— Още не знам със сигурност. Госпожа Флорстийн предполага, че с грип. Обадила се е на лекаря му в Седона. Ще изпратят картоната му по факса. Кели и аз тръгваме за болницата.

Той вече беше грабнал джинсите от леглото.

— Коя?

— Университетската клиника на Лос Анджелис. Ще ти се обадя, щом пристигна там.

— Недей, тръгвам веднага.

Той закопча ципа на панталона с треперещи ръце.

— Джонас...

— Да?

— Нищо — прошепна тя. — Моля те, побързай.

Два часа и половина по-късно сърцето ѝ подскочи при вида на Джонас, крачещ устремно към нея с мрачно лице. Тя стоеше пред стаята на Синия орел. Лекарят беше вътре. Черните очи на Джонас следяха неотлъчно нейните, докато той се приближаваше, после спря пред нея със стиснати юмруци.

— Как е той?

— Още не знам. Лекарите му правят изследвания — той понечи да влезе в стаята, но Брук го спря. — Не пускат никого.

Джонас погледна втренчено вратата и тя долови колебанието му — дали да влезе все пак, или да уважи нареждането на лекарите. Накрая се обърна към нея.

— Как пристигна толкова бързо? — попита тя.

— Мой приятел има самолет. Той ме докара до Бърбанк, а оттам взех такси.

Тя погледна с любов очите му, обградени с тъмни кръгове, и дълбоките бръчки около устата. По лицето и врата му имаше капчици пот. Искаше да го докосне, да го прегърне, но знаеше, че той не би желал. Затова скръсти ръце.

— Каж ми какво се е случило? — промълви той.

— Госпожа Флорстейн каза, че са били на вечеря и след като се върнали, някъде към десет и половина, Синия орел я помолил за антиацид, извинил се и отишъл да си легне. Някъде към един и половина чула как станал, но не се върнал в стаята. Отишла да види какво става — Брук преглътна, за да облекчи тежестта в гърлото си. — Намерила го на пода в дневната в безсъзнание и повикала линейка.

Той седна на един стол пред стаята на дядо си. Опря лакти на колената и отпусна глава на дланите си.

— Къде е госпожа Флорстейн сега?

— Много е разстроена. Кели я заведе да пие кафе долу. Ще се върнат след няколко минути.

Той не каза нищо. Седеше със затворени очи и смазани от напрежението рамене. Само да можеше да я погледне, да я докосне. Тя

щеше да го утеши. Но не, не и той. Беше прекалено твърд. Искаше да се оправя с всичко сам, дори с мъката.

Значи не я иска, не я обича. Но това не накърняваше любовта ѝ и далеч не означаваше, че мястото ѝ не е тук. Тя посегна с треперещи пръсти и отмести кичур коса от лицето му. Тялото му се стегна и най-неочаквано той сложи ръка върху нейната.

— Той не може да умре — прошепна Джонас дрезгаво.

— Няма да умре — тя се облегна на него и сложи ръка на рамото му. — Няма.

Отдръпна се от нея и в един мъчителен миг тя си помисли, че отново я отблъсква. Но вместо това той я хвана нежно за ръцете и се взря в лицето ѝ. В черните дълбини на очите му пробягаха сенките на болка и самота. Стори ѝ се, че е надникнала направо в сърцето му. Загрубелите му ръце пареха хладната ѝ кожа и когато тя допря лицето му с длани, мъжът затвори очи и въздъхна.

След случилото се в мотелската стая в Седона Джонас не я беше допускал толкова близо до себе си. Сърцето ѝ, макар и натезало от тревоги, се изпълни с любов. Тънка нишка надежда като спасителна сламка се мярна пред очите ѝ и тя посегна към нея. Отчаяно искаше да повярва, че не всичко е загубено.

Тогава лекарят излезе от стаята и нишката се скъса. Джонас скочи.

— Аз съм Джонас Уайтхорн, внук на Синия орел.

Докторът — млад мъж с руса брада — го погледна уморено.

— А, да, вашият дядо спомена името ви, но беше в безсъзнание. Аз съм доктор Гринуол.

— Как е той?

— Ами... — лекарят поклати глава — ... още не сме установили причината за този припадък. Електрокардиограмата е нормална, значи сърцето му е силно.

Слава Богу! Джонас въздъхна.

— Какво може да е тогава?

— Може да се е заразил от грипа, който върлува напоследък. Не можем да установим ясна симптоматика. Направих някои изследвания, но резултатите ще излязат по-късно.

Нямаше нужда да обяснява колко опасно е за осемдесет и две годишен човек да прихване тежък грип.

— Мога ли да го видя?

Лекарят отбеляза нещо на една диаграма.

— Да, но за кратко. Засега изглежда стабилен, но бих предпочел да огранича посещенията.

Като се шмугна покрай доктора, Джонас тихо влезе в слабо осветената стая на дядо си. Около леглото му беше опънат бял параван. Джонас усети ударите на сърцето си в главата и нещо го стегна в гърдите. Синия орел лежеше неподвижно, със затворени очи, а на монитора до шкафчето проблясваше пулсираща точка. Зловещата тишина се нарушаваше единствено от лекото съскане на кислородната бутилка.

— Дядо — прошепна той, но не получи отговор, — аз съм, Джонас.

Стори му се, че равномерният пулс на монитора се разколеба за секунда. Погледът му пробяга по високото широкоплещесто тяло на Синия орел. Дишането му беше повърхностно, лицето му — бледо, но много спокойно.

„Засега е стабилен.“

Думите се забиха като ледени ножове в сърцето му. Беше ги чувал и преди, когато Джоуи беше на болничното легло и спеше спокойно, точно както дядо му в момента. Беше изживявал тази сцена в съзнанието си хиляди пъти, а сега я изживяваше в действителност.

Джонас улови ръката на дядо си. Пръстите му бяха груби и кожата потъмняла от възрастта.

Изведнъж се върна назад във времето. Вече не държеше ръката на Синия орел, а на Джоуи. Пръстчетата на сина му бяха толкова малки и нежни. Усети миризмата на бебе и тихото равномерно дишане...

Болката се впи в сърцето му, причерня му, подът под него пропадна и той полетя надолу в бездънна пропаст.

— Господине, добре ли сте?

Отвори очи и видя една сестра да го държи за ръката. Не я беше чул да влиза и я загледа втренчено, без изобщо да я вижда.

— Какво?

Тя се намръщи.

— Попитах ви добре ли сте.

По лицето и гърба му се стичаше пот.

— Нищо ми няма.

По очите ѝ разбра, че не му вярва.

— Сега трябва да премеря кръвното налягане на господин Уайтхорн. Най-добре ще е да излезете.

Джонас кимна и погледна дядо си, дълбоките бръчки, врязани в бронзовата кожа, сребристосивите плитки. Този човек го беше научил да кара велосипед, да удря бейзболната топка, да оцелява в пустинята без вода, да различава малахит от азурит. Синия орел беше неотклонно до него след смъртта на родителите му и на Джоуи.

За пръв път от три години, а може би и за пръв път в живота си, Джонас знаеше какво трябва да направи.

Изразът „времето спря“ придоби нови измерения за Брук.

Тя крачеше пред стаята на Синия орел. Имаше чувството, че Джонас е там от часове, макар да бяха минали само няколко минути. Скръстваше и отпускате ръце и се взираше в замръзналите стрелки на часовника си, след това се врътваше на точета и променяше посоката за стотен път.

Една медицинска сестра мина покрай нея и ѝ се усмихна съчувствено. Брук само кимна и продължи да крачи, заслушана в кухото ехо от стъпките на сестрата в тихия болничен коридор.

Погледна отново към вратата и се опита да не мисли как би реагирал Джонас, ако нещо се случи с дядо му. Само при мисълта, че той ще трябва да преживее болката от още една загуба, сърцето ѝ се сви.

Синия орел трябваше да оздравее. Просто трябваше. Той беше силен, жизнен мъж каквото и да беше това заболяване, щеше да го преодолее. Трябваше да вярва в това не само заради него самия, но и заради Джонас.

— Брук?

Тя се обърна, щом чу гласа на госпожа Флорстийн. Двете с Кели идваха по коридора.

— Нещо ново? — попита Кели.

— Не. Джонас е вътре при него.

Госпожа Флорстийн си погледна часовника.

— Джонас е вече тук?

— Пристигнал е със самолет.

Трите жени стояха пред стаята. Изведнъж госпожа Флорстийн заплака тихо. Кели я прегърна, Брук премигна и се опита да сдържи собствените си сълзи. Всички се сепнаха, когато Джонас се появи с мрачно лице и смръщени вежди.

— Джонас, как е той? — втурна се към него госпожа Флорстийн.

— Лекарите още не знаят нищо. Не е дошъл в съзнание — той докосна ръката на възрастната жена. — Какво се случи?

— Беше добре — изхлипа тя. — Съвсем добре. Ходихме на вечеря в италиански ресторант. Прибрахме се, поприказвахме и той пожела да си легне. По някое време през нощта сякаш дочух някакво барабанене, после го намерих в хола...

Тя избухна в сълзи и Джонас я прегърна.

— Кели, може би ще е по-добре вие с госпожа Флорстийн да отидете в чакалнята. Тук никой с нищо не може да помогне, а там сигурно ще ви бъде по-удобно.

Той се обърна към Брук и сърцето ѝ спря, като видя разсеяния му празен поглед.

— С пикапа ли дойде дотук?

Тя кимна недоумяващо.

— Мога ли да го взема?

Да вземе пикапа?

— Но къде...

— Моля те, не ме питай. Мога да ти кажа само, че е много важно.

Тя видя напрежението в очите му, отчаянието. Можеше да поиска душата ѝ и тя щеше да му я даде. Бръкна в джоба на късите панталони, измъкна ключовете и ги остави в протегнатата му ръка. Той улови погледа ѝ за миг, обърна се и тръгна по коридора.

— Джонас — извика го.

Той се обърна.

— Ами ако се наложи да се свържем с теб?

— Невъзможно е — изрече той тихо, после се отдалечи и Брук видя как изчезна зад ъгъла.

Тя не се разтревожи толкова от думите му, а от начина, по който ги изговори. Долови в тях някакво значение, жизненоважно значение, което засягаше и двамата.

Погледна часовника си и се запита кога ли стрелките най-после ще се преместят.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кехлибарен блясък озари хоризонта на изток и открои небето от планините. Въздухът беше хладен. Лек ветрец донасяше острата миризма на евкалипт. Птици прехвърчаха лениво във високите клонове на един бор, а печалният вик на бухал възвести края на нощта.

Джонас беше застанал на висок планински връх с изглед към Лос Анджелис на границата между нощта и деня, когато луната посреща слънцето. Под него блещукаха светлините на града, а над него примигваше полумесецът. Утринната роса покри голите му рамене и крака, но той не обърна внимание. обърна се и тръгна към кръга, който беше очертал с камъни. Поколеба се.

Това е безполезно, чу той собствения си глас — груб и назидателен. Трябва да се върнеш в болницата.

Вятърът се усили и подхвана косата му, охлади влажната кожа. Ръцете му се свиха в юмруци и той. Пристъпи към кръга. Още ли не си го разбрал, Уайтхорн? Губиш безценно време.

Вятърът стана яростен, подгони листата по земята и те зашумоляха като хартиени. Бухалът се обади отново.

Отвратен от самия себе си, обхванат от непреодолимо желание да се върне в болницата при Синия орел, той започна да се обръща, но спря. Не можеше да тръгне. Дойде чак дотук и ще издържи докрай, без значение колко глупаво се чувства. Трябва да уважи обичаите на Синия орел, да последва уроците на дядо си, заложи в него от най-ранна възраст. Дълбоко в сърцето си усещаше, че той би желал точно това.

Изправи се пред кръга и стъпи в него.

Може би му се стори, но би се заклек, че вятърът утихна. Седна, кръстоса крака и сложи ръце на коленете си. Земята под него беше топла, въздухът — студен. Затвори очи и се постара да се отпусне, да се вгледа в душата си. Почувства как топлината се отделя от кожата му, усети тежестта на косата върху врата си, дъхът на устните си.

Вятърът го докосна, втурна се покрай него, над него, през него. Изпълни го мирисът на свежа пръст и див анасон. Птичките

чуруликаха и поздравяваха утрото. Съсредоточи се върху равномерния ритъм на сърцето си и остави той да го поведе надолу през почвата, скалите и глината и още по-надолу към вулканичния център, докато енергията го изпълни и той отново пое нагоре, теглейки силата със себе си...

Имаше гласове, но той едва ги чуваше от туптенето в ушите. Фокусира енергията, устремена през тялото му, и се послуша, но не с ушите, а със сърцето.

Какво искаш от нас, Джонас Уайтхорн?

Гласът беше строг, неодобрителен.

Моля да излекувате дядо ми, Синия орел Уайтхорн.

Не си готов да молиш за такова нещо. Трябва да свършиш още много неща, преди да станеш достоен за такава молба.

Гласът се отдалечи.

Не си отивайте! Моля ви, кажете ми какво да направя.

Отговор не последва, чу се само тих бебешки плач. Мракът, който го обгърна, се разреши пред голяма пещера. Той се взря в нея, но не видя нищо. Както вървеше напред, усети присъствието на ужасно, разгневено същество, обзето от болка, притаено във вътрешността. Кожата му настръхна, но той продължи да навлиза в пастта на пещерата, в черния мрак. Протегна ръце към съществото, дори когато то се отдръпна назад в яда си и когато ръцете му се заключиха около огнения звяр, Джонас издържа на раздиращата болка. Ревът на създанието беше оглушителен, но Джонас стисна още по-здраво и отказа да пусне това, което искаше да го унищожи.

Звярът притихна, успокои се и омекна в ръцете му. Огромни горещи сълзи започнаха да капят по кожата му, стичаха се по гърба му и образуваха локви около краката му. Земята под него се отвори и той започна да пада... да пада...

Джонас отвори очи. По лицето му се стичаше пот, ръцете му трепереха. Пое си бавно и дълбоко въздух и успокои ускорения ритъм на сърцето си. За момент нямаше представа къде се намира, после почувства първия слънчев лъч и чу песента на вятъра в дърветата.

Джонас примижа и вдигна поглед. В бледосиньото небе се рееше ястреб. Малко по-нататък катерица беше спряла върху голям камък, бърбеше ядосано и мърдаше опашка. На земята мравките бързаха

устремени, а кафяв паяк беше увиснал от клончето на храст, после изведнъж се стрелна по невидимата си нишка. Джонас се усмихна.

Изправи се бавно и погледна към събуждащия се град, обърна се и тръгна към пикапа. Връщаше се при Синия орел.

Връщаше се при живота.

Нощната смяна в болницата беше свършила, когато докторът позволи на Брук да влезе при Синия орел. Тя се приближи тихо до леглото и застана до него. Старецът изглеждаше така, сякаш спи спокойно, всеки момент ще отвори очи и ще се усмихне със същата блага усмивка, с която утринното слънце озаряваше стаята.

Слава Богу резултатите от изследванията показаха, че не е болен от грип и доктор Гринуол беше, както той самият каза, „шашардисан“. В момента, изглежда, нямаше никакво логично обяснение за припадъка.

Брук хвана ръката на Синия орел и остана изумена от топлината и жизнеността, които усети. Думата „логично“ се въртеше непрекъснато в главата ѝ. Ами ако тази... Тази болест не беше от физически характер? Ако е свързана със света, в който Синия орел вярваше? Беше чувала за такива неща в индианските вярвания. Ако това беше някакво пътешествие на духа, също като онези, които той беше предприемал в планините? Знаеше, че това е луда идея, но нима животът ѝ не се беше превърнал в лудост откак беше открила гърнето. Струваше ѝ се, че напоследък всичко е възможно.

Дори Джонас да я обича.

Имаше нещо в изражението му, когато тръгна, нещо, което ѝ вдъхваше надежда, че двамата биха могли да имат някакво бъдеще заедно. Тя затвори уморено очи. Съзнаваше, че е прекалено изтощена, за да разсъждава трезво. Искаше ѝ се да е така. А само желание не стига.

Топла груба ръка покри нейната. Сепна се и отвори очи.

— Джонас!

Тя почти се хвърли в обятията му. Толкова се зарадва, като го видя, но се удържа навреме. Умората беше издълбала тънки бръчици около очите и устните му.

— Току-що разговарях с лекаря — каза той и приглади разрешената си коса.

Тя кимна.

— Той беше тук преди малко.

Гледаха се продължително и някак смутено. Накрая Джонас бръкна в джоба си и извади ключовете. Хвана я за ръката и ги сложи в дланта ѝ.

— Благодаря.

Кожата ѝ настръхна от допира. Когато я пусна, ѝ стана студено и самотно. Пъхна ключовете в джоба на късите си панталони и забеляза тревички по синята риза на Джонас. Джинсите му бяха прашни. Къде ли беше ходил?

Миришеше на свежа пръст и на нещо друго познато... Лакриц, сети се тя изведнъж това беше билка, която растеше в околните планини.

И тогава разбра.

— Ходил си в планината зад болницата.

Това беше твърдение и не се нуждаеше от отговор. Той приближи до леглото, загледан в Синия орел.

— Направих това, което дядо ми би пожелал да направя.

Джонас затвори очи. При вида на натежалите му от умора рамене сърцето ѝ се сви. Беше ходила с него на планинския връх и беше почувствала болката от кошмарната смърт на сина му. Сега, заради Синия орел, Джонас отново се беше подложил на това изпитание. Твърдеше, че вътре в него няма любов, кълнеше се, че душата му е празна, безчувствена и все пак обичаше дядо си толкова много, че заради него отвори най-дълбоката си и страшна рана.

Тя вдигна поглед към мъжа, в когото се беше влюбила до безразсъдство.

— Изглеждаш изтощена — прошепна той.

— Искаш да кажеш, че изглеждам отвратително.

Той поклати глава и докосна лицето ѝ.

— Красива си.

Душата ѝ сякаш запя. Не каза нищо, само продължи да го гледа в очите. Пръстите му описаха овала на лицето ѝ и на мястото на умората се появи възторг.

— Благодаря ти, че си останала тук при него.

Ръката му спря на тила ѝ.

„Мястото ми е тук“, поиска да каже тя, но не можа.

— Не мога да си представя къде другаде бих могла да бъда.

Обикнах много дядо ти.

— И аз те обикнах.

Брук и Джонас подскочиха от дрезгавия глас на Синия орел. Той беше отворил очи, а лицето му беше озарено от усмивка.

— Дядо!

— Сине, моля те, не викай. Чувам те отлично.

Щастливият смях на Джонас отекна в тихата болнична стая и в сърцето на Брук. Изведнъж тя осъзна, че за пръв път го чува да се смее истински. Това беше най-прекрасният звук, който беше чувала. Гледаше през сълзи как дядо и внук се прегръщат.

— Как се чувстваш? — попита Джонас.

— Добре. Но бих искал да знам къде се намирам.

— В Университетската клиника на Лос Анджелис. Припаднал си в хола на госпожа Флорстейн и тя е извикала линейка.

Синия орел се намръщи.

— Колко нелюбезно от моя страна. Трябва да ѝ се извиня за неприятностите.

Лека усмивка заигра на лицето на Джонас.

— Помниш ли нещо?

— Само прекрасната вечеря с Елизабет. Трябва да ви заведе в този ресторант. Храната е много добра.

Джонас извъртя очи към тавана.

— Ти беше в безсъзнание в продължение на часове. Дори лекарите не можаха да открият причината за припадъка.

— Сега съм добре, така че какво значение има? — Синия орел махна пренебрежително с ръка. — Сервират ли закуска тук.

Закуска? Джонас се чувстваше остарял с десет години, а единствената грижа на дядо му беше храната.

— Дядо... Аз мислех, че умираш.

Изражението на Синия орел се смекчи.

— Извини ме за страданието, което съм ти причинил, Джонас.

Белия рог въздъхна дълбоко.

— Не, дядо, аз трябва да ти се извиня, не ти. С мен се живееше трудно от доста дълго време. Господ е свидетел, че понякога не можем

да понасям самия себе си — той затвори очи, сякаш умората вземаше връх над него. — След смъртта на Джоуи аз обърнах гръб на нашите обичаи, а понякога дори на теб. Сега разбирам, че не съм те уважавал достатъчно.

Очите на Синия орел грееха от любов.

— Знам, че страдаш за сина си, Джонас.

— Така е. Много страдам — признанието беше като товар, който се смъкна от плещите му и когато една сълза се плъзна по лицето му и падна на ръката, той я погледна смаяно.

Синия орел се усмихна и леко го стисна по рамото.

— Аз също страдам, Джонас.

— Когато помислих, че ще умреш, отидох на планината зад болницата и помолих духовете да те върнат при мен.

Дядо му кимна одобрително.

— За това се иска голям кураж. Гордея се с теб.

Преди месец, преди седмица, но дяволите, дори преди няколко часа Джонас не би нарекъл постъпката си смела. Може би глупава, но не и смела. Той се усмихна на дядо си.

— Все още помня някои неща, които си ме учил.

— И ще ги предадеш на децата си.

Деца. Отново се сети за Джоуи и видя усмивката на сина си, която винаги беше разтапяла сърцето му. Усмивка, заради която би умрял.

— Дядо... Има нещо, което бих искал да ти изясня.

— Да?

— Знам, че действията ти са ръководени от загриженост към мен и че са добронамерени, но в бъдеще, когато става дума за моя живот и моите отношения с хората, бих искал сам да вземам решенията си. Аз ще избира с кого да прекарам живота си, не ти, нито пък духовете.

Синия орел се усмихна широко.

— Разбирам те напълно, Джонас. Знам, че вече не трябва да се безпокоя за теб. Сега трябва да се съсредоточа върху други неща.

Джонас можеше само да предполага какви са тези „неща“ и кого биха включили.

— Съсредоточи се повечко върху здравето си, за да мога да те прибера у дома.

— Е, господин Уайтхорн... — Доктор Гринуол влезе усмихнат в стаята. — Радвам се, че сте отново с нас. Как се чувствате?

— Добре — кимна Синия орел.

— Гладен е — добави Джонас.

Ухилен до уши, докторът застана до леглото и извади малко фенерче от престилката си.

— Мисля, че мога да уредя нещо по въпроса — каза той и провери рефлекса на зениците му. — Но преди това искам да направя още няколко изследвания.

Синия орел въздъхна, погледна Джонас и поклати глава.

— Някой ден, сине, ще разбереш и ще оцениш на какво съм се подложил заради теб.

Въпреки че не схвана смисъла на забележката, Джонас се засмя.

— Ще се върна, когато докторът свърши.

Той затвори вратата и излезе в коридора, очаквайки да намери Брук навън. Но там нямаше никой, освен един болничен служител, който буташе количка със закуски. Тя издрънча по тихия коридор и изчезна зад ъгъла. Провери в чакалнята и при сестрите, но никой не я беше виждал.

Беше си отишла.

Като придържаше внимателно гърнето с една ръка, Брук влезе в тъмната галерия и заключи вратата след себе си. Остана в мраморното фоайе и остави тишината да я обгърне с надеждата, че спокойствието ще уталожил пулсиращата болка в слепоочията. Въпреки че беше опитала да си почине сутринта, след като разбра, че Синия орел ще оздравее, не можа да се отпусне и накрая отиде на плажа, за да се разходи. Днес дори топлият пясък и нежните вълни не успяха да успокоят бурята в душата ѝ. Днес се прибра у дома единствено с изгоряла кожа и убийствено главоболие.

Тръгна по стълбите към апартамента на Кели и в гърлото ѝ заседна тежка буца. Бившият апартамент на Кели, напомни си тя. Отложиха пренасянето за утре по обяд. След това двете щяха да заминат за Аризона, където щяха да прекарат няколко дни, докато сестра ѝ се настани в новия си дом. Беше време за ново начало. За Кели, за нея и най-вече за Джонас.

Разбра, че нещо в него се беше променило. Видя го в очите му, почувства го в допира му. От него се излъчваше спокойствие, което не беше забелязвала преди, нежност, която би могла да бъде породена само от духовното му освобождение. Въпреки че не проумяваше напълно какво се е случило в планината, от разговора му със Синия орел тя разбра, че Джонас най-после се е изправил срещу гнева и болката от загубата на сина си. Сега беше готов да продължи живота си отново.

„Аз ще избира с кого да прекарам живота си, не ти, нито пък духовете“. Това бяха думите му. Очевидно, тя не беше избраницата му.

Брук влезе в хола на Кели с гърнето в ръце и се поколеба на прага. Кехлибарената светлина от улична лампа нахлуваше през отворения прозорец. Натрупаните в центъра на стаята кашони хвърляха неясни сенки по пода и голите стени. Брук предпочете тъмнината и продължи да се придвижва из стаята, без да пали лампата. Стъпките ѝ отекваха в тишината, а тя обикаляше покрай камарите от кашони и търсеше кутия, която не само да е с подходящ размер, но и да е празна.

Щеше да изпрати гърнето на Кели.

Джонас не е единственият, който иска да забрави миналото, разсъждаваше тя.

С очи, налети със сълзи, се взря в красивото произведение на изкуството, което беше пленило душата ѝ. Погали с пръсти гладките мъниста, кожената връв и бялото перо. Представи си Джонас, застанал на върха на планината в Седона. Все още усещаше болката, която бе споделила с него в мотела.

Колко глупаво се чувстваше сега. Беше се заблуждавала, че ще промени живота му само защото го обича. От самото начало ѝ беше казал, че никога няма да я обикне, но тя прекалено упорито и наивно продължаваше да си вярва. Дори сега, спомняйки си споделената страст и нежност, тя не искаше да изостави глупавата вяра в приказката, в която любовта на девицата изцелява раните на изстрадалия герой.

Пълни безсмислици. Така се беше изказал Джонас за духовете и „горещите точки“. Нямаше вълшебни гърнета, мистериозни преживявания. Всичко беше само груба действителност.

Тя обичаше Джонас и именно заради това щеше да го остави да си замине.

— Брук?

Сепната от неочакваното повикване, тя се завъртя рязко и загуби равновесие.

Гърнето се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на пода.

Ужасена, Брук не смееше да помръдне, втречена в натрошените парчета глина в краката си.

— Брук! — Джонас приближи до нея и я докосна по ръката. — Добре ли си?

Добре ли? Все още зашеметена, тя погледна към него. Разбира се, че не беше добре.

— О, Господи — отрони тя, — счупих го.

Много ѝ се насъбра. Обичаше Джонас, а щеше да го загуби, също както и Кели. Синия орел се разболя, а сега и гърнето се счупи. Той я прегърна и се опита да я утеши.

— Ш-ш-шт, няма нищо.

— Как така няма нищо! За теб може да е нищо, но за мен... — тя замълча и се откъсна от него, коленичи на дървения под и се опита да събере парчетата. Невъзможно бе да възстанови съда. Когато го осъзна, сълзите ѝ потекоха отново. Стисна назъбено парче глина в ръката си, сякаш беше частица от живота ѝ.

Джонас коленичи до нея и го измъкна полека от юмрука ѝ. После я притегли към себе си.

— Защо дойде тук? — проплака тя на рамото му. Не можеше да се понася, задето не съумяваше да спре хълцането, и най-вече, защото искаше да се притисне до него, да се сгуши в обятията му и да приеме утехата, която ѝ предлагаше.

— Ходих до апартамента ти и не те намерих. Отбих се при госпожа Флорстийн. Кели ми каза, че може би си тук и ми даде ключа.

Много ти благодаря, сестричке, помисли си Брук сломено. Знаеше, че Синия орел ще бъде изписан на сутринта и двамата с Джонас ще заминат. Смяташе да се обади на Синия орел и да се сбогува, но твърдо бе решила да избегне всякакви срещи с Джонас.

Само страхливка би постъпила така. Осъзнаваше го. Крайно време беше да спре да се прехласва по него. Значи той искаше да бъде

кавалер. Не трябваше да се размеква само защото я беше прегърнал, или защото харесваше одеколона му, а близостта му я възбуждаше.

— Извинявай — отблъсна се от него, избърса сълзите си и опита да овладее гласа си. — Прав си, сигурна съм, че застраховката ще покрие щетите, а мога да помоля Синия орел да ми направи друго.

Тя понечи да се изправи, но той я сграбчи за китките и я хипнотизира с поглед.

— Брук, радвам се, че гърнето се счупи.

Болка прониза сърцето ѝ. После я обзе гняв. Как можеше да бъде толкова жесток?

— Сигурна съм, че е така. То ти причини повече неприятности, отколкото заслужаваше. Всички тези невероятни истории за духовете и мен... — засмя се насила. — Сега, все едно нищо не се е случило, нали?

— Не бих казал — той не откъсваше очи от нея и устните му се извиха в лека усмивка. — Гърнето ни събра.

Погали китките ѝ с палци. Тя се опита да обуздае тръпката, която полази по ръцете ѝ.

— Не разбирам за какво говориш.

— Когато те видях за пръв път, помислих, че си някакво видение. Но щом те докоснах, открих, че си от плът и кръв.

— Джонас, аз наистина не...

— Тогава — прекъсна я той, — като разбрах, че искаш Синия орел да направи изложба в Лос Анджелис, се изплаших ужасно. Обвиних те, че искаш да го използваш, но всъщност аз бях този, който го използваше. Дядо ми беше моето прикритие. Аз бягах от самия себе си и от чувствата си. След смъртта на Джоуи се поболях от мъка. Това ми попречи да разбера истината, че моят син никога няма да се върне. Трудно ми беше да приема, че животът за мен продължава, а за него не. Гневът подхранваше вината ми и проникна в мен.

Тя затвори очи и усети мъката, която витаеше над тях.

— Не е нужно да говориш за това.

— Напротив — той освободи китките ѝ и хвана лицето ѝ с длани. — Пожелах те веднага щом те видях. Опитах да се самозалъжа, че влечението ми е само физическо, но дори тогава знаех, че не е така ужасявах се от мисълта, че мога да обичам някого отново, така както обичах Джоуи. Бях се заклел вече никога да не рискувам. Но когато

Синия орел се разболя, разбрах какъв егоист съм бил. Щом съумях да се освободя от гнева си, сърцето ми се отвори.

Никога нямаше да му прости, ако това беше само увертюра, преди да ѝ каже сбогом. Той помилва лицето, устните ѝ. Дъхът ѝ секна.

— И как се чувстваш сега, Джонас?

— Сякаш ледът около мен се стопява. Гладен, объркан, нетърпелив да компенсирам загубеното време.

Той я притегли към себе си и я целуна толкова нежно, че ѝ се прииска да заплаче.

— Желая те толкова силно, че изпитвам болка.

Думите му я сепнаха. Дали не предлагаше да легнат и след това да се сбогуват, той да си замине и да мисли още...

При възмутения ѝ поглед мъжът се усмихна. Тя опита да се изплъзне, но Джонас я стисна здраво.

— Не по този начин. Обичам те, Брук. Цялата. Искам да се омъжиш за мен.

Да се омъжи за него? Тя си пое дълбоко въздух и се опита да проумее думите му.

— Но... нали каза... Гърнето...

— Това, което казах, е, че то вече няма значение. Дори се радвам, че се счупи, защото сега знаеш — духовете на Синия орел нямат нищо общо с чувствата ми. Обичам те, Брук. Това, което ни събра, вече е без значение. Важно е какво ще ни свързва.

Той я целуна пламенно. Искаше да ѝ покаже, че е негова и винаги ще му принадлежи. Тя отвърна на целувката и му прошепна, че го обича.

През отворения прозорец полъхна лек ветреца, обгърна ги и развя косата на Брук. Най-после Джонас се отдръпна от нея и я погледна тревожно.

— Ще се омъжиш за мен, нали? Знам, че галерията те задържа тук, но...

Тя го прекъсна с целувка, после се засмя и обви ръце около врата му.

— Ще се заемем и с това. А сега имаме друга работа.

— Каква?

Той се досещаше, но едва когато я прегърна, разбра какво е искала да каже.

Усмихна се, стана, подаде ѝ ръка и двамата изрекоха едновременно:

— Да отидем при Синия орел.

Синия орел усети лекия вятър и се усмихна. Благодарни на духовете още веднъж за щедростта им. Джонас ги беше предизвикал, но усилията му останаха напразни. Кошмарите от миналото щяха да дадат път на мечтите за бъдещето и в къщата отново щеше да има смях и радост. Синия орел погледна към идната година, защото тогава, през зимата, щеше да се появи момченцето с тъмни очи, детето, което щеше да излекува раните и да възроди надеждата.

Синът на Ходещия с вятъра.

Синия Орел нагласи възглавницата си, смени канала на болничния телевизор и зачака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.